DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

chatlak!/vero

Acaba eşcinsel miydi? Eğilip yüzüne baktı, nefis mavi gözleriyle karşılaşınca seksi bir şekilde gülümsedi. Phoibos da gülümsemesine öyle davetkâr bir sıcaklıkla yanıt verdi ki, kesinlikle eşcinsel değilim der gibiydi. Hayır. Kesinlikle eşcinsel değildi. O halde sorunu neydi? Mutlaka bir sorunu olmalıydı...

"Evli misin?" diye sordu birden.

Phoibos altın rengi kaşlarını birbirine iyice yaklaştırarak kaşlarını çattı. "Hayır. Hiç evlenmedim."

"Beraber yaşadığın bir kız arkadaşın falan var mı?"

"Hayır."

"O halde tamamen özgürsün."

"Evet," dedi Phoibos sert bir şekilde.

Eh, en azından sorun *bu* değildi. Yani teoride bu değildi.

Phoibos, Pamela'dan herhangi bir teşvik gelmeden, mücevher taşlı çerçeveleriyle ünlü Jay Strongwater isimli bir mağazanın önünde kendiliğinden duruverdi.

"Gerçekten mükemmel bir işçilik," dedi düşünceli bir şekilde. "Sanatçının olağanüstü bir yeteneği var."

"Çok güzeller." Pamela camdan içeri baktı ve küçücük çerçevelerden birinin üstündeki fiyat etiketini gördü. "Dört yüz elli dolar! Küçücük bir çerçeve için! O kadar da güzel olduklarını düşünmüyorum *artık*."

Apollon ona doğru döndü, parmağıyla yavaşça çenesini kaldırıp yüzüne baktı. "Bence bazı fotoğraflar için almaya değer."

Bakışlarının yoğunluğu altında (nasıl da eşcinsel olduğunu düşünebilmişti?) Pamela sanki kendisi liseli bir genç kız, o da sevgilisiymiş gibi içinin titrediğini hissetti. Tabii ki böyle çocuksu bir düşünceyi yüksek sesle itiraf etmesi mümkün değildi ama bu, doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Birbirlerine öyle-

sine yakındılar ki kokusunu duyabiliyordu, üzerindeki gömleğin ham ipek kokusuyla karışmış erkek kokusu ve başka bir şey daha... hem hoş hem de baştan çıkartıcı bir şey. Ona sıcaklığı hatırlatıyordu. Çırılçıplak vücutların korkusuzca güneşlendiği, bembeyaz kumsallardaki sıcak güneş gibi...

Yüzünü ellerinin arasından çekerek, biraz sersemlemiş gibi bir kahkaha attı ve sonra tekrar yürümeye başladı.

"Phoibos..." Kalp atışlarını yavaşlatmaya çalışarak ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bence sen romantik birisin."

Phoibos gözleri ışıl ışıl, gülümsedi. "Güzel."

Pamela ona şöyle bir baktı. "Çoğu erkek kendilerine romantik denilmesinden hoşlanmaz. Yeterince maço bir kelime değil çünkü."

"Erkekler genellikle aptaldır."

"Sana kesinlikle katılıyorum."

Apollon dürüstlüğünden hoşnut bir şekilde kahkaha attı. "Çoğu erkeğe benzemediğimi bilmelisin. Ayrıca seni tepeden tırnağa romantizme boğmak istediğimi de bilmelisin."

"Ah..." Pamela, bu sözler karşısında ne tepki vereceğini bilemeyerek bocaladı.

Apollon yeniden güldü ve başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine yüzüne baktı. Sözleri onu telaşlandırmıştı, aniden yanaklarına yerleşen açık gül rengi hoşuna gitti. Kısa kesilmiş saçları boynunu inanılmaz derecede uzun gösteriyordu. Dudaklarını, boğazının üzerindeki o narin çukurda gezdirmeye davet ediyor gibiydi. Üzerindeki elbisenin stili ona en az şu an kendi üzerinde olan kıyafetler kadar yabancıydı ama düzgün kadınsı çizgilerini ve yuvarlak göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkartarak göğüslerinin bir damla şeklinde aşağıya inişi hoşuna

chatlak!/vero

gitmişti. Ufak tefekti ama tam bir kadındı. Bacakları ince ve uzundu... O tehlikeli ayakkabıların üstünde dengesini nasıl sağlıyordu acaba? Çivilerin üzerine oturtulmuş bir kumaş parçasından biraz daha fazlasıydılar. Garip olmalarına rağmen, baldırlarının esneyip gerilmesine ve yanında yürürken biçimli kalçalarının baştan çıkartıcı bir şekilde sallanmasına neden oldukları için onlara bayılmıştı.

Pamela, Phoibos'un kendisini izlediğini hissedebiliyordu ve zaten heyecanla titreyen içi artık bir tilt makinesine dönmüştü. *Nereme bakıyor ki? Tanrım, çok yakışıklı. O kadar güzel kokuyor ki onu yiyebilirim. Şişman olduğumu mu düşünüyor acaba? Ne olur bir seri katil olmasın.* Düşünceler zihninde bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Ona, vücudundaki tüm damarlar aniden canlanıp çığlıklar atmaya başlamış gibi hissettirmeyi nasıl başarıyordu? Belki bu sadece onunla ilgili bir şey değildi. Belki de erkeklerle deneyimleri hep eskiye dayandığı için böyle hissediyordu.

Aptallaşma, dedi kendi kendine. Duane'den önceki flörtlerinde hiçbir sorun yaşamamıştı. Hâlâ aynı Pamela'ydı, sadece biraz daha yaşlı ve akıllıydı. En azından teoride. Vitrininde, açılı aynalardan sarkıtılarak sergilenen, harika bir çift sallantılı elmas küpe olan Fred Leighton mücevher mağazasının önünde durdu. Vitrinin camında Phoibos'un bakışlarını yakaladı.

Sürekli durum analizi yapmaktan vazgeçmesi lazımdı. Her şeyi olması gerekenden çok daha fazla zorlaştırıyordu.

Bakışları birleşti ve aralarında tekrar sözsüz bir kıvılcımın çaktığını hissetti. Derin ve rahatlatıcı bir nefes aldı.

"Bana seninle birlikteyken güvende olacağım konusunda yemin ederken hangi dili kullanmıştın?" diye sordu.

"Yunanca."

"Yunanca dışında bildiğin başka bir dil var mı?"

Apollon cevap vermeden önce tereddüt edip başını salladı. "Yabancı dillere karşı yeteneğim var. Birkaç tane birden konuşabiliyorum."

"Gerçekten mi? Benim yabancı dilim yok. Peynir sosu, ekstra acılı salsa ve bira kelimeleriyle sınırlı İspanyolcamı hesaba katmıyorum. Aslında konuştuğum daha çok İspangilizce gibi bir şey."

Phoibos'un soru soran bakışlarını görünce gülümseyip açıkladı. "İspangilizce, İspanyolca ve İngilizcenin kötü bir karışımı. Yabancı dillerle aram kesinlikle iyi değil ve birkaç dil birden bilenleri kıskanıyorum."

Övgüsü Apollon'u huzursuz etti. Dil konusundaki "yeteneği" özel bir şey değildi, en azından Işık Tanrısı için. O, ölümlülerin konuştuğu hiçbir dile yabancı olmayan On İki Ölümsüz'den birisiydi.

"Yunanca ve Latinceyi akıcı konuşurum," diye düzeltti.

"Armani'ye gitmeden önce bana söylediğin neydi? O da Yunanca mıydı?"

Vitrindeki elmas mücevherin ışıltısı Pamela'nın ela gözlerinden yansıyordu ve bu, Apollon'un çok hoşuna gitmişti. "Evet Yunancaydı. 'Hoşça kal, tatlı Pamela,' dedim. Yunancada isminin tam da bu anlama geldiğini biliyor muydun, yani tatlı olan her şey? *Pan* her şey ve *meli* de bal, nektar veya çiçekteki tatlı şey demek."

Pamela bakışlarını vitrinden ayırıp onun yüzüne çevirdi. "Hiç bilmiyordum. Hep sıkıcı ve sıradan bir isim olduğunu düşünmüştüm."

"Kesinlikle öyle değil, *Pamela.*"

chatlak!/vero

Aksanı, adını çok esrarengiz ve güzel bir kelimeymiş gibi göstermişti ama tabii *pislik* deseydi bile kulağa baştan çıkartıcı gelirdi. Yine de, bugüne kadar hep alelade bir şey olarak düşündüğü isminin aslında çok daha fazlasını sakladığını bilmek hoşuna gitmişti doğrusu.

"Ya senin ismin? Phoibos ne demek?"

"Işık demek."

Pamela başını kaldırıp onun parlak saçlarına ve bulutsuz gökyüzünden daha mavi gözlerine baktı. "Işık," diye tekrarladı. "Sana çok yakışıyor."

"Şimdi sana bir sorum var," dedi Apollon konuyu yavaşça değiştirerek. "*Kodevasa* kelimesi ne anlama geliyor?"

Pamela'nın şaşkınlık dolu küçük kahkahası, dudaklarının daha da davetkâr gözükmesine neden oldu.

"*Kodevasa,* arkadaşım V'yle kullanmayı sevdiğimiz bir kelime ama sözlükte bulabileceğini sanmam. Kocaman ve devasa kelimelerinin birleşimi. *Kocamüyük* kelimesinin kocaman ve büyük kelimelerinden oluşması gibi."

"Aynen İspanyolca ve İngilizcenin birleşiminin İspangilizce olması gibi."

Pamela onayladı. "Evet."

"O halde *kodevasa* iriden daha büyük bir şey," dedi Apollon. İkisi de daha önce Pamela'nın onu bu kelimeyle tanımladığını hatırlamıştı.

Pamela, "Kesinlikle," diyerek yüzsüzce gülümsedi. Gerçekten de onda uzunluktan öte bir şey vardı, onu iriden daha büyük yapan bir şey. Kodevasaydı işe.

Kapıdaki görevlilerden birisi cam kapıyı açtı ve Caesars Palace'ın dışına çıktılar. Tabii dışarıda hava tamamen karar-

mıştı ama gece ses, ışık ve heyecanla aydınlanıyordu. Apollon ve Pamela etraflarında gördükleri manzara karşısında şaşkınlıkla donup kaldılar. Sarayın ön tarafının tamamı, cennete ulaşmak için yol gösteren bir deniz feneri gibi aydınlatılmış gösterişli çeşmelerle doluydu. Uzun limuzinlerden iyi giyimli çiftler iniyor ve valeler, üniformalı fareler gibi oradan oraya koşuşturuyorlardı.

"Ταρώτο!" Apollon, Yunanca bir küfür savurdu. Otomobilleri ilk kez gördüğü için tamamen sarsılmıştı. Zeus, ölümsüzlerden herhangi birisi portaldan geçmeden önce, Bacchus'un taşıma araçları, para birimi, elektrik kullanımı ve internet denilen olağandışı haberleşme sistemi gibi modern dünyanın günlük yaşantısıyla ilgili detayları anlatması konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden de Apollon önündeki bu çılgın manzarayı mantıken kavrayabiliyordu fakat tıpkı canlı gibi gözüken ama aslında canlı olmayan korkunç araçlar gibi, ılık ilkbahar gecesinin elektrik sayesinde şatafatlı bir şekilde aydınlatılması da hayal edebildiğinden çok daha şaşırtıcıydı. Bu garip görüntülerden en tanıdık olanına —çeşmeye— odaklandı ve kendi kendine On İki Ölümsüz'den birisi, Olymposlu bir tanrı olduğunu hatırlattı. İstese tek bir düşüncesiyle bile etraftaki her şeyi dümdüz edebilirdi.

Parlak siyah canavarlardan biri, önüne diğer bir canavar fırlayınca kayarak durdu ve kornaya bastı. Apollon kendini hızla Pamela ile metal yaratıkların arasına attı ve onu sol kolundan sağ koluna geçirdi.

"Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum," dedi Pamela yavaşça.

Apollon gözlerini görebilmek için aşağıya doğru baktı. Mantıken zihnini okumasının mümkün olmadığını biliyordu ama küçük de olsa aklından geçenleri okuyabilme ihtimali endişe vericiydi.

"Söylemene gerek yok," dedi Pamela. Gözleri yaramaz bir çocuğunki gibi ışıl ışıldı. "Çeşmenin kodevasa olduğunu düşünüyordun."

Apollon, rahat bir nefes aldığını Pamela'nın fark etmemiş olmasını umdu. Alaycı bir ses tonuyla, "Maalesef bilemedin," dedi. "Kocamüyük olduğunu düşünüyordum."

"Çünkü kelimelerin kullanılışı konusunda aklın karıştı. Kocamüyük kodevasa kadar büyük değildir, o yüzden bu..." Otelin önündeki şeyin uzunluğuna bakıp dikkat çekici bir şekilde tereddüt etti. "Çeşme için kodevasayı kullanmak lazım."

Apollon yenilgisini alçak gönüllülükle kabul ederek başını salladı. "Teslim oluyorum. Oradaki iğrenç şey kesinlikle kodevasa."

"O halde aklından geçeni gerçekten de bilmişim."

Apollon, hangi dünyada olursa olsun, kadınlar söz konusu oldu mu hiç de aptal sayılmazdı. Gülümsedi. "Böylesine güzel birisinin yanılmış olması mümkün mü?"

"Siz ve bu tatlı bayan için bir taksi çağırabilir miyim?" diye sordu kapıdaki görevlilerden birisi.

Apollon'un ağzından, niyetlendiğinden çok daha coşkulu bir, "*Hayır*!" çıktı ve birden bu dünyadaki gecelerin böyle ışıklı ve gürültülü olmasına sevindi çünkü bu sayede Işık Tanrısı'nın bağrışıyla birlikte gökyüzünde çakan şimşeği kimse fark etmemişti. Yine de sesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Hayır," dedi çok daha sakin bir şekilde. "Bayan ve ben yürüyeceğiz."

"Bellagio çeşmeleri buradan çok uzakta değil, öyle değil mi?" diye sordu Pamela.

Görevli, "Evet, hanımefendi," diyerek ileriyi işaret etti. "Caddeye ulaşana dek kaldırımı takip edip sağa dönün. Karşıya geçince çeşmeleri göreceksiniz. Kaçırmanız mümkün değil."

"Teşekkürler." Phoibos'un kolunu sıktı. "Hazır mısın?"

Apollon kesinlikle hazır değildi. Bu yabancı geceye doğru yürümektense, Parnassos'un karanlık mağaralarında kudretli yılan Python'la tekrar karşılaşmayı bile göze alabilirdi. Ama kolundaki ufacık tefecik kadın, âdeta Herakles'in cesaretiyle ilerliyordu. Tüm hisleri alarma geçmiş bir halde dişlerini sıkıp öne doğru fırladı.

"Burada hava çok sıcak, benim için gerçekten iyi bir değişiklik oldu. Mayıs ayına geldik ama Colorado'da mevsimsiz bir soğuk vardı, geçen hafta yine kar yağdı." Pamela başını geriye atıp kolunu öne doğru uzattı. Güldü ve derin bir nefes alarak hâlâ havada duran, çölün gündüz sıcaklığını içine çekti. "Buraya gelene kadar ilkbaharı ne kadar çok özlediğimi fark etmemiştim."

Apollon onaylayarak anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Bakışları yanındaki baştan çıkartıcı kadından kâh kalabalık caddede hızla geçen araçlara, kâh üzerinde yanıp sönerek kayan birtakım renkli görüntüler olan kocaman parlak işaretlere kayıyordu. Zeus perilere, Caesars Palace'ın güvenli sınırları dışına çıkmamalarını emretmeliydi. Dışarı çıkarlarsa parlayan, yanıp sönen bu ışıkları görünce küçük, güzel kelebekler gibi heyecanlarına yenik düşerlerdi. Eğlence düşkünü periler ışık ve sesten sarhoş olduklarında ortaya çıkabilecek manzarayı düşünmek bile istemiyordu.

"Dikkat et!" Pamela'nın sesi ve kolundan çekiştirmesiyle birlikte modern dünyaya geri döndü. "Ah, ucuz kurtardık, çok yakından geçti. Etrafa bakmaya dalmışım, caddeyi göremedim. Trafik de çok kötü. En iyisi ışıkları bekleyelim."

Arabalarla dolu bir caddenin tam köşesinde duruyorlardı ve eğer Pamela olmasaydı Apollon çoktan trafiğin içine dalmış olacağını fark etmişti. Tabii o metal şeylerden zarar görmesi

mümkün değildi ama Pamela'ya neden parçalara ayrılmadığını anlatmaya çalışmak da istemezdi doğrusu. Las Vegas Krallığı'nda dolaşırken boşta bulunup hayallere dalmak pek de akıllıca bir davranış gibi gözükmüyordu.

"Çeşme gösterisi burada yapılıyor herhalde," dedi Pamela bir su birikintisini aydınlatan caddenin karşı tarafındaki ışıkları göstererek.

Apollon gözlerini kısarak akıp duran araç ve insan yığınlarına baktı. "Çeşme falan göremiyorum."

Tam önlerindeki kırmızı halka yeşile dönüşünce insanlar öne doğru ilerlemeye başladı. Apollon tereddüt etti ama Pamela'nın güvenle caddeye adım attığını görünce önlerine fırlayabilecek herhangi bir araca karşı temkinli olarak onunla birlikte yürümeye başladı.

"Sanırım gösteri olmadığı zamanlar çeşmeleri açmıyorlar. İşte, bence şurada açıklaması vardır." Apollon'u, gösterilerle ilgili bilgi veren küçük işarete doğru sürükledi. Okuyup başını salladı. "Evet, her on beş dakikada bir gösteri var." Saatine baktı. "On biri yirmi beş geçiyor, yani beş dakikamız var."

Kendini toparlayan Apollon, zihnini bulandıran etraftaki çılgınlıkları duymazdan gelerek flört etmeyi planladığı güzel kadına odaklandı. "Yürümek ister misin yoksa oturup gösterinin başlamasını mı beklemek istersin?" Küçük havuzu baştan başa çevreleyen geniş kaldırımın üzerindeki mermer banklardan birini işaret etti.

Pamela, "Kesinlikle yürümeyi tercih ederim," dedi ve havuzun kıyısında yavaş yavaş yürümeye başladılar.

Küçük bir sessizlikten sonra Pamela, "Burası pejmürdeliğin ve zarafetin ne kadar da garip bir karışımı, öyle değil mi?" diye sordu.

Apollon ona, Las Vegas'ın kendisi için ne kadar uçuk bir yer olduğunu söylemeyi isterdi ama en azından Pamela'nın da etraftakileri biraz garip bulduğunu bilmek hoşuna gitmişti.

"Sana kesinlikle katılıyorum," dedi.

"Yani şuraya bak." Caddenin karşı tarafını gösterdi. "Orada, berbat bir 'gel ve paranı harca!' tuzağından başka bir şey yok. Ama burası daha farklı." Durdu ve eski İtalyan tırabzanlarına benzetilmeye çalışılmış mermer korkuluklara yaslandı. Korkuluk çeşmenin aktığı yolu izleyip havuz ile kaldırımı birbirinden ayırıyordu. "Bu taraftaki cadde sanki Avrupa'daki bir yürüyüş yolunda yürüyormuşuz hissi yaratmak için yapılmış. Işıklandırma da neon reklamlarla değil, aralarında küçük, sevimli ağaçlar olan eski tip hoş sokak lambalarıyla yapılıyor. Ve bu..." suyun ötesindeki Bellagio dükkânlarına ve restoranlara baktı. "Bana şirin bir Toskana köyünü hatırlatıyor. Biliyorum saçma ama hayalde sınır yoktur. Bir dekoratör olarak bu başarılı taklidi alkışlamam gerekir."

Ses tonundaki bir şeyler Apollon'un tekrar ona bakmasına neden oldu. Üzgün durduğunu görünce şaşırdı, sesine yansıyan şey de muhtemelen bu beklenmedik melankoliydi. O ana dek gecenin ve sohbetin tadını çıkartan, mutlu, hatta biraz uçarı birisi gibi gözükmüştü. Peki, şimdi ne olmuştu?

"Taklit etmek bu kadar kötü bir şey mi?"

"Aslında değil," dedi Pamela suyun ötesine bakmaya devam ederek. "Sadece bazen her şeyin gerçekte göründüğü gibi olup olmadığını merak ediyorum."

Apollon, onun mimariden ve sokak lambalarından farklı bir şeyden bahsettiğini biliyordu. Onu rahatlatmak, böyle üzgün durmasına gerek olmadığını söylemek istedi. Ama nasıl yapabilirdi ki? Kendisi de göründüğünden farklıydı. Yoksa değil miydi? O an kendini güzel bir kadını gülümsetmekten başka bir şey istemeyen bir erkek gibi gördü.

"Bazen bazı şeyler göründüğünden çok daha *fazlasıdır*, ilk görünüşlerinden çok daha *iyisi*."

Pamela dönüp ona baktığında imkânsız mavilikteki gözlerinin içinde kayboldu.

"Keşke bu gerçek olsaydı, ama deneyimlerim bana bir şeyin çoğunlukla göründüğü kadar iyi olmadığını gösterdi, çoğu zaman tam tersi oluyor."

"Belki de bunun nedeni..." dedi Apollon parmaklarını yanaklarında ve uzun boynunun yumuşaklığında hafifçe gezdirerek. "Şimdiye kadar doğru deneyimleri yaşamamış olmandır."

Pamela'nın karnı gerildi. Apollon eğilip dudaklarını sanki onu öpecekmiş gibi hafif ve yavaşça dudaklarına değdirdi. Ve tam dudakları birleşirken çeşmedeki gösteri başladı.

BÖLÜM DOKUZ

Etrafa bir anda keman sesleri yayıldı. Müzik, suyu baştan çıkartıp yukarı doğru çekmeye başladı ve gizlenmiş ışıkları da suyun dansını aydınlatmaya davet etti. Sonra bir tenor şarkı söylemeye başladı. Adamın sesinin ihtişamı Pamela'nın bedenini tir tir titretti. Öylesine beklenmedik, öylesine şaşırtıcıydı ki. Suyun kavisleri ile orkestranın iniş çıkışları, sanki koreografisi usta bir büyücü tarafından yapılmış gibi inanılmaz derecede uyumluydu.

Tüm gösteriyi öpüşmelerinin başlattığını düşünmek şaşırtıcı ve muhteşemdi.

İlk notanın sesiyle birlikte başlarını çeşmeye doğru çevirmişlerdi ve şimdi Pamela, duyguları şarkıyla birlikte yoğunlaşırken hiç kımıldamadan Phoibos'un kollarında duruyordu.

"İtalyanca söylüyor, değil mi?" Phoibos'a doğru yaslanıp sorusunu duyabilmesi için gözlerini sudan ayırmadan başını yukarı kaldırdı.

"Evet," dedi Apollon. Onun da gözleri önlerindeki inanılmaz gösterideydi. "*La Rondine*'i, yani Kırlangıç'ı söylüyor," diye mırıldandı, müziğin duyulmasını engellememek için sesini yük-

seltmemişti. "Aşkı bulabilmek için uzaklara, çok uzaklara göç eden bir kırlangıcı anlatıyor. Ama tabii aslında kuşu kastetmiyor, sonsuza dek kendinden uzaklaşmasından korktuğu sevgilisini anlatıyor."

"Keşke İtalyanca bilseydim," diye fısıldadı Pamela.

Apollon onu kollarıyla sıkıca sardı. "Gerçekten bilmene gerek var mı? Müziği kalbinle dinle ve şarkının ruhunu anlayacaksın."

Pamela kalbiyle dinledi ve müzik sesinin yükselmesiyle birlikte gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Kaybolan aşkın, pişmanlığın acısını ve sonsuza dek yalnız kalma korkusunu anlamıştı. Şarkı bitip sular durgunlaşarak tekrar karanlığa boğulunca, sırtı Phoibos'a dayalı bir halde öylece kaldı. Kalp atışlarının sesini duyabiliyordu. Bedeninin sıcaklığıyla sarmalandı.

"Burada böylesi bir güzellik bulacağımı düşünmemiştim," dedi Apollon sessizce, sihirli suların yarattığı büyüyü bozmak istemiyordu.

"Ben de öyle." Pamela derin bir nefes aldı. "Bu gece hiç ummadığım pek çok şeyle karşılaştım."

Apollon dönüp Pamela'ya baktı. Onu kollarının arasında tutuyordu. Bırakmak istemiyordu ama bir yandan da onu korkutmak ya da sıkmak da istemiyordu. Bu gece onun için ilklerle doluydu. Ve var olduğundan beri, yüzyıllardır ilk defa, bir kadının, Işık Tanrısı Apollon'un varlığıyla büyülenmiş bir bakire veya oynaşabileceği geçici bir sevgili arayan baştan çıkartıcı bir tanrıça olarak değil de kendi isteğiyle ona gelmesini istemişti. Tıpkı ölümlü bir kadının erkeğini seçmesi gibi, Pamela'nın da kendisini seçmesini istiyordu.

"Ben sadece dans eden sulardan bahsetmiyordum," dedi.

"Ben de öyle."

Apollon eğilip dudaklarını öperken başını ellerinin arasına alıp parmaklarını onu ilk gördüğünden beri dokunmaya can attığı kısa ve dağınık saçlarının arasında gezdirmekten kendini alamadı. Pamela ondan kaçmamış ama öpüşüne tam bir karşılık da vermemişti. Sıcacık dudakları Apollon'un dudaklarına teslim olmuş gibiydi ama içten bir davetle açılmamıştı. Sanki devam etmeden önce ona cevaplaması gereken bir soru soruyorlardı. *Düşün*! diye emretti Apollon kendi kendine. *Kadınlar ne isteyebilir?*

Bunca deneyimine rağmen bu soruya verecek cevap bulamadığı için utandı. Bedenini okumaya çalışarak ondan ne istediğini anlamaya odaklandı. Ona dokunmanın yarattığı baş döndürücü şehveti bir kenara atarak ağır ağır hareket etti. Kibirli ve kaba bir tanrı gibi davranmak yerine kendini sıkı bir kontrol altına aldı. Dolgun alt dudağını nazikçe öpüp yavaşça dişlerinin arasına aldı ve sadece bir anlığına muzipçe ısırdı. Dudaklarından ayrılıp burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurunca bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Parmakları kısacık bukleleriyle oynarken, dudaklarını okşarcasına kulağına yaklaştırıp fısıldadı.

"Saçına bayılıyorum. Bana gururlu ve özgür Amazon ırkını hatırlatıyor." Dudakları daha aşağılara kaymaya başladı. "Ve boynunu baştan çıkartıcı bir şekilde çıplak bırakıyor."

Pamela'nın titrediğini hissedebiliyordu ve hâlâ müziğin uyandırdığı duygularla dolu gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı.

"Göründüğün gibi olmanı istiyorum," dedi Pamela yavaşça. "Olduğu gibi görünmeyen başka bir adam daha istemiyorum."

Apollon kalbinin durmak üzere olduğunu hissetti.

"Bu gece kendime uzun zamandır sakladığım bir şeyi, hayatımdan memnun olsam da aslında mutlu olmadığımı itiraf ettim. Mutluluğu aramaya bile çalışmıyordum," dedi Pamela.

Ciddi ifadesi küçük bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sonra aptalca bir dilek diledim. Yüksek sesle. Sanırım aslında dilediğim şey, sezgilerime tekrar güvenebilmekti."

"Peki sezgilerin benim hakkımda ne söylüyor?"

Pamela başını kaldırıp ona baktı. "Bana gerçekten farklı olduğunu söylüyor. Senin gibi bir adama hiç rastlamadım."

"Sezgilerinin doğru olduğu konusunda seni temin edebilirim."

Apollon bu sefer içindeki tüm arzuyla onu tekrar öpebilmek için eğildi ama tam dudakları birbirine değecekken gökyüzü açıldı ve bir anda yağmur yağmaya başladı.

Pamela minik bir çığlık attı ve elindeki inanılmaz derecede küçük çantayı anlamsız bir hareketle başının üstüne koyarak yağmurdan korunmaya çalıştı.

Apollon kaşlarını çattı ve kızgınlıkla etrafa bakındı. Bir çöl gecesinin ortasında yağmur mu? Modern dünya ne kadar garipleşirse garipleşsin hava durumunu değiştiremezdi. Ama tanrılar değiştirebilirdi. Bu yağmur kesinlikle şüpheli gözüküyordu. Bu işte bir ölümsüzün parmağı var gibiydi. Muhtemelen iş başındaki o kurbağa Bacchus'un yaramazlıklarından biriydi.

Etraflarındaki herkes en yakın binalara doğru koşuyordu. Apollon, Pamela'yı oradan oraya koşuşturan ölümlüler arasından ustaca geçirip yakınlarındaki ağacın altına götürdü. Neredeyse fark edilmez bir el hareketiyle üzerlerindeki yaprakları bir araya toparlayıp yağmurdan korunmak için bir korunak hazırladı. Pamela'yı kollarına aldı ve birlikte öylece durup sağanağı seyrettiler.

"Garip bir hava," dedi Pamela yüzündeki damlaları silerken. "Burada neredeyse hiç yağmur yağmaz sanıyordum. Ah."

Ayakkabılarına bakıp kaşlarını çattı. "Sanırım muhteşem Jimmy Choo'larımı berbat ettim."

Apollon ona bakıp çapkın çapkın gülümsedi. "O bıçakların üzerinde nasıl yürüyorsun?"

Pamela ayağını uzattı. Yağmurdan ıslanmış ayakkabılarına hayran hayran baktı. Apollon da biçimli baldırlarına hayran hayran baktı. "On santimlik topuklu ayakkabıların üzerinde yürümek gerçek kadınlığın işaretidir." Elini arasında gezdirdiği saçları, hayranlık uyandırıcı bir şekilde karışarak dikleşti. "Böylesi küçük bir ağacın bu kadar korunaklı olacağı kimin aklına gelirdi?" Yukarı baktı. "Yeşil bir şemsiye gibi."

"Ah, bak biraz su giriyor," dedi Apollon. Elinin küçük bir hareketiyle yarattığı kusursuz korunaktan bir iki damla su akmasını sağladı. "En azından yağmur kalabalığı dağıttı."

Pamela ağaçla ilgilenmeyi bırakıp sırıtarak başını salladı. "Sanki kendi küçük dünyamızda gibiyiz."

Apollon, saçlarının arasındaki kısa bir tutama dokundu. "Sanırım öyleyiz."

Tam o sırada, yağan yağmur ve hissettikleri mahremiyetle birlikte çeşme yeniden canlandı ve Faith Hill'in suyun içinden duyulan seksi sesi etrafı sardı:

"Başka bir kalp kırıklığı istemiyorum,
Ağlamak için yeni bir başlangıca ihtiyacım yok.
Zor yolu öğrenmek istemiyorum,
Bebeğim merhaba, ah hayır, hoşça kal."

Bu defa çeşmenin gösterisini izlemiyorlardı.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye fısıldadı Pamela. "Bu şarkıları çalmaları için onlara para mı verdin?"

Apollon başını sallayarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır. Ama yine de senden bahsediyorlar, öyle değil mi? Tıpkı kırlangıç gibi, ağlamak için yeni bir başlangıca ihtiyacı olmayan kadın da sensin."

Pamela sadece başını sallayabildi.

"Bu öpücük, bu öpücük!"

Sanki şarkı sadece onlar için çalıyormuş gibi, Apollon onu kollarının arasına alıp öptü. Sevgilisini acıdan, kalp kırıklığından ve üzüntüden korumak isteyen bir erkek gibi öptü.

Pamela'nın dudakları aralandı ve öpüşüne karşılık verdi. İşte o an Apollon, içindeki bir sürgünün açıldığını ve ruhunun eksik olan parçasının içeri girdiğini hissetti. Pamela kollarını kaldırıp sarılışına karşılık verince Olympos Dağı'nı unuttu, ölümlülerin modern dünyasını unuttu. Bütün gerçeklik, onun kokusunda, dokunuşunda, tadında kayboldu. Pamela inleyip titremeye başlayınca da dünya tüm hızıyla tekrar geri döndü. Çeşme hâlâ karanlıktı. Rüzgâr ve yağmur şiddetini artırmıştı.

"Sen üşümüşsün!" Düşüncesiz bir budala olduğunu düşünerek kollarını ovaladı. Ona dalıp gitmişken kadıncağız su içinde kalmıştı. "Geri dönmemiz lazım. Burada hasta olabilirsin."

"Phoibos." Pamela onun kolundan tutup ağacın altından çıkmasına izin vermedi. "Belki gerçekten de otele geri dönmemiz lazım ama titrememin sebebi yağmur değildi. Ve her ne kadar biraz..." Alnından süzülen bir su damlasını silip sırıttı. "Islak görünsem de şunu bilmelisin ki ben sıcak yer seven, hassas bir ev bitkisi değilim. Erimeyeceğim ve seninle yağmur altında öpüşmenin her saniyesine bayıldım."

Apollon'un göğsüne yerleşen yumru, Pamela'nın bakışlarındaki sıcaklığı görünce dağılıverdi. Demek aralarındaki bağı fark eden sadece o değildi, Pamela da aynı şeyleri düşünüyordu. Ve zihninin derinliklerinde bir yerlerde var olan sezgileri, ölümlü erkek ve kadınların yaptıklarının tam da bu olduğunu fısıldadı. Bu ölümlülerin aşk dansıydı.

"Ama tepede tırnağa ıslandım ve yağmur da dinecekmiş gibi gözükmüyor," dedi Pamela dışarıdaki sağanağa bakarak.

Apollon bakışlarını izledi. Caesars Palace'a varana kadar yağmurdan etkilenmemelerini sağlayabilirdi tabii ama böyle bir beceriyi Pamela'ya açıklayabilmesi mümkün değildi elbette.

Pamela sırıtarak, "Bir fikrim var, otele kadar yarışalım," dedi.

Apollon ayaklarını gösterdi. "Bu ayakkabılarla koşamazsın."

"Eh... Las Vegas'tayız. Nesine iddiaya girersin?"

Cevabını beklemeden çığlık çığlığa, yağmurun altına fırladı. Apollon güldü ve küçük, şirin, kadınsı adımlarına uygun bir şekilde sallanan kalçalarının yuvarlaklığını seyredebileceği bir mesafeden onu izlemeye başladı.

Daha önce kendini hiç bu kadar genç ve mutlu hissettiğini hatırlamıyordu.

O an ikisi de caddeye dikkat etmiyordu. Apollon onu seyrediyor, Pamela da sürekli arkasına dönüp ona bakıyordu.

"İddiayı kazanmak üzereyim!" diye bağırdı Pamela.

Tam o anda duyduğu bir sesle önüne bakınca nefesi kesildi. Cadde! Ne kadar yakın olduğunu tamamen unutmuştu. Hızla durmaya çalışırken topuğu kaldırım kenarındaki bir çıkıntıya takılıverdi. Çaresiz bir şekilde kollarını açıp dengesini toparlamaya çalıştı ama burkulan bileğinde inanılmaz bir acı hissederek öne doğru düştü.

chatlak!/vero

Apollon, tıpkı Hektor'un ölümü ya da Artemis'in Aktaion'a sinirlenmesi gibi, ne zaman kötü bir şey olsa, olayın zamanın içinden sıyrılıp sert bir ağaç kabuğundan süzülen reçine gibi ağır ağır yol aldığını düşünürdü. Ama Pamela'nın kazası öyle olmadı. Her şey insanüstü bir hızla gelişti. Arkasına bakıp cilveyle ona gülümserken bir anda caddenin ucunda sendelemeye başladı. Ayağı burkuldu ve metal canavarların önüne düşüverdi. Apollon havada onun ölümünü okudu. Mantıklı düşünmeye zaman yoktu. Bedeni, onu kaybetme düşüncesiyle bir anda paramparça olan kural tanımaz kalbinin yönettiği dürtüyle hareket etti

"Hayır!" Ölümlülerin gözlerini körleştiren bir hızla Pamela'ya doğru atıldı. Avucu açık bir şekilde hızla kolunu uzattı. Çığlığı, ani bir ses patlamasıyla tüm araçları Pamela'nın bedeninin düşeceği yerden uzak tutan işitsel bir metcezir dalgası oluşturdu.

Pamela sert ve ıslak zemine düşmedi. Buna izin veremezdi. İnsanüstü bir hızla onu kollarına alıp tekrar kaldırıma çıkardı.

Arabalar acı dolu bir sesle fren yaptı. İki arabanın çarpışmasının belli belirsiz sesi duyuldu. Çalan kornalar gecenin içinde yankılanıyordu. Ama yağmur ve rüzgârın etkisiyle kimse bunlara sebep olan Tanrı'ya dikkat etmedi. Suyla kaplı kaldırıma diz çöküp ölümlü bir kadını kucaklayan ve göğsüne bastıran Tanrı'ya.

"Bileğim." Pamela'nın sesi acı ve korkuyla titriyordu. "Sanırım kırıldı."

Apollon, Pamela'nın incecik ayağını tuhaf ayakkabısının içinden nazikçe çıkarttı. Yumuşak teninin üzerinden, kırılana kadar dönmüş olan kemiği hissetti ve ne kadar acı çekmiş olduğunu düşünerek üzüntüyle yüzünü buruşturdu. Elini çabucak bileğinin üzerinde gezdirdi ve sinir uçlarına, zonklayan acıya son vermelerini emretti. Neredeyse aynı anda, Pamela'nın rahatlayarak derin bir nefes aldığını hissetti. Tek bir hareketle onu

kucağına aldı. Ve Işık Tanrısı, tıpkı parlayan bir güneşin ışıltısı gibi, yağmurun ve harap olmuş arabaların arasından geçti.

O gece Las Vegas ve Flamingo'nun köşesindeki o tuhaf zincirleme kazaya tanık olanlar, yağmurun altında uzun boylu bir adam gördüklerinden bahsedeceklerdi. Sanki kucağında bir kadın taşıdığını görür gibi olduklarını, ama yine de emin olamadıklarını, çünkü tek hatırladıklarının adamın gözlerinin tuhaf bir şekilde parlaması olduğunu anlatacaklardı. Bedeni sanki güneşin ateşiyle yanıyormuş gibi bir ışık hüzmesiyle kaplı olduğu için, adamın tam olarak neye benzediğini göremediklerine de yemin edeceklerdi.

tarayan : ırmak-chatlak!
düzenleyen: vero

BÖLÜM ON

"Acilen odasına çıkartılması lazım!" diye bağırdı Apollon. Yağmurlu bir gece için oldukça garip olan altın rengindeki görüntüsü karşısında kapıdaki görevlinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kucağında, ayağında sadece bir tane ayakkabı olan, ufak tefek ve ıslak bir kadın taşıyordu.

"Asansörler içeride, hemen köşeyi dönünce efendim."

Apollon'un bu garip kelimeler (Asansör de ne demekti?) karşısında duyduğu şaşkınlık bir anda öfkeye dönüştü.

"Beni odasına çıkart yoksa senin derini yüzerim!" diye gürledi.

"Oda numarası?" diye ciyakladı görevli.

"Bin yüz yirmi bir," dedi Pamela Apollon'un omuzlarına doğru.

Apollon öfkeyle görevliye baktı. Genç adam başını sallayıp önlerinden yürüdü ve aceleyle döner kapıdan geçti. İçine girdikleri metal kutunun kapıları kapanınca Işık Tanrısı'nın dişleri kenetlendi. Görevli çocuk üzerinde 11 yazan bir düğmeye bastı. Düğmenin üstünde bir ışık yandı ve metal kutu hareket etmeye başladı. Apollon'un midesi bir anda allak bullak oldu ve Pamela'yı daha da sıkı tuttu. Bacchus bu mekanik ulaşım aracından hiç

bahsetmemişti. Apollon aracı kesinlikle sevmemişti. Hem de hiç. Neyse ki gezinti kısa sürdü ve kapılar yavaşça açıldı. Oğlanı izleyerek pelüş halı kaplı bir koridora çıktılar. Koridordaki nişler heykellerle süslenmişti ve gösterişli bir şekilde boyanmış tavandan avizeler sarkıyordu.

Üzerinde altın rengi rakamlarla 1121 yazılı bir kapının önünde durdular.

Görevli çocuk, Apollon'a baktı. Apollon çocuğa baktı. Tanrı, gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. Çocuk gergin bir şekilde boğazını temizledi.

Pamela kıpırdanıp hâlâ göğsünde tuttuğu çantayı çocuğa doğru uzattı ve, "İçinde," dedi.

Herkesin duyabileceği bir şekilde yutkunan oğlan, küçük çantayı açıp anahtar kartını çıkarttı, kilide soktu ve kapıyı açtı. Apollon içeri dalar dalmaz kapıyı çocuğun yüzüne çarpıverdi.

Pamela zayıf bir sesle, "Ona bahşiş vermeliydin," dedi.

"Onun derisini yüzmeliydim," diye mırıldandı Apollon. Odanın girişinde duraksayıp etrafını inceledi. İçinde bir divan, ipek kaplı iki sandalye ve bir de büyük boy gardırop olan geniş bir odaydı. Mermer havası verilerek boyanmış yarı açık kapıların arasından geniş bir yatak görünüyordu. Apollon oraya doğru yöneldi.

Pamela inledi ve Apollon onu kalın ipekli yorganın üstüne bırakınca vücudu kasılıp dişleri birbirine vurdu.

"Bi... birden ne... neden bu kadar çok ü... üşüdüğümü anlayamadım."

Apollon sebebini biliyordu. Şoka girmişti. Bileğini tam olarak iyileştirmemiş, sadece acısının bir bölümünü geçici olarak

bloke etmişti. Yavaşça yatağın kenarına oturup rahatlamasını isteyerek yüzüne dokundu.

"Dinlenmelisin. Acının çaresine bakacağım, bana güven."

Hipnotize edici teklifinin ardından, Pamela'nın kalın kirpikli göz kapaklarının o iri amber rengi gözlerinin üzerinde titretmesini izledi.

Pamela uykulu bir halde, "Ben..." diyebildi ama sonra düşüncelerinin akışını kaçırdı. Uyuşuk bir rehavetle mücadele ederek gözlerini kırpıştırdı. "Islağım... Havlular şurada..." Banyoya doğru zayıf bir hareket yaptı.

"Önce bileğin," dedi Apollon.

Pamela'nın gözlerini kapattığını ve sonra tekrar açmadığını görünce de yatağın kenarına iyice yerleşti. Başını salladı. Bileği kötü incinmişti. Şimdiden normal halinin iki katı olmuş ve kötü bir renk almıştı. Ayağının garip bir açıyla durmasına neden olan kırık kemiği görebiliyordu. Bileğini ellerinin arasına alıp konsantre olmak için gözlerini kapattı. Zihninde ayağını ve bileğinin kemiklerini canlandırdı. Hiç acele etmeden tek tek, her kemiği, kası ve siniri gözünün önüne getirdi. Ve kırığı gördü. Apollon'un elleri sıcaktı. *İyileş*, diye buyurdu Işık Tanrısı. *Acı azalsın. Sağlık geri dönsün. Ağrılar yok olsun.*

Apollon'un elleri arasındaki parlaklık o kadar yoğundu ki eğer Pamela uyanık olsaydı gözlerini kör edebilirdi. Ama uyanmadı. Altın rengi Apollon kırılan kemiklerini birbirine kaynaştırmak ve acısını dindirmek için sonsuz güçlerini kullanırken o uyumaya devam etti. Apollon epey sonra işini bitirip ayağa kalktı ve yatak odasının yanındaki küçük odaya yöneldi. Birkaç havlu ve kalın, beyaz bir bornozla birlikte Pamela'nın yanına geldi ama tereddüt etti. Onu rahatlıkla soyabilirdi. Uyanmayacağından emindi. Üzerindeki ıslak elbisenin kumaşı, ince kıvrımlarını

chatlak!/vero

ve göğüslerinin yuvarlaklığını ortaya koyacak şekilde üzerine yapışmıştı. Mükemmel gözüküyor ve keşfedilmeyi bekliyordu...

Zihni, kendi izni veya bilgisi olmadan ona dokunma düşüncesini şiddetle reddetti.

"Pamela," diye fısıldadı. Az önce Apollon'un emriyle uykuya dalmasını sağlayan şey bir anda uyanıverdi.

Pamela, "Ah!" diyerek etrafına bakındı. "Ne oldu? Bileğim!" Öne doğru eğildi ve durdu. Kaşlarını çatarak bacağına baktı. "Ama sanki kırılmış gibi berbat acıyordu. Şiştiğine yemin edebilirim. Ama şimdi gayet normal gözüküyor." Denemek için bacağını uzattı, sonra da ayağını dairesel hareketlerle çevirdi. "Ve acımıyor."

"Tek yapman gereken biraz dinlendirmek. Sadece burktun." Bir havlu uzattı ve Pamela dalgın bir şekilde yüzünü kuruladı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Yani, beni buraya kadar kucağında taşıdın. Yağmurun altında."

"Ben bir doktorum. İyileştirmek benim görevim."

Pamela başını kaldırıp ona baktı. Tamamen ıslanmıştı. Gömleği sanki ipek bir sıvıymış gibi göğsünün kaslı kabarıklığına yapışmıştı. Saçları ıslak bukleler halinde alnına düşüyordu. Ah, o gözleri! Faith Hill'in şarkısının onları mükemmel tarif ettiğini düşündü: İmkânsız... Karşı konulmaz... İnanılmaz... Unutulmaz...

"Şey, sanırım yanımda olman çok iyi oldu." Gözlerini ondan ayırmaya çabalayarak gereğinden fazla bir şevkle saçlarını kurulamaya başladı

Apollon onu izledi. Kirli ve ıslak gözüküyordu. Saçları karmakarışık olmuştu. Üzerindeki giysi tamamen ıslanmıştı. Ayağında sadece bir ayakkabı vardı ve o da fildişi rengi yorganın üstüne

boya akıtıyordu. Kalbi hızla attı. Ölümlü veya tanrıça, hayatı boyunca hiçbir kadını bu kadar çekici bulmamıştı.

Birdenbire, "Gitmeliyim," dedi.

Pamela havlunun arasından ona baktı. "Niye?" Islanmış saatine bir göz attı. (Neyse ki saat su geçirmezdi.) Sabahın 4'ü olmuştu! "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim." Kendine Phoibos'un garip bir adam olduğunu hatırlattı. Her ne kadar tecavüzcü veya seri katil olma ihtimali düşük olsa da –hele ki onu "kurtardıktan" sonra– neticede saat gece yarısını çoktan geçmişken onunla otel odasında baş başa kalmış bir adamdı. Bu durum, *Lifetime Movie Of the Week*[10] programını hatırlatıyordu ve orada da genellikle mutlu son olmazdı.

"Evet, çok geç oldu," dedi Apollon. Kesinlikle gitmek istemiyordu, bilincinin onu gitmelisin diye sertçe uyarmasının sebebi de buydu.

"Sanırım kız kardeşin seni merak edecek."

Apollon'un benzi attı. "Tahmin bile edemezsin."

Yüzündeki ifade Pamela'yı gülümsetti. "Ah, hadi ama gayet iyi biliyorum. Erkek kardeşim olsa, geç kaldığım ve onu endişelendirdiğim için beni azarlamak üzere şu an etrafta volta atıyor olurdu."

Phoibos'un dudakları tuhaf bir şekilde kıvrıldı. "Neden bu kadar geciktiğimi kesinlikle bilmek isteyecektir."

Pamela, artık Apollon'a bildik ve çekici gelen bir şekilde başını kaldırdı.

"O halde ona ne diyeceksin?" diye sordu.

10 (İng.) Haftanın Yaşam Filmi. Soyulmuş, tecavüze uğramış, öldürülmüş kadınları konu alan bir televizyon programı. (ç.n.)

"Beklenmedik bir kaza nedeniyle geciktiğimi söyleyeceğim." Yanına gitti ve nazikçe diz çöktü. Eli bileğine hafifçe değdi. Sonra parmakları baldırlarının biraz üstüne çıkana dek onu okşamaya başladı. Yavaşça içini çektiğini hissetti. "Beklenmedik hoş bir kaza."

Pamela kendisine böyle baktığında ve dokunduğunda güçlükle nefes alabiliyordu. Gitmemesi, geceyi onunla geçirmesi için yalvarmak istedi... Midesi kasıldı. Onu bu kadar çok, bu kadar çabuk istememeliydi, o bir yabancıydı. Yakışıklı, seksi, harika bir yabancı...

Apollon Pamela'nın hissettiği duyguların sürekli değiştiğini yüzünden açıkça görebiliyordu. Onu arzuladığı çok belliydi. Gözlerindeki yumuşak ve berrak isteği gördü. Ona sahip olabilirdi, onu kollarına alıp baştan çıkartma görevini tamamlayabilirdi. Yapması beklenen de buydu. Artemis'in beklediği ve kendisinin de planlamış olduğu buydu. Pamela kalbinin arzusunu söyleyerek ritüeli tamamladığında sevişmek istediğinden bahsetmemişti ama bu ihtiyacı sözlerinden açıkça anlaşılabiliyordu.

Peki ya sonra? Zihninde tıpkı beklenmedik bir kış fırtınası gibi ani bir düşünce esti. Belki de ritüel Pamela'ya bir çeşit büyü yapmıştı ve gözlerinde gördüğü arzu sadece perilerin güçlü sihrinin bir sonucuydu. Eğer bu doğruysa, bir kere sevişirlerse büyü bozulacaktı. Bir daha onu arzulamayacaktı. Bir daha ona, içindeki ihtirasla yoğun bal rengine dönen o akıllı, anlamlı gözleriyle bakmayacaktı. Bu düşünce kendini kaybolmuş ve hasta gibi hissetmesine neden oldu. Birden ayağa kalktı.

"Gitmeliyim," dedi. "Hayır." Kıpırdandığını fark edince yataktan kalkmaması için işaret etti. "Bileğini dinlendirmen lazım. Bu gece ayağını kaldırarak uyu. Yarına sanki hiç kaza geçirmemiş gibi hissedeceksin."

Kapıya yöneldiğinde Pamela içinin titrediğini hissetti. Kız kardeşine ondan bir kaza olarak bahsedeceğini söylemişti. Her şey buraya kadar mı demek istiyordu? Bu geceden sonra bir daha birbirlerini görmeyeceklerini mi kastetmişti?

"Ve yarın sen de hiç kaza olmamış gibi mi hissedeceksin?"

Düşüncelerini yüksek sesle söylediğini, sözleri Phoibos'u durdurduğu anda fark etti. Arkasına döndüğünde muhteşem mavi gözleri parıldıyordu. Az önce bileğini okşadığı elini kaldırıp avucunu ona doğru uzattı.

"Yarın hâlâ tenini üzerimde hissediyor olacağım. Yarın hâlâ ipek dudaklarını hissediyor olacağım. Yarın rüzgâr hâlâ senin kokunu taşıyor olacak. Seni nasıl unutabilirim?"

"O halde seni tekrar görecek miyim?" diye sordu Pamela nefes nefese.

"İstesem de senden ayrı kalamam. Ve istemiyorum da. Yarın bu akşam buluştuğumuz saatte kafemizde olacağım. O zaman dek, tatlı Pamela'm, hep seni düşüneceğim."

Odadan çıktığında, Pamela sanki güneş ansızın gökyüzünden düşmüş gibi hissetti. Saate baktı ve onu tekrar görene kadar kaç saat geçeceğini hesapladı.

Artemis *Caesars Palace*'ın gösterişsiz mal teslim kapısından çıkan rayların tenha bir köşesinde bekliyordu. Başka bir dünyaya geçişi sağlayan portalın bulunduğu garip görünüşlü gizli bölmeye açılan girişin tam yanında duruyordu. Kollarını kavuşturup içini çekti. Apollon'a onu Olympos'ta bekleyeceğini söylemişti ama gece neredeyse sona ermek üzereydi ve gitgide huzursuzlanıyordu. Geç olmuştu. Neredeyse gün doğacaktı ve

onu ölümlü kadına bağlayan zincirleri hâlâ hissedebiliyordu. Işık Tanrısı neden hâlâ kadını baştan çıkartmamıştı?

Islak giysiler içindeki uzun boylu bir adam köşeyi dönüp ona doğru yaklaştı. Hiç düşünmeden parmağını kaldırarak adamı geri döndürüp başka bir kapıdan çıkmaya zorladı.

Adamın kahkahasıysa onu şaşırttı.

"Numaraların benim üzerimde pek işe yaramıyor kız kardeşim," dedi Apollon.

Kardeşini tanıyan Artemis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Apollon? Zeus'un sakalları adına! Ne oldu sana?"

Apollon omzunu silkip ıslak gömleğini çıkarttı. "Bir kaza."

"Bir kaza! Peki, baştan çıkartma işi ne oldu?"

"Gayet iyi gidiyor."

"İyi gidiyor!" Artemis neredeyse öfkeden çığlık atacaktı. "Üzerimde hâlâ ritüelin yarattığı bağı hissedebiliyorsam nasıl iyi gidebilir?"

"Bu tür şeyler zaman alır Artemis. Pamela fethedilecek bir şehir veya saldırılıp yağmalanacak bir kale değil. Aşk isteyen ölümlü bir kadın."

"Bütün bunları çok iyi biliyorum. Tek anlamadığım neden hâlâ onu yatağa atmadığın."

"Çünkü istediği tam olarak bu değil."

Kardeşinin garip ve bilmiş ses tonu karşısında Artemis'in gözleri kısıldı. "Işık Tanrısı'nı yatağında görmek gerçekten istediği şey değil mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum kardeşim."

Apollon içini çekti. "Peki ya bu gece onu ben yatağa atmak istemedim desem?"

Artemis bunun çok daha mantıklı bir şey olacağını söyleyebilirdi. Kardeşinin ölümlüleri çekici bulduğunu düşünürdü ama belli ki durum değişmişti.

"Pekâlâ," dedi yavaşça, "bu gerçekten de Bacchus'un hatası. Düzeltilmesi konusunda o da yardım etmeli. Belki onu azdırmak için en güçlü şaraplarından birini kullanır. O bir tanrı; onu böyle bir şeyi yaparken hayal etmek çok itici olsa da muhtemelen daha önce baştan çıkarttığı ölümlü kadınlar olmuştur."

"Hayır!" Apollon öfkeyle patladı. "O kurbağa, Pamela'ya asla dokunamayacak!"

Artemis'in ince kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Apollon, açık konuş! Hem ölümlü kadını arzulamadığını söylüyorsun hem de sanki o Helen, sen de Paris'mişsin gibi başka bir tanrıya karşı onu koruyorsun."

"Sadece bu gece onu yatağa atmak istemediğimi söyledim, onu arzulamadığımı değil. Bu gece kendini incitti," diye ağzından kaçırıverdi. Kız kardeşi sessizce ona bakıyordu. "Tabii ki onu iyileştirdim. O bilmeden." Artemis cevap veremeden çabucak ekledi. "Ama ondan sonra da onu yatağa atmak onursuz bir davranış olacaktı."

Artemis'in keskin gözleri kardeşinin yüzündeki gizli huzursuzluğu fark etti. Tamamen dürüst değildi, ne ona ve muhtemelen ne de kendine karşı. Her halükârda, dişlerini inatçı bir şekilde kenetlemesinden artık ona başka bir şey itiraf etmeyeceğini anlamıştı.

"Yarın mı öyleyse?"

Apollon hızla başını salladı. "Yarın."

"Güzel. Hadi Olympos'a dönüp dinlenelim. Ölümlülerin dünyasında yorulduğumu hissediyorum."

Apollon gizli bölmenin kapısını açtı ve kardeşine denizkabuğu rengindeki pırıltılı portaldan geçmesini işaret etti. Kendi dünyalarına dönüyorlardı ama Apollon'un dinlenmeye hiç niyeti yoktu. Kız kardeşine iyi geceler diledikten sonra yardım alabileceği tek yere doğru yola çıktı.

tarayan : ırmak-chatlak!
düzenleyen: vero
twilighttürk.com

BÖLÜM ON BİR

Hades'in buz gibi soğuk olduğu düşünülen kalbini çalmayı başaran Tanrıça'nın aslında bir tanrıça olmadığını öğrenmek, diğer Olymposlular kadar Apollon için de şaşırtıcı olmuştu. Demeter, kızı Persephone'nin ruhunu, modern dünyadan Carolina Francesca Santoro isimli bir ölümlüyle değiştirmişti. Amacı uçarı kızını eğitmekti ve bu değiş tokuş da Persephone'yi olgunlaştırmak için mükemmel bir fırsat gibi gözüküyordu. Ayrıca bu sayede, Ölüler Diyarı'nda ihtiyaç duyulan kadın dokunuşunun huzur verici etkisi de daha olgun ölümlü bir işkadını tarafından sağlanmış olacaktı. Ölüler Diyarı'nın Efendisi'nin bir tanrıça kılığındaki ölümlü kadına umutsuzca âşık olmasıysa hiç beklenmedik bir gelişmeydi.

Gerçi Apollon Carolina'yla –ya da Hades'in deyimiyle Lina'yla– tanıştıktan sonra Ölüler Diyarı Tanrısı'nın ona neden âşık olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Zeki bir kadındı ve içinde bir deniz feneri gibi parlayan kendine has bir coşkusu vardı.

Apollon Lina'nın kahkahalarından her zaman etkilenmişti ve şimdi nedenini anlayabiliyordu. Bu kahkahalar, geçici olarak yerleştiği bedenin, yani Tanrıça Persephone'nin bedeninin

chatlak!/vero

içindeki ölümlü ruhun sesini taşıyordu. Ve Apollon bu ölümlü ruhun içinde Pamela'nın dünyevi neşesinin yankısını duymuştu.

"O halde bu ölümlü kadın seni şimdiden Cehennem'e sokmuş oldu demek."

"Carolina, ona işkence etmeyi bırak lütfen." Hades ruh ikizine bakıp sevgiyle gülümsedi.

"Yine duygusal yönünü ortaya koyuyorsun, aşkım," dedi Lina, Ölüler Diyarı Tanrısı'yla konuşurken sadece onun kullanabileceği muzip ses tonuyla.

Hades homurdandı. "Duygusal olduğumdan değil, ölümlü bir modern kadının bir tanrının hayatını nasıl altüst edebileceğini çok iyi bildiğimden."

Lina kocasının sözlerini mahsus duymazdan gelip tekrar Apollon'a döndü. Altın Tanrı geldiğinde üzerinde olan ıslak kıyafetleri çıkartmış ve Hades'in bornozlarından birine sarınmıştı. Lina ve Hades özel odalarında oturmuş, *ambrosia*'larını yudumluyorlardı. Ölümlü bir kadının Ölüler Diyarı Kraliçesi olduğu duyulduktan sonra Apollon onları sık sık ziyaret etmeye başlamış ve üçü iyi arkadaş olmuştu. Işık Tanrısı onların yanındayken rahattı ve kendini evinde hissederdi. Ama şu an tam tersine gerili bir yay gibiydi. Yerinde duramıyordu. Sarayın arkasındaki nefis bahçelere bakan geniş pencerenin önünde volta atıyor ama dışarıdaki harika manzarayla hiç mi hiç ilgilenmiyordu.

"Neden bu kadar endişeli olduğunu bilmiyorum. Bize anlattığına göre Pamela da sana ilgi duyuyor," dedi Lina.

"İşte bundan hiç emin değilim! Onun ilgisini çeken ben miyim yoksa ritüelin büyüsünün kahrolası gücü mü?"

"Bunu anlamak çok kolay," dedi Hades. "Seviş onunla. Eğer sonra seni bir daha görmek istemezse ilgisini çeken büyüdür. Eğer böyle bir şey olmazsa da sensindir."

Apollon kendi kendine neden Pamela'nın ilgisini sınamakta bu kadar isteksiz olduğunu sorarak kaşlarını çattı. Gerçekten de bu kadar basit değil miydi? Neden bunu düşününce midesi bulanıyordu o zaman?

"Korkutucu, değil mi?" Lina'nın yumuşak sesi, Tanrı'nın içinde kopmakta olan fırtınaları dindirdi. "Bu biz ölümlülerin yakından tanıdığı bir duygu, reddedilme korkusu. Ama gerçek aşkı bilmek için yaralanma ihtimali olsa da kalbini açmaya gönüllü olmalısın. Keşke sana verebileceğim kolay bir cevap olsa, fakat maalesef yok."

"O halde her zaman böyle zor olmalı."

Lina Tanrı'nın acı çeken ifadesi karşısında nazikçe gülümsedi. Yanında oturan Hades onun elini tuttu ve bir an için gizlice bakıştılar.

"Sadece gerçekten önem veriyorsan bu kadar zordur," dedi Lina.

Apollon'un benzi soldu. "Ona âşık olmuş olabilir miyim?" Kelimeler ağzından sanki yeni bir veba türünden bahsediyormuş gibi çıkmıştı.

Lina atmak üzere olduğu kahkahayı engellemeye çalışarak başını salladı. Zavallı Apollon. Üzgün ifadesi çok sevimliydi. "Korkarım olabilir."

"Neşelen biraz!" dedi Hades. "Bir ölümlüye âşık olmak o kadar da kötü bir şey değil."

"Ah, bunu söylediğine sevindim," dedi Lina alaycı bir şekilde.

Hades gülerek onu alnından öptü.

chatlak!/vero

"Kim olduğumu bilmiyor!" diye haykırdı Apollon. "Benim ölümlü bir adam, bir doktor ve müzisyen olduğumu sanıyor. Belki de büyü değildir. Belki o da bana âşık olmuştur. Ama gerçek kimliğimi sakladığımı öğrendiğinde bu değişmeyecek mi?"

"Sana yüz çevirmesine izin verme." Hades'in sesi bir anda donuklaşıp aşırı şekilde ciddileşmişti. Sırf kendi gururu için neredeyse onu kaybetmenin eşiğine geldiği günleri hatırlayınca Lina'nın elini iyice sıktı.

"Ona gerçek yüzünü *gösterdiğinden* emin olmalısın Apollon," dedi Lina kelimelerini özenle seçerek. "Bu aşkın en aldatmacalı yüzüdür. Devam edebilmesi için sadece kendin olmalısın. Ve gerçekten kendin olursan bir anda ne bir tanrı ne bir doktor ne de bir müzisyen olduğunu, sadece ve sadece âşık bir adam olduğunu fark edeceksin. Eğer seni seviyorsa o da bunu görecektir."

"Ya sevmiyorsa?" diye sordu Apollon.

Lina dürüstçe cevapladı. "Sevmiyorsa, incineceksin."

"Denemeye değer," dedi Hades sevgilisinin gözlerinin içine bakarak. "Gerçek aşkı bilmek her şeye değer." Lina, sevgilisinin yüzünü yavaşça okşayarak karşılık verdi.

Apollon onları izledi. Bazen sadece kendilerinin bildiği özel, gizli bir dille anlaşıyor gibiydiler.

Öylesine uyumlulardı ki âdeta birbirleri için yaratılmışlardı. Tanrı aşkına, Lina hayatına girdikten sonra Hades ne kadar da çok değişmişti! Lina'ya olan aşkı, ona âdeta yeni bir dünya açmıştı. Karanlık Tanrı bir zamanlar asık suratlı ve içe dönükken şimdi huzurlu, hatta cana yakın gözüküyordu. Lina Hades'i tamamlamıştı. Apollon da aynısını istiyordu.

"Yapacağım!" diye haykırdı. "Onunla sevişeceğim. Eğer bana olan ilgisi sadece bir büyü yüzündense bunu bilmem lazım."

Lina Apollon'un düelloya çıkmaya hazırlanan bir adam gibi gözüktüğünü düşündü ama sonra yüzü tekrar değişti ve sanki endişelerinden kurtulmak istermiş gibi eliyle alnını sildi.

"Peki, eğer büyü değilse bana olan ilgisini nasıl devam ettirebilirim?" Lina'ya göz kırptı. "Modern kadınların istediği şey nedir?"

"Bu bir sır değil Apollon." Lina gülümsedi. "Biz de senin ve Hades'in istediği şeyleri isteriz. Bizi olduğumuz gibi seven birisini isteriz, sahtekârlık, hile ve oyun olmadan." Ayağa kalkıp altın renkli Tanrı'nın yanına gitti ve koluna dokundu. "Bunu yapabilecek misin dostum? Bu perilerin ya da tanrıçaların peşinden koşmaya benzemez. Çok daha büyüleyicidir."

Apollon Pamela kollarındayken etrafındaki her şeyin nasıl yok olduğunu ve gözlerinde gördüğü güven duygusunun kendisini Olympos'taki tüm başarılarında olduğundan çok daha fazla tanrı gibi hissetmesine neden olduğunu hatırladı. Ve sonra ölümlü bedeninin metal makinelerin arasına düşüşünü izlerken hissettiği dehşeti hatırladı. Eğer güçlerini kullanmasaydı ezilecekti... Ölecekti...

Tekrar alnını sildi.

"Sahte cazibelerden usandım. Sanırım aşkı seçeceğim," dedi bitkin bir halde.

"İyi bir seçim, tatlım." Lina ayaklarının ucunda kalkıp ona kardeşçe küçük bir öpücük kondurdu. "Ah, bir de ona gerçekte kim olduğunu bir an önce açıklamaya karar versen iyi olur." Yan gözle Hades'e baktı. "İnan bana, en iyisi doğruyu bir an önce söyleyip kurtulmak."

"Evet, evet halledeceğim." Apollon onu dinlemiyor gibiydi. "Teşekkürler, dostlarım." Lina'nın eline dokundu ve sonra

Olympos'taki sarayına dönmek üzere uzaklaştı. "Belki ona bir hediye alsam iyi olur..." Bu sözlerle birlikte, bedeni havada titreyerek gözden kayboldu.

Lina derin bir nefes aldı. "Işık Tanrısı'nın kalbinden daha güzel bir hediye olabilir mi?"

Hades omzunu silkti. "Mücevher vermekte de bir sakınca yok sanırım."

chatlak!/vero

Pamela yavaş yavaş uyanmaya başladı. Gerinip yastığına sarılırken uykulu bir halde bugün harika bir şeyler olacağını hatırladı ama daha tam uyanamadığı için bunun ne olduğunu bilemedi. Harika hissediyordu. Bedeni dinlenmişti ama yine de bir beklenti içinde olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse tamamen kapalı kalın perdelerin arasından içeri bir parça gün ışığı sızıyordu. Işık kapalı göz kapaklarını gıdıkladı. Aklına altın rengi gün ışığı geldi... Sıcaklık... Nefis deniz yeşili gözler...

Dün gece... Yağmur altındaki öpücükler... Phoibos... Gözleri bir anda açıldı. Ah. Kahretsin. Nasıl da unutmuştu? Bu akşam sekizde buluşacaklardı. Baş ucundaki saate baktı ve hemen ayağa fırladı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi! Sabahları her zaman erken kalkan birisiydi ve şimdi öğlene kadar uyumuş muydu?

Eh, aynı zamanda son birkaç yıldır hayatına erkekleri ve romantizmi sokmayan bir kadındı ve dün gece hiç tanımadığı bir yabancının kollarında olduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Kollarını dizlerinde kavuşturdu, heyecanla atan kalbini hissedebiliyordu. Kız kurusu değildi, genç ve canlıydı. Bir risk almış ve kazanmıştı. Büyük bir başarı. Phoibos'un kolları arasında olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlayınca bedeni zevkle titredi. Ve ağzı! Öpüşü, dudaklarından ayak ucuna kadar içini yakmıştı. Eğer

öpüşmede bu kadar iyiyse o muhteşem ağzıyla daha başka neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Telefonunun sesiyle birlikte erotik düşünden sıyrılmak zorunda kaldı.

"Merhaba, V," dedi arayanın numarasına bile bakmadan.

V en kısık ses tonuyla, "Yalnız mısın?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Pamela ve dudağını ısırıp ekledi, "maalesef."

"Ah, hay aksi! Bakın şu bebeğe!"

"Yeniden canlandığımı hissediyorum V. Âdeta bir çöle dönüşmüşüm ve o da tıpkı ılık bir ilkbahar yağmuru gibi. Sana şu kadarını söyleyeyim V, onu yalayıp yutmaya hazırım." Mutlulukla içini çekti.

"Sen aklını yitirmişsin."

"Haklısın! Haklısın! Zevk yüzünden aklını yitirmiş bir çılgınım! Ama harika hissediyorum! Ah, bu arada aklıma gelmişken söyleyeyim. Hiçbir baskı altında olmadan ve yüksek sesle, seve seve itiraf ediyorum ki sen haklıydın," diye şakıdı neşeyle.

"Bekle, kendimi çimdikleyeceğim. Evet acıdı. Demek ki rüya görmüyorum. Kesinlikle haklıyım! Sen hâlâ sarhoş değilsin değil mi?"

Pamela güldü. "Hiç sarhoş olmadım ki, bana söylediklerini yapacak kadar çakırkeyiftim sadece. Ve harikaydı!"

"İlginç detaylara geçelim lütfen. Her şeyi anlat bana."

"Bellagio çeşmelerine gittik. Önce bir operadan romantik bir şarkı çaldılar o anda Phoibos..."

V araya girdi. "Phoibos mu?"

chatlak!/vero

"Adı bu. Yunanca. Ya da Latince. Veya başka bir şey işte. Hey, Pamela'nın Yunancada 'tatlı olan her şey' anlamına geldiğini biliyor muydun?"

"Pammy, konuyu dağıtıyorsun. Her zamanki gibi. Kendine gel. Adı Phoibos ve..."

"Ah, evet. Neyse önce operadan bir şarkı çaldılar. Sözlerini biliyordu. Tanrım ne kadar romantikti..." İçini çekti.

"Bunu daha önce de söylemiştin. Devam et."

"Sonra yağmur yağmaya başladı ve bir ağacın altına koştuk. Bu kısmına inanamayacaksın, orada öylece duruyorduk ve ne kadar muhteşem olduğunu daha önce söylemiş miydim, V?"

"Devam lütfen."

"Pardon. Her neyse, orada duruyorduk ve çeşme tekrar canlandı ve Faith Hill'in *This Kiss* şarkısı çalmaya başladı"

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ciddiyim. Ve sonra yaptık."

"Orada, caddenin ortasında ilişkiye mi girdiniz yani?"

"Hayır! Kaldırımdaydık ve düşündüğün şeyi yapmadık, sadece öpüştük."

"Sonra odana dönüp yaramaz heteroseksüel tavşancıklar gibi seviştiniz mi?"

"Tekrar hayır!" Pamela boğazını temizleyip hikâyenin geri kalanını fısıldayarak anlatmak için delice bir istek duydu. "Ama beni kucağında odama taşıdı."

"Rhett ve muhteşem Scarlett[11] gibi mi yani?"

"Aynen öyle. Ama sadece ben bileğimi burkmuştum ve yağmur yağıyordu."

11 *Rüzgar Gibi Geçti* filminin başrol karakterleri. (ç.n.)

"Demek topuklu ayakkabılar yüzünden ayağını burktun..."

"Bu da, adamın aklını başımdan aldığını gösteriyor çünkü bilirsin ki on santimlik topuklularla ince bir buz parçasının üzerinde bile koşabilirim," dedi Pamela gururla.

"Centilmen erkeği oynamış, siz heteroseksüel kızların bayıldığı bir klişe. Eee, bu arada zavallı üç bacaklıyı hâlâ becermedin mi?"

"Henüz değil," dedi Pamela nefes nefese.

"Henüz mü? Hikâyenin geri kalanını boş ver."

"Bu akşam *çıkıyoruz*. Bu akşam. Ta da da da!" Tören borusu çalarmış gibi cümlesini tamamladı.

"Hadi canım."

"Öyle."

"Pekâlâ. Plan nedir?" Mükemmel flört-kolik V direkt konuya girmişti.

"Şey, yemek yeriz diye düşündüm."

"Pammy, Vegas'tasınız. Daha iyisini yapabilirsiniz."

"Lütfen bana kumar oynamamız gerektiğini söyleme."

V sabırla içini çekti. "Tabii ki hayır. Vegas muhteşem şovların kutsal merkezidir. Seksi bir şova gidin."

"Aslında bu iyi fikir ama... Şey... Onun ne planladığını öğrenene kadar beklemem gerekmez mi?"

"Pammy, biliyorsun ki senin arkadaşınım, o yüzden de beni yanlış anlama ama sürekli erkeğin sözü geçen yeni bir ilişkiye mi başlamak istiyorsun gerçekten?" diye sordu V nazikçe.

"Hayır!" kelimesi Pamela'nın ağzından büyük bir öfkeyle çıkmıştı. "Duane'le yaşadığımız gibi bir ilişki istemiyorum. O evlendiği aptal kız değilim artık."

"Aptal değildin, Pamela. Sadece genç ve âşıktın. Bir hata yaptın. En iyimizin bile başına gelebilir."

"Tamam, ama benim başıma bir daha gelmeyecek," dedi Pamela kararlılıkla.

"Hangisi? Genç olmak mı âşık olmak mı?"

Pamela her ikisi de demek için ağzını açtı ama sonra Phoibos'un sevgi dolu mavi gözlerinin ilgi ve arzuyla ona bakışını hatırladı. Sonra gözlerinde, sesinde ve ona dokunuşunda hissettiğinden neredeyse emin olduğu bir şeyi daha hatırladı: Kalbini ve ruhunu sürükleyen tanıdık bir arayış. Ruh ikizleri... Bu düşünce tıpkı bahar çiçeklerinin kokusu gibi zihninde hafif hafif esti.

"Artık genç değilim ve sadece iki gündür tanıdığım bir adama âşık olabilmem mümkün değil," dedi.

Vernelle güldü. "Kendini böyle kandırmaya devam et Pammy."

Pamela kaşlarını çattı. "Gitmem lazım. Akşama kadar yapmam gereken çok iş var."

"Ne gibi?.."

"Çeşme Çocukları'na gönderebilmek için o iğrenç çeşmenin resmini çizmek gibi." Çeşme Çocukları, Pamela ve V'nin Yakut Pabuçlar'ın çeşmelerle ilgili her tür siparişinde çok kereler başvurdukları, toptan çeşme işiyle uğraşan iki erkek kardeşe koydukları isimdi. "Burada bir iş için bulunuyorum, hatırladın mı?"

"Faust'un, Forum'un havasını soluman için bu hafta sonu serbest olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Bu işimi tamamen ihmal edebilirim anlamına gelmez. Aklıma gelmişken, bugün Bayan Graham'le buluşuyorsun değil mi?"

"Evet, tabii ki buluşuyorum. Çılgın kedi kadınla bu öğleden sonra randevumuz var. Panjurlarının rengini kararlaştıracağız. Benim için dua et."

Pamela güldü. "Bulursam senin için bir mum da yakarım."

"Tamam, bitmemiş işlerle ilgili konuştuğumuz yeter. Çalışıyor değil, geziniyor olman gerekir."

"Eh, yeterince sahte ve rüküş Roma havası soludum. Bu işe ne kadar çabuk başlarsam o kadar hızlı biter."

"Fantezi ve eğlence, hatırladın mı?"

"Vernelle, bu akşam ismi Phoibos olan, hiç tanımadığım mükemmel bir yabancıyla çıkıyorum. Bu sence yeterince eğlenceli bir fantezi değil mi?"

"Bu rahat tavrını ve espri anlayışını birarada götürmeyi başarabilirsen, hem E. D. Faust hem de Phoibos'la mükemmel bir ilişki kurmanın reçetesi elinde demektir. Her ikisiyle de iyi eğlenceler Pammy."

Eğlence... Özel hayatında eğlence diye bir şey kalmamıştı kesinlikle. Huzurlu ve güvendeydi ama eğlence... Mutluluk... Neşe? Hayır. İşi de eğlenceli olmaktan çıkmış mıydı yoksa? Yaptıklarını beğeniyordu, işi onu tatmin ediyordu. Ama bir işi tamamladıktan sonra bir neşe, bir memnuniyet duygusu hissetmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Hatırlayamadı... Morali bozuldu.

"Pammy? Orada mısın?"

"Evet, sadece düşünüyordum."

"Şuna ne dersin: Çeşme çizimi için bir saatini ayırırsın *sonra* da resepsiyonu arayıp gösteri için bilet ayarlarsın."

"Tamam, tamam. Haklısın."

"Ve yarın da tam bir rapor istiyorum."

"Alacaksın."

V telefonu kapatmadan önce, "Güzel," dedi. "Hoşça kal minik kuş."

Pamela uyku akan gözlerini ovuşturdu. Yarına kadar rapor etmeye değecek bir şeyler yaşamayı umuyordu. Fikrini değiştirmeden hemen 9'u çevirerek resepsiyonu aradı.

İkinci çalışında, otoriter bir kadın sesi yanıt verdi. "Evet, Bayan Gray. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu akşam bir şov izlemek istiyorum." Durup derin bir nefes aldı. "Erotik bir şov. Ama çok da açık saçık bir şey olmasın," diye tamamladı çabucak.

"Tabii ki hanımefendi. Size New York-New York'ta sergilenen bir şovu şiddetle tavsiye ederim. Cirque du Soleil grubunun başka bir şovu. Bu grubu duymuş muydunuz?"

"Evet, Cirque du Soleil Denver'a geldiğinde şovlarını izlemiştim."

"Mükemmel. Bu prodüksiyonun adı *Zumanity*. Erotik ama ince bir zevki yansıtıyor. Ben de izledim ve çok beğendim. Aslında şu aralar bilet bulmak mümkün değil ama otelimizin zor bulunan bazı biletler için kontenjanı var."

"Harika," dedi Pamela, bu işin sorunsuz bir şekilde hallolmasından memnundu.

"Kaç bilete ihtiyacınız var?"

Pamela'nın sırıtması telefon kablolarından karşı tarafa kadar ulaştı. "İki tane lütfen."

BÖLÜM ON İKİ

Pamela pozisyonunu değiştirip ayağını altına aldı ve kendini tamamıyla çeşmenin çizimine verdi. Daha doğrusu kendi yorumuyla çizimine... Yonca şekline hiç dokunmadı ama boyutlarını küçülttü ve Artemis, Apollon ve Sezar'ın iğrenç heykellerinin yerine, bir balığın ağzından fışkırıp kıvrıla kıvrıla akan hoş dalgalar çizdi. Ortadaki şişko heykele bakıp içini çekti. Kodevasa şeyde ne tür "değişiklik" yaparsa yapsın Bacchus'u makul gösterebilmenin hiçbir yolu yoktu, özellikle de Eddie animasyonlu olması konusundaki ısrarına devam ederse. Eskiz defterinde dolaşan parmakları yavaşladı. Ortadaki kaideyi çizdi ama Bacchus'un oturduğu yeri boş bıraktı. Eddie'yi daha farklı bir şey için ikna edebilirdi elbette. Daha az şişman ve daha az çirkin bir şey için.

Saatine baktı. Üç buçuğu gösteriyordu. Buluşmalarına dört buçuk saat kalmıştı. Fotoğraf makinesini alıp kolonların resmini çekebilir, renk ve şekiller üzerine notlar hazırlayabilirdi. Bütün bu ön hazırlıklara pazartesi Eddie'yle buluştuklarında ihtiyaç duyacaktı. Ama zihni işine odaklanmak yerine zevk peşindeydi. Fazlasıyla süslü kolonların parıltısı ona Phoibos'un

saçlarını anımsatıyordu. Artık çeşmenin resmini çizmek için konsantrasyona ihtiyacı kalmadığından, yeniden onu düşünmeye başlamıştı. Pamuk gibi bulutlarla dolu sahte gökyüzü onun gözlerini hatırlatıyordu. Kahretsin, Apollon'un şu iğrenç heykelini bile bir şekilde ona benzetmeye başlamıştı.

Sanki o, şu sinekleri çeken parlak ışıklardan biriydi ve kendisi de aşkla dolu bir sivrisinekti. Takıntılı hale gelmişti. Bunu biliyordu ama umurunda bile değildi. Öte yandan çok iyi bir kitap okuyormuş gibi hissediyordu. Tıpkı başka birisinin dünyasında dolaşıp her saniyesinden büyük bir zevk almak gibi.

Kendinden memnun ve dokunaklı bir şekilde gülümsedi. Belki de gerçekten kumar oynamalıydı, kesinlikle şanslı olduğunu düşünüyordu.

Sanki duygularını okumuş gibi, yanındaki arkadaşına heyecanla bir şeyler anlatan incecik ve genç bir kadın neşeyle çeşmeye doğru yaklaştı.

"*Şansımıza* inanabiliyor musun? Ah. Tanrım. Chanel'in yıllık indirimine denk geldik!"

Chanel'de indirim mi? Pamela kulak kesildi.

"O elbisenin indirimli fiyatını görünce neredeyse düşüp bayılacaktım."

İki kadın ağzına kadar dolu alışveriş poşetleriyle kıkırdayarak Pamela'nın yanından geçti.

Bu kader olmalıydı. Pamela çirkin çeşmeye tekrar göz attı, neredeyse kahkahayı patlatacaktı. Ya da belki de tanrıların bir takdiriydi. Bu gece giymek için nefis bir Chanel elbise alacaktı. Boylu poslu, muhteşem bir adamla erotik bir şova gidiyordu. Hatta sonrasında seks yapabilirdi. Midesi kanatlandı.

Tamam, bunu geçelim. Biraz fazla ileri gidiyordu. Kocaman, derin bir nefes aldı.

Peki ya şöyle desek... Sonrasında belki onunla sevişebilirdi. Sadece biraz ön sevişme bile olabilirdi. Eskiz defterini kapatıp deri evrak çantasının içine attı.

Kırmızı. Bacaklarını biraz fazla açıkta bırakan kırmızı bir elbise alacaktı. Pedikür bile yaptırabilirdi. Evet, pedikür yaptıracaktı. Kırmızı ayak tırnakları bu akşam için şarttı. Kendi kendine yavaşça mırıldanarak neşeyle özel tasarım cennetine doğru yürüdü.

****

Bacchus restorandaki masada parmaklarıyla tempo tutuyordu. İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu.

"Bana bir tekila daha getir!" diye hırladı geçmekte olan bir garson kıza ve anında pişman oldu çünkü Tanrı'nın hiddetiyle geri çekilen kızcağız, siparişi vermek üzere telaşla bara doğru koşarken etraftaki birkaç sandalyeyi neredeyse devirivériyordu. Genç Olymposluların canını sıkması zaten yeterince kötüydü. Bir de hıncını krallığındaki masum insanlardan almasına neden olmaları kesinlikle kabul edilebilir bir şey değildi.

Burası *hâlâ* onun krallığıydı.

Garson kız tekilayla birlikte koştura koştura masaya geldi.

"Çok özür dilerim efendim. Size daha iyi hizmet etmeliydim. İçkiniz için sizi bekletmek istememiştim."

Bacchus nazikçe gülümseyip kolundan tuttuğu kızın vücuduna bir miktar sihir gönderdi. Kızcağızın korku dolu bakışları birdenbire yok oldu.

Genç yanakları kızardı ve dudaklarını şehvetle araladı.

Garson kız, onun korku verici şişman bir yabancı olduğunu zannederek ne büyük bir hata yaptığını düşündü. Oysa ki kızgınlığı gelip geçiciydi. Üstelik şişman da değildi. Sadece biraz iri bir adamdı. İri adamlardan hoşlanırdı, *gerçekten* hoşlanırdı. Bacchus'un parmaklarından akan ısı, kızın tüm bedenine yayılarak bütün sinirlerini titretti ve en özel bölgesinin ıslanarak ilişkiye hazır hale gelmesine neden oldu. Tanrı'nın koyu renkli gözlerinin içine bakıp öne doğru eğildi ve iyice yanına yanaştı. Elini kolundan çekip bacaklarının arasına sokmasını ve...

Bacchus kıkırdayarak kızın kolundan bir çimdik aldı. "Bu gece odama geleceksin. Sadece beni düşün, içindeki arzu seni odama kadar getirecek." Verdiği emrin bilinçaltına iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra kızın kolunu bıraktı.

Garson kız hissettiği yoğun zevkle titredi. "Evet," diye inledi.

"Şimdi yok ol." Yaptığı küçük bir el hareketiyle gözlerine inen perdeyi kaldırdı ve kızcağız gözlerini kırpıştırdıktan sonra çekinerek gülümsedi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı efendim?"

"Belki sonra."

Garson kız yavaşça uzaklaştı. Hâlâ sersem gibi gözüküyordu. Bacchus dolgun kalçalarına bakıp bu gece onu altına aldığında nasıl gözükeceklerini hayal etti. Hoş, genç, taze ve tamamen onun büyüsü altında olacaktı. O bir tanrıydı, beğenileceğinden emindi. Modern ölümlülerin ona tapması gerekirdi. Sıradan hayatlarına mest edici şarabın büyüsünü ve doğurganlığını katarak aslında onlara iyilik yapıyordu.

Ama gücünü ölümlülerin üzerinde kullanabilme hakkına sahip tek tanrı oydu. Las Vegas'ı o keşfetmişti. KRALLIĞINI

PAYLAŞMAYA NİYETİ YOKTU! Hele ki o altın ikizlerle paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Kusursuz olmalarından ve sürekli kayıtsız bir kibirle dolaşmalarından hep nefret etmişti. Caesars Palace'da kalıp ölümlülerle birlikte kumar oynamak onlara yetmemişti. Özel yerini keşfetmişlerdi. Forum'daki çeşmeyi.

Evet, ölümsüzlük güçlerini periler aracılığıyla kullanmıştı. Amacı ikizleri şaşırtmaktı. Bilerek o ezik ölümlü kadını seçmiş ve ritüelin tamamlanması için gerekli olaylar zincirini harekete geçirmek amacıyla şarabından bir miktar içmesini sağlamıştı. Artemis'in öfkesini iyi bilirdi... Tüm Olympos bilirdi. Tanrıça'nın ritüelin tamamlanmasına izin vermeyeceğinden öylesine emindi ki. Özellikle de kibirli avcı Tanrıça'nın heykelini böylesine saygısızca kullanmasından sonra. Ne kadar etkileyici bir gösteri olacaktı oysa ki! Tabii Zeus'un öfkesi de büyük olacaktı ama Olympos'un üzerindeki fırtına bulutları dağılır dağılmaz, kapatılan portaldan geçecek ve arzularını engelleyen bir sınırlama ya da uyulacak bir kural olmaksızın muhteşem Las Vegas'ını tekrar tek başına yönetmeye devam edecekti.

Ama ikizlerin ikisi de ritüele engel olmamış ve ölümlü kadın kalbindeki arzuyu gerçekleştirmesi için Artemis'i görevlendirmişti. Üstelik Apollon da onunla flört etmeye başlamıştı! Bacchus gecenin geri kalan kısmı boyunca birbirlerine yılışmalarını izlemişti. Işık Tanrısı'nın kadını baştan çıkarmak için ölümsüzlük güçlerinden faydalanmadığından bile neredeyse emindi.

Öfke içine iyice yerleşti. Apollon baştan çıkarmak için ölümsüzlük güçlerine ihtiyaç duymuyordu. Ölümlü standartlarının ötesinde erkeksi bir güzelliğe sahip kaslı, altın rengi bir vücudu vardı. Işık Tanrısı'na böyle bir güzelliğin bahşedilmesi haksızlıktı, hep öyle olmuştu.

Tanrı'nın küçük kaçamağına zarar vermek için, çöldeki gökyüzünü bir sağanak çıkartmaya ikna etmişti ama bu da işe yaramamıştı. Sonra her şeyden habersiz ölümlüyü arkasından iterek topuğunun takılmasını sağlamıştı. Kadın trafiğin ortasına düşecek, altın Tanrı da onu kurtarmak için kimliğini açığa çıkaracaktı. Ama Apollon, Bacchus'un planladığı bu kazayı Las Vegaslılara aralarında bir tanrı olduğunu hissettirmeden engellemeyi başarmıştı. Artık bu işin çekilebilir bir yanı kalmamıştı.

Başka bir tanrının krallığını gasp etmesine izin vermeyecekti.

Apollon'la ölümlü kadının öpüşmelerini ve Işık Tanrısı'nın tıpkı bir kahraman gibi onu yağmur altında kucağında taşımasını hatırladı. Apollon'un Las Vegas'a duyduğu ilginin sebebi bu kadındı. Onunla ne kadar oynaşacağını kim bilebilirdi? Ya bir de Apollon bu kadından sıkıldıktan sonra modern kadınlara ilgi duymaya başladığını fark ederse? Tıpkı Bacchus gibi. Sert içkisinden kalanı da yuvarlayıverdi. Hayır. Bu kesinlikle gerçekleşmeyecekti. Apollon'un ölümlülerini baştan çıkartmasına izin vermeyecekti.

Ama Işık Tanrısı'ndan nasıl kurtulabilirdi? Çok zor olacaktı. Kendini açığa vurup Zeus'un öfkesine neden olmaya hiç niyeti yoktu kuşkusuz. Üstelik ne o ne de kız kardeşi dua ritüelini Zeus'a ispiyonlama konusunda acele ediyordu. Tam tersine ölümlü kadını baştan çıkarmaya başladığından beri Apollon hayatından çok daha memnun gözüküyordu. Bacchus dişlerini sıktı. Bütün bu olanların sorumlusu kendisi olduğuna göre, Apollon'un Las Vegas'a duyduğu ilgiyi ortadan kaldırmak da ona düşerdi. Öfkeyle bağırmak istedi. Apollon'un Las Vegas'a ilgi duymaması için ne yapmalıydı? Burası tanrılar için kurulmuş bir lunapark gibiydi ve Apollon'un da tıpkı kendisi gibi keşfedilmemiş yerleri canlandırmak için yeterince gücü vardı. Yüzü kibirle buruştu.

Apollon'u Vegas'ta olağanüstü güçleri olmadan görmek isterdi. Karanlık ormanda kaybolan bir çocuğa benzerdi herhalde. Apollon kendini Bacchus'tan çok daha üstün görüyordu ama modern ölümlü dünyayı onun kadar iyi tanımıyordu. Onun kadar çok parası, lüks süit odaları ya da ölümlüleri isteği doğrultusunda yönetecek kadar engin bilgisi yoktu.

Gövdesi için oldukça dar olan sandalyeden aniden fırlayıverdi. İşte cevap buydu! Eğer Işık Tanrısı yarın akşam portalın kapanış saatini kaçırırsa, beş gün boyunca o muhteşem güçleri olmaksızın ölümlü dünyada hapsolacaktı. Zayıf olacaktı... Çaresiz... Zavallı. Portal yeniden açıldığında da bir an önce kaçmak için can atacak ve bir daha da geri dönmeyecekti. Sonrasında Işık Tanrısı'nın Las Vegas hakkındaki olumsuz düşüncelerinin o kibirli Olymposlulara yansıması işten bile değildi.

Yapacaktı. Apollon, Las Vegas'ta güçleri olmaksızın tutsak kalacaktı. Bacchus'un gülümsemesi iğrenç bir neşeyle doluydu.

tarayan : ırmak-chatlak!
düzenleyen: vero :)

twilightturk.com

BÖLÜM ON ÜÇ

Sarı saçlı peri baştan çıkartıcı, melodik ses tonuyla, "Üzerinizdeki giysiler çok tuhaf efendim ama yine de hoş gözüküyorsunuz," dedi. Apollon giyinme odasından dışarı adımını atar atmaz, etrafını saran perilerden övgü dolu sesler yükselmeye başlamıştı.

Büyük ve süslü aynadaki görüntüsüne baktı. Dün akşam Pamela'dan ayrıldıktan sonra öylesine dalgındı ki Armani'ye bıraktığı giysilerini geri almayı unutmuştu. Ama bu sabah uyanır uyanmaz aklına gelen ilk şey Pamela'yla olan randevusuydu ve bu düşünceyle birlikte ne giymesi gerektiği, nereye gidecekleri gibi problemler de ortaya çıkmıştı. Modern giysileri yağmurda mahvolmuştu. Buruşuk gömleğe bakıp modern dünyada erkeklerin sürekli yeni giysi alma ihtiyacıyla nasıl başa çıktıklarını merak etti. En azından bu durum, her çeşit giysi satan mağazaların çokluğunu açıklıyordu. Las Vegas Krallığı'nda düzgün giyinmek zaman alan bir şeydi herhalde. Ama Apollon bir tanrıydı. Zamanını kıyafet seçmekle harcamaya hiç niyeti yoktu ve bu yüzden de çoğu ölümsüzün yaptığını yaptı, ihtiyaçlarını karşılaması için perileri görevlendirdi. Daha önceki gömleğiyle

aynı tarzdaki yeni krem rengi gömleğinin üzerinden sarkan bir iplik parçasını çekip yere attı. Gömlekte, neredeyse belli belirsiz gözüken açık mavi çizgiler vardı. Pantolonu gömlekten bir ton koyu, iyi kalitede keten kumaştandı. Estetik ve renkler söz konusu oldu mu perilerin yardımına başvurmak her zaman akıllıca bir hareketti. Seçtikleri hoş renkler, tıpkı güneşin ilk ışıklarının, sabah semasının kızarmaya başlayan maviliğiyle buluşmasını andırıyordu.

"Mükemmel bir seçim yapmışsınız," dedi Apollon. Övgüsü karşısında kıkırdayarak kanat çırpan perilere gülümseyerek teşekkür etti.

Apollon, birkaç yüzyıl önce grubun en göz alıcısı olan periyle ihtiraslı, kısa süreli bir aşk yaşadıklarını hatırladı. Kestane rengi nefis saçları olan bu orman perisi ona doğru yaklaştı ve neredeyse yok denecek kadar şeffaf elbisesini sergilemek için, beline dek uzanan saçlarını arkaya attı. Apollon'un gözleri istemeden de olsa göğüslerine doğru kayınca, göğüs uçları sertleşip baştan çıkartıcı bir şekilde büzülerek tepki verdi.

"Neden bizimle kalmıyorsun, Işık Tanrısı?" Deneyimli ellerini kendi bedeninde gezdirerek mırıldandı. "Seni ölümlü bir kadından çok daha fazla eğlendirebiliriz."

"Evet," dedi yanına sokulan bir başka peri. "Üstelik bizim eğlencemizde kıyafete de ihtiyacın olmaz."

Diğer periler de cezbedici bir şekilde gülüşüp en sevdikleri tanrının etrafında doğaçlama bir dansa başladılar. Açık bir davetle Tanrı'ya bakıp gülümseyerek açık saçık, seksi güzellikleriyle onu baştan çıkartmaya çalışıyorlardı.

Gösterdikleri ilgi Apollon'un gururunu okşamış ve onu neşelendirmişti. Uzun zamandır bu küçük yarı tanrıların gözdesiydi. Zorlanmadan kopartılabilen, tatları kolayca zevk veren,

güzel ve erotik çiçeklere benziyorlardı. Ama bu kez tatlarına bakmaya niyeti yoktu. Onlar çiçekse, Pamela topraktı. Duygusal ve bereketli. Arzuladığı tek şey, bereketinin içinde kaybolmaktı.

"Belki başka bir zaman güzellerim."

"Hemen defolun!" Kapıdan duyulan sert ses, Apollon'unkinin dişi versiyonu gibiydi. "Bu gece Işık Tanrısı'nın başka işleri var."

Periler Artemis'e sinir dolu bakışlar fırlatarak çabucak odadan dışarı uçtular.

Apollon elini saçlarının arasında gezdirerek, "Onları kırmana gerek yoktu," dedi.

"Kafam şu aralar biraz karışık ve perilerin bal tatlısı duygularından çok daha önemli şeylerle uğraşıyorum. Örneğin, Prometheus'un bile dayanamayacağı kadar güçlü zincirlerle ölümlü bir kadına bağlı olmak gibi," diye yanıtladı Artemis.

Apollon güldü. "Hadi canım, o kadar da kötü olamaz."

Kız kardeşinin gergin ve ciddi yüz ifadesi değişmedi. "Kadının arzu ve ihtirasının ağırlığını hissedebiliyorum. İkisi de fazlasıyla ağır."

Apollon kardeşinin sözlerini duyar duymaz gülmeyi bıraktı. "Ona bir şey mi oldu? O iyi mi?"

"Aptal ölümlü gayet iyi. Sadece arzu, ihtiras, şehvet ve beklentiyle dolu. Dayanılmaz bir şey."

Apollon rahatlayarak, "Pamela aptal değil," dedi. O güvendeydi. Herhangi bir sorunu yoktu... Apollon için duyduğu şiddetli arzu dışında.

"Umarım yüzündeki bu komik ifadenin sebebi, beni bu ritüelin yükünden kurtarmak için nihayet bu gece onu yatağa atacak olmandır."

chatlak!/vero

"Niyetim bu," dedi Apollon. Hâlâ sırıtıyordu. Tüm kutsal şeyler adına, mutluydu işte!

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Artemis canı sıkkın gibi bakıyordu.

Olympos'un Büyük Salonu'na ve oradan da modern dünyaya açılan portala doğru yürürlerken Apollon onun koluna girdi. "Beni Las Vegas Krallığı'na götürdüğün için daha önce sana teşekkür etmiş miydim?"

"Bunların olacağını hiç hesaba katmamıştım ki." Artemis kardeşine bakıp gülümsedi. "Her şeye rağmen bir değişikliğe ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

Apollon portala ulaşana dek hiçbir şey söylemedi. Sonra Artemis'in tanımlayamadığı bir ifadeyle gözlerine baktı.

"Sanırım bana bir değişiklikten çok daha fazlasını verdin kardeşim."

Artemis kardeşinin bu garip davranışlarının, içinde yarattığı huzursuzluğu saklamaya çalışarak, "Sadece beni bu zincirlerden kurtar. En kısa zamanda," dedi.

"Merak etme kardeşim." Apollon portaldan dışarı adım attı ve sesiyle birlikte bedeni de yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Artemis arkasından bakakalmıştı. Pürüzsüz alnı endişeyle kırıştı ve tiksinerek içini çekti. Kardeşini sürekli kontrol etmeliydi. Belli ki aklı bir karış havadaydı. Yapılması gerekeni gerçekten yapması için onu biraz zorlaması lazımdı. Portala bakarak başını salladı. Bazen kardeşini hiç anlayamıyordu.

Pamela henüz onu görmemişti, bu yüzden de Apollon onu rahatça izleyebileceği bir yere, geniş bir sütunun gölgesine saklandı. Bir önceki gece oturduğu masada oturuyor, kristal bir kadehten

şarabını yudumluyordu. Muhteşem gözüküyordu. Koyu, parlak kırmızı elbisesi, siyah saçları ve açık renkli teniyle mükemmel bir uyum içindeydi. Elbisesinin modeli basit ve zarifti. Kolsuz elbisenin yumuşacık kumaşı, âdeta ikinci bir deri gibi bedenini sarmış, baştan çıkartıcı, uzun bacaklarını iyice açığa çıkarmıştı.

Apollon başını sallayarak gülümsedi. Yine o ayakkabılardan giymişti. Dün akşamkilerin aynısı değildi tabii. Bu geceki tehlike arz eden ökçeler, bıçak gibi sivri topuklu, önü açık altın rengi ayakkabılardı. Bunların üzerinde yürürken bacaklarının ve biçimli kalçalarının alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordu. Onu izlerken kasıkları gerginleşip sızlamaya başladı. O an onu kalabalığın arasından sıyırıp almak ve hızla odasına çıkartıp bir tanrı tarafından sevilmenin ne demek olduğunu göstermek istedi. Kendini tutamayıp öne doğru bir adım bile attı.

Hayır. Niyeti sadece onunla sevişmek değildi. Daha fazlasını istiyordu ve daha fazlasını alabilmesi için de gerçek kimliğini açıklaması lazımdı. Dua ritüeliyle büyülenmiş olsun olmasın, aralarındaki tek şey seks olursa Pamela'yla olan ilişkisi de diğerlerinden farklı olmazdı ve bedenleri tatmin olduğunda ayrılırlardı.

Hades ve Lina'yı, birbirlerinde buldukları mutluluğu düşündü. O da kendi mutluluğunu bulmak istiyordu ama düşündüğü tek şey zevk olursa bu mümkün olmayacaktı. Saklandığı gölgenin içinden çıkıp güçlü ve kararlı adımlarla müstakbel sevgilisine doğru yürüdü.

Pamela'nın onu fark ettiği ilk anı gördü. Gözleri büyümüş, çekici dudakları sevgi dolu tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Apollon'un kalbi hızla atmaya başladı. Ona ateşli bir şehvetten ve arzudan fazlasını hissettiren şey neydi? Endişe mi? Bu ufak tefek modern ölümlü kadın Işık Tanrısı'nı endişelendirme yeteneğine mi sahipti?

Yanına yaklaştıkça Pamela da içinin gerginlik ve heyecanla dolmaya başladığını hissediyordu. Yeni bir Chanel elbise aldığına gerçekten sevindi. Elbisenin indirimde olmamasına bile aldırmamıştı. En azından iyi göründüğünden emindi. Şimdi tek düşünmesi gereken şey, ağzını açıp bir aptal gibi saçmalamamaktı.

Gözleri hatırladığından daha güzeldi. Paul Newman'ın gözlerinden beş kat daha maviydi. Ve uzun boyluydu. Hem de çok. Kahretsin. Nefis. Uzun.

"İyi akşamlar, tatlı Pamela." Apollon elini tutup dudaklarına götürdü. Dudaklarını teninde gereğinden birazcık fazla tutmuştu ama onu rahatsız edecek kadar da değil. Tepki olarak yanaklarının kızardığını görmek hoşuna gitti. Işık Tanrısı âşık olmak konusunda deneyimsiz ama aşk yapmakta ustaydı. "Öyle güzel görünüyorsun ki birisi resmini çizmeli veya eşsiz güzelliğin üzerine bir şiir yazmalı."

"Eğer eşsiz güzelliğe sahip olmak bir iltifatsa teşekkür ederim," dedi Pamela dengesini sağlamaya çalışarak.

"Kesinlikle öyle." Hâlâ elini tutuyordu.

"O halde kesinlikle teşekkürler."

"Rica ederim." İstemeye istemeye elini bırakarak yanına oturdu. "Bugün hep aklımdaydın, Pamela." Bakışları güzel yüzünden vücuduna, oradan da üst üste attığı uzun bacaklarına kaydı ve düzgün bacaklarını iyice görebilmek için başını yana eğdi. "Bu akşam yine bu bıçak gibi topukların üzerinde durduğuna göre bileğin iyice iyileşmiş olmalı."

Pamela ayağına bakıp kıkırdadı. "Gayet iyi hissediyorum. Bunlar da bıçak değil, Prada'nın yeni sezon ayakkabıları ve bana bir servete mal oldular ama onlara görür görmez vurulduğum için eve getirmekten başka çarem yoktu."

"Şanslı ayakkabılar," dedi Apollon boğuk bir sesle. Sonra eğilip bir hamlede bileğini kavradı. Dün gece iyileştirdiği kemik ve lifleri hissedebilmek ve tamamen iyileştiğinden emin olabilmek için parmağını teninde gezdirdi. Ama sadece iyileştirmeye odaklanmakta güçlük çekiyordu. Bileği ve ayakları bu küçük ayakkabıların içinde inanılmaz seksi gözüküyordu ve ayak tırnakları elbisesiyle uyumlu, parlak kırmızı bir ojeyle boyanmıştı. Neredeyse çıplak sayılan ayaklarında ve kırmızı renkli ayak tırnaklarında tarifi mümkün olmayan bir seksapel vardı.

Pamela bileğindeki dokunuşun kalçalarına, oradan da baş döndürücü pahalı bir viski gibi mide boşluğuna yayıldığını hissetti. Phoibos ayağını bıraktığında üzülmüştü.

Apollon tekrar Pamela'ya dönmeden önce garsondan bir bardak şarap istedi. "Eh, benim bugünü nasıl geçirdiğimi öğrendin... seni düşünerek. Anlat bakalım, yeniden buluşmamıza kadar geçen sürede sen neler yaptın?"

Güzel, diye düşündü Pamela, sohbet iyi gidiyordu. Sohbet etmeliydiler çünkü hormonlarını yatıştırabilmesi için zamana ihtiyacı vardı. Tanrım lütfen, lütfen, lütfen bir budala gibi saçmalamayayım.

"İlk önce çok ender yaptığım bir şeyi yaptım. Geç saate kadar uyudum."

Apollon altın rengi kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Ben kesinlikle bir sabah insanıyım. Genellikle yavaş yavaş kahvemi yudumlarken Colorado'da günün doğuşunu izleyebilecek kadar erken kalkarım."

"Gündoğumunu sever misin?"

chatlak!/vero

Pamela bildik bir konuda ilerleyen sohbetten memnun, gülümsedi. "Bayılırım! Aslında gündoğumu en sevdiğim şeylerden biridir."

Cevabı Apollon'un ruhunda yankılandı. Birden kendini ona açmak, gerçekte kim olduğunu söylemek ve dünyasını, yaşamını onunla paylaşmak için dayanılmaz bir istek duydu. Pamela gündoğumunu seviyordu. Bu, Işık Tanrısı'nı da sevebileceği anlamına gelmez miydi? Ani bir dürtüyle gerçek ismini söylemek için ağzını açtı ama sonra kendini tuttu. Onu sırf bir tanrı olduğu için "sevmesini" istemiyordu. Phoibos'a, Tanrı'nın içindeki adama âşık olmasını istiyordu. Yine de ses tonundaki yoğun arzuya engel olamadı. "Gündoğumu benim için de çok önemlidir. Belki bir gün sen ve ben birlikte gökyüzüne tırmanıp güneşi yakından görebiliriz."

Pamela ne diyeceğini bilemeyerek kızardı. Kekeleyemedi bile. Kahretsin, bu uzun zamandır bir erkekle flört etmemekten çok daha başka bir şeydi. Nefesini kesiyordu. İstiyordu... İstiyordu... Kahrolasıca! Ona bakınca öyle çok şey istiyordu ki. Ama Duane'le ilk karşılaşmalarında da çok şey istemişti. Güçlü ve maharetli ellerinde bundan sonraki yaşamının anahtarını tutuyor sanmıştı. Ama sonradan elinde tuttuğu tek şeyin, onu kendisine bağlamak, içindeki ruhu boğup onu aslında olmadığı bir şeye, kendisi için ideal bir eşe çevirmek için kullanacağı duygusal zincirler olduğu ortaya çıkmıştı. Bu boğucu ilişkideki zincirlerin izlerini hâlâ taşıyordu.

Bu yüzden de acele etmemeliydi... Phoibos'la ilişkisinde daha sakin ve ağır ilerlemeliydi. Tamam, mükemmel birisine benziyordu ama içgüdüleri ona görünenlerin nadiren gerçeği yansıttığını haykırıyordu. Yeni bir ilişkinin zincirlerine dolanıp

kalmak, hafta sonu eğlenceli vakit geçirmekten çok daha farklı bir şeydi.

Pamela'nın manalı gözlerindeki mücadele ve sonra kendini ondan geri çekişi, Apollon'u tahmin edemeyeceği kadar fazla etkiledi. Ama kolay kolay vazgeçmek niyetinde değildi. Sıcak ve samimi bir şekilde gülümsedi.

"Güzel," dedi sanki az önce Pamela'nın henüz cevaplamadığı bir davette bulunmamış gibi. "Gündoğumu konusunda ortak bir zevkimiz olmasına sevindim. Ama geç uyandığını söyledin, demek ki bugün gündoğumunu kaçırmışsın. Başka neler yaptın?"

Pamela gözlerine baktı. Öyle sıcak, öylesine maviydi ki. Bu ona Akdeniz'in üzerindeki yaz güneşini anımsattı...

Tanrı aşkına! Yine aynı şeyi yapıyordu, kahrolası bir genç kız gibi bakışlarına dalıp gidiyordu.

"Pamela?"

"Ah, pardon." Bir yudum şarap aldı. "Dalmışım. Bazen konsantrasyon zorluğu çekiyorum. İşimde değil ama," diye düzeltti çabucak. "İşimi yaparken başka şeylerle ilgilenmem. Tıpkı bu öğleden sonra olduğu gibi. O korkunç çeşmeyi kendi yorumumla çizmeye başladım. Yirmi dakikada hallederim diye düşünmüştüm ama saatime bakınca inanamadım, tam iki saat olmuştu." Susup gözlerini kıstı. "Yine aynı şeyi yaptım değil mi?"

"Aynı şeyi mi?"

"Konsantrasyonumu kaybettim, konuyu değiştirdim." *Yani eveleyip geveledim,* diye geçirdi içinden.

"Kesinlikle."

"Tekrar özür dilerim Phoibos."

Apollon gülümsedi. Onun parlak fikirlerine, özellikle de işinden bahsederken yüzünden geçen ifadelere bayılıyordu. Işık

Tanrısı'nı tuzağa düşürmeye çalışan bir büyücü ya da ölümsüzlük güçleriyle gözleri kamaşmış bir bakire değildi. Pamela gerçekti. Ona verdiği karşılıklar dürüst ve gerçekti ve bu da düşünebildiğinden çok daha güçlü bir afrodizyaktı.

"Önemli değil. Aklının karıştığını duymak hoşuma gidiyor."

"Şey, bu..." Pamela duraksayıp kinayeli konuşmadığından ya da onunla dalga geçmediğinden emin olabilmek için yüzüne baktı. "Biraz garip. Çoğu erkek bunu rahatsız edici bulur."

"Gerçekten mi?" Başını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, sanırım erkeklerin pek çoğu aptal."

"Ben de daha önce bu konuda sana katılmıştım."

Birbirlerine gülümsediler. Pamela birden kadehini kaldırdı.

"Aptal *olmayan* bir erkeğe."

"Bunun için ben de seve seve kadeh kaldırabilirim." Bir kahkaha atıp kadehini tokuşturdu. "Şimdi bana şu çizimini anlat. Aynı zamanda ressam mısın? Yoksa mimarisini anlayabilmek için o şeyi çizmen mi gerekiyor?"

Sorusu ve cevabını ilgiyle beklemesi Pamela'nın hoşuna gitti; bu dün ona anlattıklarını dinlediğini ispatlıyordu.

"Çizim yapmayı severim, hatta suluboyada oldukça iyiyimdir ama ressam olarak nitelendirilebilecek kadar da iyi değilim. Ama haklısın. Çizim, mimarinin temel kurallarını anlayabilmem için önemli. Marangozlara, döşemecilere, hatta heykeltıraşlara, müşterilerimin tam olarak ne istediğini görsel anlamda gösterebilmem için çizimimin yeterince güçlü olması lazım."

Apollon'un kaşları yavaş yavaş kalkmaya başladı ve bakışları önlerindeki avluda duran iğrenç çeşmeye yöneldi.

Pamela bakışlarını izleyerek içini çekti ve başıyla onayladı. "Evet, doğru tahmin ettin. Bu çok özel müşterim yazlık evinin avlusuna onun bir benzerini de istiyor."

"Onu doğru duyduğuna emin misin?" Apollon bakışlarını sular fışkırtan bu ucubeden alamıyor, gözleri sürekli kendi iğrenç heykeline kayıyordu.

"Kesinlikle eminim. Aslında bugün onu nasıl daha zevkli bir hale dönüştürebilirim diye düşündüm ama müşterim ortadaki Bacchus heykelini kesinlikle istiyor." Tüyleri ürperdi. "Fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmalıyım. Gerçi yanlardaki diğer iğrenç heykellerden kurtulmayı başarabildim."

Apollon hızla yüzüne baktı.

"Kastettiğin, Sezar, Artemis ve..." Kendi ismini söylerken sesi kısıldı.

Pamela, "Apollon," diyerek yardımcı oldu. "O koca kafalı ve arp taşıyan şey güya Güneş Tanrısı."

Apollon ifadesinin kayıtsız kalmasına özen gösterdi. "Aslında Apollon daha çok Işık Tanrısı olarak bilinir ve taşıdığı enstrüman da arp değil lirdir."

"Ya," dedi Pamela heykeli inceleyerek. "Aralarında bir fark olduğunu bilmiyordum. Doğru ya, sen bir müzisyendin değil mi? Tek bildiğim o korkunç heykel canlandığında elindeki aletin neon yeşili bir ışık saçtığı."

"Evet." Apollon utancını belli etmemeye çalışıyordu. "Öyleymiş."

Gözleri hâlâ heykelde olan Pamela, "Apollon'a Işık Tanrısı dediklerini bilmiyordum, ben onu hep Güneş Tanrısı sanıyordum."

"Romalılar ona Güneş Tanrısı demekte ısrar ediyorlar ama Yunanlılar için o her zaman ilacı, müziği, şiiri ve doğruluğu getiren Işık Tanrısı olarak kalacak."

"Doğruluk mu?"

"Evet, Apollon için doğruluk çok önemliydi. O, ikiyüzlülük ve dalavereyi hakaret olarak kabul eden birkaç Olympostudan birisiydi."

"Hiç bilmiyordum. Bütün mitolojik tanrıların düşüncesiz ve bencil olduklarını düşünmüştüm. Sanırım İngilizce öğretmenlerimden birisi onların kadın düşkünü *playboy*'lar olduğunu söylemişti."

Apollon boğazını temizleyip sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Tanrılar... kesinlikle ihtiraslıydı ve ihtiras kimi zaman düşüncesiz ve bencil hareketlere sebep olabilir. Aynı zamanda unutmamalısın ki Eski Dünya'da bir tanrı tarafından, özellikle de Işık Tanrısı tarafından sevilmek bir ayrıcalık sayılırdı."

"Ah, o halde Apollon'un doğruları söylemesi, sadık olduğu anlamına gelmez demek istiyorsun."

Apollon ne cevap vereceğini bilemeyerek kaşlarını çattı. Kendini savunmak istedi ama yapamadı. Pamela haklıydı. Dürüsttü ama hiçbir zaman sadık olmamıştı. Daha önce sadık olmak için hiç istek duymamıştı.

"Mitoloji de hobilerinden biri mi?"

"Sanırım bunu hobiden çok bir tutku olarak adlandırmak daha doğru olur." Apollon hafifçe gülümsedi. "Mitolojiyi, sana şu kadarını söyleyebilecek kadar iyi biliyorum: Işık Tanrısı'nın liri yeşil ışık saçmazdı ve kafası da o kadar büyük değildi."

Pamela sırıttı. "Bunu duyduğuma sevindim. O kafayla nasıl kadın avcısı olurdu bilemiyorum."

"Bazı eski metinlerde Apollon'un gerçek aşkı bulduğundan bahsedildiğini biliyor muydun?" Sağduyusu onu durdurmadan hızlıca konuşmaya devam etti. "Ve ondan sonra da sevgilisine hep sadık kaldığını?"

"Hiç bilmiyordum. Sevgilisi kimdi? Muhteşem tanrıçalardan birisi mi?"

"Hayır, ruh ikizini ölümlü bir kadında buldu."

"Bir ölümlü mü? Hah. Sanırım buna o yüzden mitoloji diyorlar. Bir tanrıya âşık olma riskine girebilecek kadar aptal bir kadın düşünemiyorum."

Apollon göğsünün daraldığını hissetti. "Ama kadının kazandıklarını bir düşün. Riske girdi ve ruh ikizini buldu."

Pamela tatlı tatlı gülümsedi. "Sen gerçek bir romantiksin."

"Evet." Sesi düşündüğünden daha sert çıkmış ve içinde büyüyen öfke duygusunu bastırabilmek için derin bir nefes alması gerekmişti. "Her zaman romantik değildim. Aslında tıpkı Apollon gibiydim. Kolay elde edilen veya zevk veren her türlü aşka razı olur, bunun ötesini düşünmezdim. Ama artık değiştiğimi hissedebiliyorum." Omuzlarını silkip sesine bilerek neşeli bir tını kattı. "Belki de o yüzden Işık Tanrısı hakkında söylenen hikâyeleri bu kadar iyi anlayabiliyorum."

Pamela sessizce kadehine baktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ondan kesinlikle etkilenmişti ve sözleri içine dokunuyordu. Ne kadar açık ve dürüst gözüküyordu. Ama korkuyordu. Bir hafta sonu kaçamağı yaşama düşüncesi onu sersemletip endişelendiriyordu. Bir ilişkiye başlamak düşüncesiyse onu hepten dehşete düşürüyordu.

Yakışıklı yüzüne baktı. Dikkatle kendisini izliyordu. Derin bir nefes aldı ve tam romantik *playboy*'larla ilgili düşüncesizce

bir espri yapacakken dudaklarından gerçeklerin dökülüverdiğini fark etti.

"Boşandım. Kötü bir evlilik yaşadım. Hayır, kötü değil. Berbat bir evlilik yaşadım. O zamandan beri doğru düzgün bir flörtüm dahi olmadı. Bana karşı dürüstsün, o yüzden benim de sana karşı dürüst olmam lazım. Yeni bir ilişkiye girme ihtimalini düşünmek beni korkutuyor. Sanırım bir hafta sonu ilişkisinden fazlasına..." Bir fahişe ya da budala olduğunu düşünmesini istemediği için duraksadı.

"Yaralarının iyileşmesi lazım," diye tamamladı Apollon.

"Evet kesinlikle." Beceriksizce mırıldanarak anlatmaya çalıştıklarını onun yerine kelimelere döktüğü için minnettardı.

"O halde iyileşmelisin tatlı Pamela."

Pamela uzanıp elini tutarak, "Anlayışın için teşekkürler," dedi. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Seni sadece iki gündür tanıyorum ama sende beni gerçekten anladığını hissettiren bir şeyler var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu doğru tatlı Pamela. Ve iki kişi arasında böyle bir bağı bulabilmek ne kadar zordur bilemezsin." Kendisi yüzyıllardır bu bağ olmadan yaşıyordu.

Pamela parmağını yavaşça elinin üzerinde gezdirdi ve gözlerinin o muhteşem maviliğine aktı. "Ah, sanırım bunu biliyorum."

Apollon'un göğsündeki düğüm aniden gevşeyiverdi. Demek kendini aşka tamamen kapatmamış, sadece incinmişti. Hem de çok kötü incinmişti. İyileşmeye ihtiyacı vardı ve Işık Tanrısı Apollon bunu yapabilirdi.

"Bu akşam senin için bir şey getirdim. Sanırım şu an vermenin tam zamanı." Apollon elini cebine sokup zarif, altın bir zincir çıkarttı. Zinciri kaldırınca, ucundaki ince, altın bir dai-

renin içine oturtulmuş küçük para ışıldadı. Paranın üstüne bir Yunan tanrısının profili basılmıştı.

"Ah, çok güzel," dedi Pamela soluk soluğa. Para altındı ama şekli sıradan bir paradan çok, yuvarlaklaştırılmaya çalışılmış yamuk bir halka gibiydi ve bu sıradışı şeklin paranın çok eski olmasından kaynaklandığını fark etti. "Bunu kabul edemem. Çok pahalı bir hediye."

"Seni temin ederim ki bunun için hiç para harcamadım. Uzun zamandır bendeydi. Lütfen, eğer takarsan çok memnun olurum. Ne de olsa az önce üstündeki tanrıdan bahsediyorduk."

"Gerçekten mi? Bu Apollon mu?" Pamela ilgiyle eğilip altın parayı eline aldı ve üzerindeki yakışıklı profili incelemeye başladı.

"Çeşmedeki heykelden çok daha fazla Apollon'a benziyor," dedi Apollon manalı bir şekilde gülümseyerek.

"Biliyor musun," dedi Pamela bakışlarını paradan Phoibos'a çevirerek, "sana benziyor. Yani tam olarak değil. Ama andırıyor."

"Bu gerçek bir iltifat." Apollon'un yüzündeki gülümseme iyice genişledi. "En azından oradaki heykele benzediğimi söylemediğin sürece bir iltifat sayılır." Başıyla çeşmenin içindeki koca kafalı Apollon'u gösterdi.

"Hayır. O heykele hiç benzemiyorsun," dedi Pamela gülerek.

Apollon durumdaki ironi karşısında kendi kendine güldü. "Eğer bu kolyeyi takarsan Apollon'un kendi özel tanrın olduğunu düşünebilirsin." Onu ikna etmeye çalışıyordu. "Apollon senin uğurun olabilir. Belki Işık Tanrısı, müşterilerinin garip istekleriyle ilgili problemleri çözmende sana yardımcı olur."

Pamela bir paraya bir de Phoibos'a baktı. Neredeyse hayır, teşekkürler kalsın, diyecekti. Ama tereddüt etti. Böyle yakışıklı bir adamdan hediye kabul etmenin nesi yanlıştı? Ondan hoşla-

nıyordu, o da Pamela'dan hoşlanıyordu. Tamam, para ödemediğine hiç inanmamıştı ama o bir doktordu. Hediyenin parasını karşılayamayacak değildi. Üstelik az önce, ölümlü bir kadına âşık olduğuna inanılan Tanrı Apollon'dan bahsediyor olmaları da ilginç bir tesadüftü. Aynı zamanda aptalca, romantik ve karakterine aykırıydı...

"Teşekkür ederim Phoibos. Hediyeni kabul ediyorum."

Apollon fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ayağa kalktı ve kolyeyi upuzun boynuna takabilmek için arkasına geçti. Ama ondan önce, engin ölümsüz güçlerini küçük altın parçasına aktarabilmek için onu bir süre avucunun içinde tuttu.

"Sana Apollon'un temsil ettiği her şeyi getirsin: Işık ile doğruluk, müzik ile şiir ve her şeyden de önemlisi sağlık." Sonra altın zinciri boynuna taktı.

Pamela paraya dokunarak başını Apollon'a doğru kaldırdı. "Bunlar çok güzel sözler." Sözlerinin tüm vücudunu ısıttığına yemin edebilirdi.

Apollon gülümsedi ve dudaklarını dudaklarına dokunduracak şekilde öne doğru eğildi. Öpücüğünün küçük, sevgi dolu bir dokunuştan fazlası olacağını düşünmemişti ama Pamela dudaklarını iyice aralayıp elini göğsüne koyunca şiddetli bir şekilde öpüşmeye başladılar. Ağzının içi tatlı ve kaygandı. Onu daha fazla tatmak istiyordu, her noktasının tadına bakmak ve...

"Eee, şey, affedersiniz."

Apollon'u saran şehvetin kızıl sisi, garsonun sesiyle birlikte dağılıverdi. Hızla geri çekilip özür dilemek için çabalayan talihsiz garsona tehlikeli bir şekilde homurdandı.

"Affedersiniz efendim. Etraf biraz fazla kalabalıklaştı ve ben de masanızın etrafından dolaşmaya çalışıyordum."

Apollon, "Git başka bir yol bul," diyerek kükredi.

Garson başını sallayıp aceleyle uzaklaştı. Apollon arkasını döndüğünde, Pamela'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu ve elleriyle yanaklarını kapatmaya çalışıyordu.

"İnanamıyorum. Herkesin ortasında sevişiyorum ve üstelik ayık bir yetişkinim."

"O halde gidip kendimize daha özel bir yer bulalım," dedi Apollon kızaran yanaklarını kapatmaya çalışan ellerini okşayarak.

Pamela ağzını açtı, ona baktı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, ağzını tekrar kapattı ve saatine baktı.

"Ah, kahrolasıca!" diye haykırdı.

"Ne oldu?"

"Neredeyse dokuza geliyor." Altın rengi gece çantasını kapıp hızla masadan kalktı. "Ah, Tanrım... Tamamen unuttum. Caesars Palace'ın ön tarafına nasıl gidiliyor?"

Aniden neden bu kadar telaşlandığını merak eden Apollon yolu işaret etti. Pamela telaşla yürümeye başladı, sonra durdu, derin bir nefes aldı ve hâlâ olduğu yerde bekleyen Apollon'un yanına geldi. Elini saçlarının arasında gezdirerek konuşmaya başladı.

"Çok üzgünüm. Seni o şekilde, herkesin ortasında öpmek hiç bana göre bir davranış değil." Diline dokunmanın ve ihtirasına karşılık vermenin nasıl hissettirdiğini hatırlayınca tekrar kızardı. "Aşırı heyecanlandım. Sonra birden bu akşam kapalı gişe oynayan bir şov için bilet alabilmeyi başardığımı hatırladım ve şov..." Tekrar saatine baktı. "On beş dakika içinde başlıyor. Bir ahmak gibi telaşlı hareket etmemin sebebi de bu. Neredeyse sensiz gidiyordum." *Ne kadar düşüncesizce bir hareket,* diye ekledi içinden.

"Şov mu?"

"Evet, ismi *Zumanity*. Şey... Erotik bir şov ama öyle fazla açık saçık olanlardan değil." Bakışlarını aceleyle kaçırdı. "Cirque du Soleil'i sergileyen grubun şovu."

Tekrar yüzüne bakabildiğinde Phoibos'un gözlerinin içinin güldüğünü gördü.

"Güneşle ilgili erotik bir sirk mi? Büyüleyici." Apollon Pamela'nın koluna girdi. "Haydi çabuk olalım."

BÖLÜM ON DÖRT

Apollon, *Zumanity*'yi sergileyen oyuncuların ölümlü olduğuna inanamadı. Kadınlar âdeta perilerin zarafeti ve baştan çıkartıcığıyla dans ediyordu. Erkeklerin hepsinin yüzü ve vücudu çok güzeldi. Hele müzik! Müzik tamamen ruhaniydi. Sahnede sergilenen şehvet dolu gösteri için mükemmel bir fon oluşturuyordu. Pamela'yla birlikte balkondaki yerlerine, cafcaflı renklerle döşenmiş koltuklarına sessizce oturdular. Gösteri başlamıştı. Yuvarlak sahnenin tam ortasında suyla dolu bir şarap kadehine benzetilmiş kocaman bir bardak duruyordu. Bardağın içinde, üzerlerinde ten rengi bir kumaş dışında bir şey olmayan iki çekici, genç kadın vardı. Baştan çıkartıcı müziğin artan temposuyla birlikte kızlar masum bir cazibeyle, kadının yavaş yavaş uyanan ihtirasını ve arzusunu simgeleyen bir dansa başladılar. Altın Tanrı yanındaki kadına çok daha fazla ilgi duyuyor olsa da, bedeni hissettiği zevkle birlikte titredi. Yan gözle Pamela'ya bakarak onun tepkisini anlamaya çalıştı. O da gözlerini fal taşı gibi açmış, izliyordu. Sahne sona erdiğindeyse büyük bir coşkuyla alkışlamaya başladı. Sonra başını sahneden çevirip Apollon'un

kendisini izlediğini fark edince zaten kızarmış olan yanakları iyice pembeleşti.

Sahne karanlığa bürünürken Apollon, "Genç kadınları beğendin mi?" diye fısıldadı.

"Beğendim. Yani kesinlikle lezbiyen değilim ama çok güzeller." Sesi soluk soluğa çıkmıştı ve kahkahası da şehvetli bir mırlama gibiydi. V'ye, kadınlara olan ilgisini nihayet anlayabildiğini söylemeyi unutmamalıydı.

Apollon yaptığı yorumdan etkilenerek iyice yanına sokuldu. "Kadın bedenini beğenmenin hiçbir yanlış tarafı yok. Etkilenmemek için taştan yapılmış olmak lazım." Pamela kesinlikle taştan yapılmadığını tam fısıldayacakken spot ışıklar sahneyi tekrar aydınlattı ve tüm izleyiciler sessizliğe büründü. Bu defa zemindeki gizli bir kapaktan sahneye siyah kadife tenli, kaslı ve hoş bir adam çıktı. Onun da üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Adam müzikle birlikte hareket ederken onun siyahlığı kadar sarışın olan bir kadın da sahneye fırladı. Kadın şeffaf katlardan oluşan bir elbise giymişti ve sahnenin ortasında birleşerek *Romeo ve Juliet* balesindeki âşıklar sahnesinin erotik bir versiyonuna başladılar. Adam kadının üzerindeki elbise katlarını tek tek çıkarttı ve en sonunda ikisi de incecik tangalarla kaldı.

Akıcı, şehvet dolu bir zarafetle hareket ediyorlardı ve birbirlerine duydukları arzu o kadar belirgindi ki Pamela rol yaptıklarına inanamadı. Sahne sona erdi ve bu kez Pamela hemen Phoibos'a baktı.

"Birbirlerine gerçekten âşık olmalılar. Hiç kimse bu kadar iyi rol yapamaz. Aralarındaki cinsel çekimi buradan bile hissettiğime yemin edebilirim."

"Romantik olan ben miyim sen misin?" Apollon bunu söylerken kollarını vücuduna dolayıp onu kendine doğru çekti.

Pamela gösterinin kalan bölümünü Phoibos'un kollarının arasında geçirdi. Şovun ortalarına doğru elleri kasıklarını buldu. Pantolonunun yumuşacık kumaşının üzerinden bacağının sıcaklığını ve sertliğini hissedebiliyordu. Apollon'un parmakları da çıplak kolunun üzerinde yavaş yavaş dolaşıyor, pürüzsüz dirseğini okşayarak vücudundaki tüm tüyleri diken diken ediyordu.

Zumanity gerçekten de erotizme yapılan maceralı bir yolculuktu. İç gıcıklayıcı, muzip, baştan çıkartıcı ve etkileyiciydi. Phoibos'un elleri yukarı doğru çıkıp yavaşça boynunu okşamaya başladığında, Pamela yüksek sesle inlememek için dudağını ısırdı.

Pamela'nın fazlasıyla Nicole Kidman'a benzettiği, uzun boylu, kızıl saçlı ve nefes kesici bir kadın, inanılmaz seksi, erotik bir mastürbasyon şovu sundu. Kadın sahneden ayrılıp kalabalığın tezahüratları dindikten sonra tüm ışıklar, karartılmış tavandan aşağı doğru indirilen kalın, kırmızı, ipek bir kumaşa doğru çevrildi. Sanki dikkatsiz, dev gibi bir kadın yanlışlıkla şalını yatak odasından aşağı düşürmüştü. Şal yere düşüp yuvarlandı ve içinden, beline kadar uzanan saçları spot ışıklarının altında ışıl ışıl parlayan bir kadın çıktı. Kolları hâlâ şalın içinde olduğundan, sahneye sadece zarif ayak uçları değiyordu. Altında kalan şal, oniks taşından yapılmış kaygan sahnenin üzerine sanki bir kadeh şarap dökülmüş gibi yayılmıştı. Kadın, izleyicilerin önüne çıktığı an kalabalıktan hayranlık dolu bir ses yükseldi. Güzelliği göz kamaştırıcıydı. İlk bakışta vücudunda simli pullar dışında hiçbir şey yok gibiydi ama ışıklar değiştiğinde Pamela elmasa benzeyen parlak pullarla dolu, vücuda yapışan, ten rengi şeffaf bir mayo giydiğini fark etti. Müzik duyuldu, şalla birlikte altın rengi kadın da yukarı doğru çekildi. Sahnenin üstünde havada asılı duruyordu ve kıvrılıp sallanarak seksi bir dansa başladı. Nefes kesiciydi.

"O bir tanrıça," diye fısıldadı Pamela.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldanarak cevapladı Apollon. Pamela'nın performanstan bu kadar çok etkilenmesine sevindi çünkü bu sayede yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmemişti. Kız kardeşinin şovunu seyrederken, beğeniyle izliyormuş gibi yapmaya çalışarak hiç kıpırdamadan duruyordu.

Şimdi anlamıştı! Bu geceki performansların tamamı Olympos'un erotizmiyle doluydu. Modern ölümlülerin Avcı Tanrıça'nın sahnelediği gösteriyi bu kadar çok beğenmelerinin sebebini şimdi açıkça görebiliyordu. Çoğu kez özgürlüğü ve ormanı tercih etse de, Artemis'in özgür yönüyle ilgili yayılan dedikodular yanlıştı. O bakire bir tanrıça değildi. İstediği zaman baştan çıkartıcı olurdu. Bu gece niyeti çok belliydi. Apollon'un ritüeli tamamladığından emin olmak istiyordu. Ölümsüzlük güçlerini kullanarak ölümlü oyuncuları büyülemiş ve cazibelerini artırmıştı. Bu yüzden de izleyenler arasındaki cinsel arzunun tansiyonu iyice yükselmişti. Apollon bunun çok akıllıca bir fikir olduğunu itiraf ediyordu, sinir bozucu ama akıllıca.

Birdenbire sahneye fırlayan ufak tefek, kaslı bir şekille birlikte, kalabalığın haykırışları bir kez daha duyuldu. Apollon'un gözleri hayretle açıldı. Yarı insan yarı keçi olan bir *satyr*! At tırnakları, Tanrıça'nın büyüsü ve giydiği çizmelerin yardımı sayesinde gözükmüyordu ve bacaklarını kaplayan teke kılları da ipekli pantolonuyla örtülmüştü fakat yine de Apollon onu hemen tanıdı. Yaratığın sarı kafası ancak Apollon'un beline kadar gelirdi ama Tanrıça'yı çağırmak için kollarını açınca çıplak göğsünün ve kollarının güçlü kaslarından onun Titanlardan biri olduğu hemen anlaşılıyordu. *Satyr* kırmızı şalın ucunu kollarına doladı ve o da sahnenin üstüne doğru çekildi. Ardından da erotik bir kovalamaca başladı. Artemis ve *satyr* sadece sahnenin üzerinde

değil, kendilerinden geçmiş bir halde onları izleyen kalabalığın üzerinde de sallanıyorlardı. Garip yaratık, Tanrıça'ya tatlı sözlerle dil döküyor, karşısına geçip kendi vücudunu okşayarak onu baştan çıkartmaya çalışıyordu. Ve nihayet Tanrıça "tutsak" olunca ikisi birden yavaşça sahneye indirildi. Şaşkına dönen Apollon, kız kardeşinin *satyr*'in kollarının arasına girmesini ve yaratığın öpücüğüyle birlikte aleni bir cinsellik gösterisi yaparak kendinden geçmesini izledi. Olympos'ta olsa Artemis bu öpücüğe asla izin vermezdi. İki nefis ölümsüz birbirlerinin kolları arasında sahneden ayrıldılar ve izleyiciler de tamamen sessizleşti. Tüm gözler hâlâ Tanrıça'nın sahnede son görüldüğü noktadaydı. Kız kardeşinin baştan çıkartan büyüsünü ilk bozan Apollon oldu ve alkışlarına kısa sürede kalabalığın çığlıkları ve tezahüratları da katıldı.

Tiyatrodaki tüm ışıklar yandı ve herkes ayağa kalkmadan önce, başta Artemis'in kendisi, bütün oyuncular selam vermek üzere tekrar sahneye çıktılar. Avcı Tanrıça izleyicilere seslendi.

"Sizleri selamlıyoruz sevgililer, arkadaşlar. Aşkın kutsallığı üzerine sergilediğimiz bu küçük gösteriden hoşlandığınızı umuyoruz." Sesi bal gibi tatlıydı ve ölümlüleri kelimelerinin tatlı akışına doğru çekiyordu. "Ayrılmadan önce birkaçınızla tanışmak isterim, eğer izin verirseniz tabii."

Apollon'un zihninde uyarı çanları çalmaya başlamıştı ama kalabalıktan yayılan heyecan dalgası, tıpkı ormandaki ağaçların arasında gezinen rüzgâra benziyordu.

Tanrıça, sanki her gün modern ölümlülerle konuşmaya alışıkmış gibi keyifliydi. Sonra, cezbedici sesinin büyüsünü bütün tiyatroya yayarak özellikle yüzü kızaran yeni evlileri ve genç çiftleri seçti ve onlarla konuşmaya, isimlerini sormaya başladı. Sadece bir kez başını kaldırıp Apollon ile Pamela'nın sarmaş

dolaş oturdukları balkona baktı. Gözleri kardeşinin gözleriyle çok kısa bir an için buluştu ama bu süre Apollon'un, içlerindeki derin mavilikte parlayan zevki görmesi için yeterliydi. Artemis neredeyse farkında olmadan bir el hareketi yapınca Apollon birdenbire üzerlerine yağmaya başlayan büyünün ılık yağmurunu hissetti. Büyü tenini sızlatmış, bedenini ağırlaştırmış ve her yerini alev alev yakmıştı. Pamela'nın verdiği tepkiyse çok daha doğal oldu. Neredeyse kendinden geçmiş bir halde elini Apollon'un kalçalarına yapıştırdı ve vücuduna yaslanıp gözlerinin içine baktı. Nefesi hızlanmaya başladı ve dudakları açık bir davetle inleyerek aralandı.

Apollon sessizce küfredip Pamela'yı sıkıca tuttu ve tekrar sahneye bakmaya çalıştı. Şu an onu öpemezdi. Kız kardeşinin yaptığı ahlaksız büyünün etkisindeyken sadece bir öpücükle yetinebilmeleri mümkün değildi. *Birazdan geçecek*, dedi kendi kendine ve sadece bunu düşününce bile, Artemis'in gereksiz büyüsünün etkisinin hafiflediğini hissetti. Bakışlarını aşağıya, bilerek ona bakmayan kardeşine doğru çevirdi. Pamela kollarında titremeye başladığındaysa büyünün onun bedenini de terk ettiğini fark ederek rahat bir nefes aldı. O, Pamela'yı baştan çıkartmak için güçlerini kullanmıyordu. Pamela'nın vereceği karşılığın gerçek olmasını istiyordu. Ne kendi gücünü kullanmayı ne de Artemis'in yaptığı saçmalığı kabul edebilirdi. Her ikisi de aşkı değil sadece şehveti sağlardı. Kolaylıkla bıkılabilecek geçici bir arzuyu. Oysa o daha fazlasını istiyordu.

"Ah, bak." Pamela, nefesini normale döndürmeye çabalayarak sahneyi işaret etti. Tahmininden çok daha fazla yanıp tutuşuyor olmalıydı çünkü bu şov onu tamamen çılgına çevirmişti. Sadece birkaç dakika önce, Phoibos ona biraz daha fazla gülümsemiş olsaydı neredeyse onu oracıkta beceriverecekti. V

kesinlikle haklıydı, gereğinden fazla sekssiz kalmak bir kadına aklını kaçırtabilirdi. "Şuradaki çift ellinci evlilik yıldönümleri için geldiklerini söyledi."

Güzel Artemis, "Elli yıl!" diye tekrarlayınca, kalabalık kibarca alkışladı. Oyunculardan birisi Tanrıça'nın yanına koşup kulağına bir şeyler fısıldadı. Artemis başını sallayarak gülümsedi ve tekrar yaşlı çifte döndü. "Sahneye gelip sadece size özel bir dansla küçük performansımızı kapatır mısınız?"

Yaşlı çift ayağa kalkıp cesaret verici alkışlar arasında sahneye doğru ilerlerken Apollon daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Işıklar söndü ve hafif bir vals müziği duyuldu. Çift önce beceriksizce hareket ederken yavaş yavaş akıcı ve tanıdık ritme uyum sağlamaya başladı. Gümüş saçlı adam karısını çevirip pelerine benzeyen elbisesinin ucundan yakaladı ve kadın kıvrıla kıvrıla dönünce elbisesi çözülüverdi. Üzerinde sadece bir dansçı mayosu ve vücudu saran dökümlü bir etek kalınca izleyiciler şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Kadın, izleyicileri tatlı bir balerin edasıyla eğilerek selamladı ve eşiyle vals yapmaya devam etti. Bu kez profesyonel dansçılar gibi hareket ediyorlardı. Adam gayet rahat bir şekilde hâlâ hareket eden kadını omzuna aldı, sonra döndürdü, yere eğdi ve kadın gösterişli bir hareketle dönerek tekrar kollarına girdi. Sahnenin ortasında öpüşerek dansı bitirdiler.

Tanrıça, "İşte bu yüzden aşkı kutluyoruz. Her yaşta, her şekilde, tamamıyla büyüleyici ve içinde ölümsüzlerin dokunuşunu taşıyor. Bu gece dualarım sizinle. Gidin âşıklar ve gittiğiniz yerde zevk almaya bakın. Sevin, gülün ve mutlu olun!" diye haykırdı ve tüm oyuncular alev alev yanan maytaplar arasında sahnenin zeminindeki kapıdan çıkarak kayboldu.

Tezahüratlar uzun süre devam etti ama oyuncuların hiçbiri sahneye dönmeyince salon yavaş yavaş boşalmaya başladı. İzleyicilerin neredeyse tamamı çiftlerden oluşuyordu ve salonu terk ederken el ele tutuşmaya, birbirlerine dokunmaya, açık saçık sohbetler etmeye başladılar.

Onlarla birlikte balkonda oturan diğer çiftler de dışarı çıkmaya başlayınca Pamela duraksadı. Phoibos'la birlikte iki kişilik koltuklarının hemen yanında duruyorlardı ve kararmaya başlayan salonda bir parça mahremiyet bulmuşlar gibi bir anlığına baş başa kaldılar. Pamela, tıpkı dün gece yağmur altında öpüştüğümüz gibi, diye düşündü. Kalp atışlarıyla birlikte, bedeninde dolaşan arzu ve şehvetin verdiği yoğun duyguyla da boğuşarak başını kaldırdı ve Phoibos'un yüzüne baktı. O anda onunla sevişebileceğini anladı. Tatmin olmak yerine sürekli idare etmekten bıkmıştı. Kelimeler ağzından, tedbir ve yasaklardan oluşan duvarı yıkmalıymış gibi ani bir coşkuyla çıktı.

"Bana dünyada sanki sadece ikimiz varmış gibi hissettiriyorsun. Bazen sana baktığımda ikinci bir şansın gerçekten var olduğunu düşünüyorum."

"Buna inan," dedi Apollon sertçe. "Ve hiçbir zaman sana zarar verecek bir şey yapmayacağıma da. Benim de uğurun Apollon gibi olduğumu düşün. Ben de tekrar sevebilmen, kendine olan güvenini tekrar kazanabilmen için seni iyileştirmek, tamamlamak istiyorum."

Boynundaki paraya dokundu ve Pamela dokunuşundaki iyileştirici sıcaklığın, metalin üzerinden kalbine dek ulaştığını hissetti. Kararsızlıkların, iki kez düşünmelerin bıkkınlığıyla ellerini onun göğsüne koyup bedenine yaslandı.

"Benim için bir şey yapar mısın, Phoibos?"

"Yapabileceğim her şeyi," dedi Phoibos ciddi bir şekilde.

"Beni odama götürüp benimle sevişir misin?" Nefes nefeseydi.

"Bu benim için bir şereftir tatlı Pamela." Eğilip yukarı doğru kıvrılmış dudaklarından öptü.

tarayan : ırmak-chatlak!
düzenleyen: vero =)

twilihtturk.com

BÖLÜM ON BEŞ

Olacakların beklentisinin sıcak buğusu içerisinde, Pamela'nın süitine doğru yürüyorlardı. Fazla konuşmuyor ama sürekli birbirlerine dokunuyorlardı. Apollon vücudunun kıvrımlarına şimdiden alışmıştı ve sık sık durup onu gölgeye çekiyor, gitgide artan arzusunu gösteren bir sevgiyle öpüyordu. Onu, içinde kor gibi yanan bir şiddetle arzuluyor ve Pamela'nın da aynı arzuyla karşılık vermesi bedenini sonsuz bir zevke boğuyordu. Sanki o, bugüne dek hep yanında var olmuştu. Apollon az önceki gösteriyi tamamlayan yaşlı çifti düşündü. Belli ki kalabalığın arasına karışmış birer oyuncuydular ama bu gerçekten sevgili olmadıklarını göstermezdi. Ömür boyu birlikte olacağı kadınla vals yapan adamın gözlerinden yayılan aşk ve gururu hatırladı. Apollon, Pamela'yla yaşlanma zevkini hiçbir zaman tadamayacağını biliyordu ama yine de onu yanında istiyordu, hem de bunu içini bir amaçla dolduracak kadar şiddetle istiyordu. Beraber olacaklarına dair kendi kendine söz verdi.

Pamela anahtar kartını kapıya soktu. Yanan yeşil ışık ve klik sesiyle birlikte Apollon'un önünden odaya girdi. Tereddütleri kaybolmuştu. Ne istediğini biliyordu. Phoibos'u istiyordu. Geç-

mişteki hataları unut. Gelecekte ne olacağını veya olabileceğini boş ver. Bu gece *Zumanity*'nin büyüleyici seksi şovunu izlerken ona bir şeyler olmuştu. Yanlış düşündüğünü fark etmişti. Duane içindeki romantizmi, neşeyi, hatta seksi bile öldürmemişti. Bu yönleri sadece geçici bir uykuya dalmıştı. Ve şimdi birdenbire uyandıkları için kendini aç bir kurt gibi hissediyordu.

Apollon kapıyı kapatır kapatmaz dönüp kollarına girdi. Artık yalnızdılar. Apollon onu öperken hiç acele etmiyor, tadını sonuna dek almak istiyordu ama zevkten inlediğini duyunca dayanamayıp eğildi ve dolgun kalçalarını avuçlayarak alev gibi yanan organını kendi uyanmış erkekliğine bastırabilmek için onu havaya kaldırdı. Pamela huzursuzca ona sürtünüyordu ve nefes nefese kalan Apollon kendini toparlayabilmek için öpüşmeyi bıraktı.

Pamela'nın dili ve dudakları, boynundan aşağıya doğru alev alev yanarak inen bir iz bırakırken, "Sana duyduğum arzuyla çıldıracağım," diye inledi.

"Beni aşağı indir de üzerimdekileri çıkartayım," dedi Pamela. Ilık nefesi âdeta tenini yalıyordu.

Apollon neredeyse onu düşürecekti, Pamela derin ve boğuk bir kahkaha attı. Muzip bir çocuk gibi ondan kaçarak geri geri yatağa doğru ilerlerken bir yandan da kırmızı mini elbisesinin fermuarını açmaya çalışıyordu. Omuzlarını silkeledi. Elbise kayarak düştü ve topuklarına dökülen kızıl kumaş yığınından zarif bir hareketle kurtuldu. Apollon vücudunu âdeta gözleriyle emmeye başladı. Göğüslerini kapatamayan ama onları yukarı kaldırıp aklını başından alacak gibi ona doğru uzatan siyah, dantelli bir şey ve bacaklarının arasındaki koyu üçgeni neredeyse hiç kapatmayan aynı dantelden bir iç çamaşırı giymişti. Topuklu, altın rengi ayakkabıları uzun, çıplak bacaklarını inanılmaz seksi

gösteriyordu. Pamela, sütyeninin kopçasını açmak üzere elini arkasına götürürken Apollon yanına geldi.

Onu tekrar öptü ve Pamela dudaklarına, "Seni çırılçıplak üzerimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı.

Apollon güçlükle nefes alarak hızla üzerindeki gömleği çıkardı. Pantolonunun hiç de alışık olmadığı düğmeleriyle boğuşurken Pamela yatağa uzanıp ışıl ışıl parlayan gözlerle onu izlemeye başlamıştı. Üstelik ayaklarında hâlâ o inanılmaz seksi ayakkabılar vardı.

Sonunda çıplak kalmayı başarabildi ama daha yanına uzanamadan Pamela doğruldu ve elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bekle. Orada dur, seni seyredeyim." Bakışları safir rengine dönüşen gözlerinden, vücudunun diğer kısımlarına doğru kaydı. Dilini şehvetle dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Phoibos, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkeksin. Tanrım! Şu tenine bak. Kaslarının üzerini altın rengi bir sıvı gibi kaplıyor." Küçük, sessiz bir kahkaha atıp başını salladı. "Ressamlar seni çizmeli. Heykeltıraşlar senin heykelini yapmalı. Sen nasıl gerçek olabilirsin?"

Apollon yanına oturdu. "Ben gerçeğim ve aramızdaki her şey gerçek. Dış görünüşüm benim için alışılmadık ya da olağan dışı bir şey değil." Duraksayıp düşündü. Sayısız kadınla beraber olmuştu... Tanrıçalarla, ölümlü kadınlarla. Daha önceleri sevişirken duyduğu zevki artırmak için hep ölümsüzlük güçlerinden yararlanmıştı. Ama bu sefer farklıydı. Pamela farklıydı. Onu baştan çıkartmak, onu tuzağa düşürmek için güçlerini kullanmak istemiyordu; duyduğu arzunun derinliğini onun da hissetmesini istiyordu. Onu, diğer hiçbir kadının bilmediği şekilde bilmesini istiyordu. Pamela'ya dokunarak konuşmaya başladı. "Benim için yeni ve harika olan şey içimde hissettiklerim ve bu duyguları seninle paylaşabilmemin tek yolu seni sevmek."

Upuzun boynunu yavaşça okşadı ve parmaklarını kısacık bukelelerinde gezdirdi. Ölümsüzlük gücünden bir parçanın elinden kayıp bedeninde dolaşmasına izin verdi. Pamela dokunuşuyla titredi. "Seni sevmeme izin ver, tatlı Pamela. Bunu senin için gerçeğe dönüştürmeme izin ver."

"Tamam," dedi Pamela onu öperken.

Dudakları tekrar birleştiğinde Apollon'un elleri vücudunda gezinmeye başladı. Teni her dokunuşunda titriyordu. Pamela daha önce hiç bu kadar hassaslaşmadığını düşündü. Sanki yıllardır mahrum kaldığı yoğun, ateşli, çıldırtıcı erotik hislerin içine aktığı canlı bir oluk haline gelmişti.

Apollon'un elleri bacaklarına, oradan da ayaklarına indi. Başını kaldırıp ona baktı, sonra da dün gece burktuğu bileğini öptü.

"Bunu o zaman yapmak isterdim." Sesi duyduğu arzuyla boğuklaşmıştı.

"Keşke yapsaydın," dedi Pamela nefes nefese. "Seni istiyordum."

Phoibos deri ayakkabıyı bileğine bağlayan küçük, altın rengi tokayı açıp ayakkabısını çıkarttı. Sonra ayağının zarif kıvrımından öptü. Bacağından yukarı doğru akmaya başlayan elektrik, Pamela'nın ıslanmış organına yerleşti.

"Hoşuna gittiğine sevindim," dedi Apollon diğer ayağına geçerek. "Bu gece bir tanrı tarafından sevilen bir tanrıça gibi hissetmeni istiyorum."

Ağzı ayağının kıvrımından baldırlarına uzanırken Pamela zevkle inleyerek dudağını ısırdı. Bacaklarını okşayıp dudaklarını dizinin arkasındaki boşluğa dokundurduğunda, gerçekten müzisyen olmalı, diye düşündü. Sadece bir müzisyen böylesine yetenekli ellere sahip olabilirdi. Dokunuşları alev alevdi ve ken-

disini okşadıkça eridiğini hissediyordu. Dudakları bacaklarının içlerinde dolaşan ellerinin yolunu izliyordu ve Pamela onu görebilmek için öne doğru eğildiği an, ateş gibi yanan dilinin içine girmesiyle birlikte duyduğu zevk, soluğunu kesti. Doyuma ulaşması öyle hızlı ve şiddetli olmuştu ki tüm vücudu titredi. İhtirasın menekşe renkli sisinin içinde bir yerlerdeydi ve daha önce hiç böyle olmadığını biliyordu. Hiç böyle hızlı ve yoğun olmamıştı. Başı dönüyordu. Ona sarılmaya çalıştı. Phoibos onu kendine doğru çekerek, "Evet, evet buradayım tatlı Pamela'm," diye mırıldandı.

Pamela, göğüslerine yaslanan bedeninde kalp atışlarını duyabiliyordu. Nabzı tıpkı onunki gibi düzensizdi. Ağzını açtı ve dilleri birbirine dokundu. Ağzına bulaşan kendi tadına baktı. Hem tuzlu hem tatlıydı. Kendini yukarı doğru kaldırarak ıslak sıcaklığını sertleşmiş erkekliğine bastırdı ve öpüşmeleri şiddetlendi. Onu kendine doğru çekti. Uzanıp erkekliğini tuttu ama içine sokmadı... Henüz değil. Onun yerine bir yandan sertleşmiş erkekliğini okşarken bir yandan da şişkin ucunu, vajinasının kadife dudaklarına sürtmeye başladı.

Erkekliğini okşamaya başlayana dek Apollon tamamen kontrollüydü. Pamela'nın verdiği rahat tepkilerden zevk alarak onun hassasiyetini artırmak için dikkatli bir şekilde ölümsüzlük güçlerini kullanıyor, hem bedeni hem de sihriyle sevişiyordu. Onu doyuma ulaştırdığında kendinden geçmesinin tadını çıkarttı. Ama Pamela'nın da kendine has bir büyüsü vardı; bir tanrının kalbinin ve ruhunun ihtirasıyla artan, kadınsı bir cazibe.

"Artık dayanamayacağım," dedi Apollon, sesi duyduğu şiddetli arzuyla sertleşmişti.

"Phoibos..." Pamela nihayet onu içine sokarken adını fısıldadı ve tüm ağırlığıyla içine girebilmesi için kendini yukarı doğru kaldırdı. Bir daha, bir daha, bir daha...

Apollon başını kaldırıp gözlerine baktı. *İyileş,* diye fısıldadı Işık Tanrısı'nın ruhu. *Tekrar sevebileceğine inan.*

Bakışlarıyla onu tutsak etmişti. Pamela gözlerini ondan ayıramıyordu. Dokunuşları, kokusu ve ateşiyle tükenmişti. Ona bedensel bir tepkiden çok daha fazlasını verdi. Phoibos ona dokunuyordu; sadece bedeniyle değil, zihniyle, kalbiyle, hatta belki de ruhuyla. Ve doyuma ulaşırken onu da beraberinde sürükledi. Pamela aldığı zevkle tekrar gözlerini kapattı ve Phoibos'un ismini bağırırken göz kapaklarında saf, sarı bir ışık parladı.

Artemis, bu gece kendisine çok iyi davranan Kır Tanrısı'yla paylaştığı nefis martiniden bir yudum daha aldı. Birdenbire onu ölümlü kadına bağlayan zincirlerin, tıpkı bozguna uğrayan Gordionluların düğümü[12] gibi çözüldüğünü hissetti. Apollon başarmıştı. Ritüel tamamlanmıştı. Tanrıça gülümseyip derin bir nefes aldı. Nihayet onu sürekli rahatsız eden duygudan...

"Hayır." Dişlerini sıktı. "Olamaz."

"Bir sorun mu var leydim?" Kır Tanrısı'nın gözleri endişeyle büyümüştü.

Artemis, "Kıpırdama!" diye emretti.

Orman yaratığı biraz bozuldu ama Tanrıçasının emrine uydu. Artemis gözlerini kısıp konsantre olmaya çalıştı. Oradaydı! Demek hayal görmemişti. Onu ölümlü kadına bağlayan boğucu baskı kalkmıştı ama onun yerine, neredeyse görünmez, ince

12 Çözülmesi neredeyse imkânsız olan ama Büyük İskender tarafından çözülen düğüm. (ç.n.)

bir ip gelmişti. Bu da neyin nesiydi? Neler olmuştu? Apollon ölümlü kadınla yatmış olmalıydı. Bu durumda ritüelin tamamlanması gerekiyordu. Ölümlü kadın hayatında aşk istemişti. Işık Tanrısı'yla sevişmek nasıl olur da bir kadının aşk arzusunu tatmin edemezdi? Özellikle de Artemis'in o müthiş erotik tiyatroda yaptığı büyüden sonra onun için yanıp tutuşurken. Pamela'nın resepsiyonla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olması işe yaramıştı, erotik şova kendisinin de katılması mükemmel bir fikirdi. Avcı Tanrıça'nın dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Modern dünyada hoşuna gidebilecek şeyler keşfetmeye başlamıştı. Bir yovun beğenilen yıldızı olmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemişti. En yakın zamanda bunu tekrarlamalıydı...

Ölümlü kadına bağlı olduğu ip aniden gerilince, Artemis iki büklüm oldu. Çok hafif bir baskıydı, terliklerine girmiş küçük bir taş gibi. İlk başta pek rahatsız edici değildi ama bir şeyler yapılmazsa daha fazla rahatsızlığa sebep olacağı belliydi.

Tanrıça öfkeyle soludu. Şu an bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kardeşini yakalayıp sevişme konusunda gösterdiği başarısızlık için ona söylenemez, performansının neden yeterince romantik olmadığını soramazdı. Bunun işe yaramayacağı belliydi. Buz gibi soğuk, ince martini kadehini parmaklarının arasında döndürdü. Henüz erkendi. Belki Apollon sabaha kadar aptal ölümlü kadının romantik arzusu her neyse onu tatmin etmeyi başarabilirdi. O zamana kadar bunları düşünmek anlamsızdı. Zihnini dağıtacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Hâlâ yanında sessizce oturan genç Kır Tanrısı'na sinsice baktı. Gerçekten de yakışıklı bir hayvandı.

"Sevgilim," diye mırlayınca, hayvanın kulakları dikleşiverdi. "Bu gece peşimden koşman ne kadar da heyecan vericiydi hatırladın mı?"

"Tabii ki Tanrıçam." Hayvanın sesi fazlasıyla hevesliydi. "Bir sonsuzluk geçse dahi hatırlıyor olacağım."

"Olympos'a dönmek için henüz hazır değilim. Hesabı öde, sonra da o güzel tiyatroya geri dönelim. Havadaki kovalamaca için biraz çalışman lazım, hem belki bu defa beni yakaladığında güzel bir hediye de alırsın."

Parmağını yavaşça kaslı kollarında gezdirince, Kır Tanrısı'nın geyik yavrusuna benzeyen gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben sizin ihtiyaçlarınızı karşılamak için varım Tanrıçam."

Hesabı ödemek için fırladığında Artemis arkasından bakıp, "Ben de buna güveniyorum zaten," diye mırıldandı.

BÖLÜM ON ALTI

Ah, kahrolasıca. Prezervatif kullanmayı unutmuştu. Hem de sadece ilkinde değil. İkincisinde de, üçüncüsünde de. Gözlerini devirdi. Büyük aptallık. Böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi? Hele ki boğazına yerleşip onu boğmakla tehdit eden bir utanç düğümüne rağmen yüzünü kızartıp otelin hediyelik eşya mağazasından bir paket prezervatif satın aldıktan sonra. Phoibos ayak parmaklarını öpmüş, okşamış, hatta emmişti. Sadece bunu düşünmek bile yüzünün kızarmasına, dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

İçindeki ses ona söylendi. *Kendine gel!* Prezervatif kullanmamanın, ayak parmaklarının emilmesiyle bir alakası yoktu. Yoksa var mıydı?

Sağ tarafındaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Başını çevirip Phoibos'a baktı. Öyle güzeldi ki. Ona bakmadığı zaman sadece sıradan ve iyi görünümlü bir erkek olduğunu düşünebilirdi. Ama ona bakınca sıradan olmakla uzaktan yakından alakası olmadığını görüyordu. Hiçbir şekilde.

Vücudu hâlâ dokunuşlarıyla yanıyordu. Normal şartlarda canı yanmış ve yorgun hissetmesi, hatta fazla seks yapmaktan dolayı acı verici bir idrar yolları iltihabıyla boğuşuyor olması

gerekirken, tersine kendini harika hissediyordu. Miskin ve uykulu ve çok ama çok tatmin olmuştu.

Ama yine de prezervatif kullanmayı unutmuştu.

Phoibos gözlerini bile açmadan, "Kaşlarını çattığını hissedebiliyorum," dedi.

"Bu mümkün değil." Pamela gülümsemek için çabaladı. "Zaten kaşlarımı da çatmadım."

Phoibos hâlâ gözleri kapalı, "Evet artık çatmıyorsun," dedi. Gözlerini açıp altın rengi başını ona doğru çevirdi. Gülümsemesi sevgi doluydu. "Günaydın tatlı Pamela'm."

"Dün gece prezervatif kullanmayı unuttum." Pamela'nın yüzü kızardı. "Ve bu sabah da."

Phoibos'un alnı kırıştı. "Prezervatif mi?" Alışık olmadığı kelimeyi tekrar etti.

"Evet." Yüzü bir anda tekrar kızarmıştı. Neyse ki dün yaptıkları aerobik neticesinde çarşaf yerinden çıkmıştı da çıplak vücuduna sararak banyoya kaçabildi. Arkasına dönüp, "Bilirsin, prezervatif işte, koruyucu lastik. Doğum kontrol hapı falan kullanmıyorum. Doktor olan sensin. Hamile kalmanın benim için ne kadar kolay olabileceğini söylememe gerek yok."

Prezervatif ölümlü kadınları hamile kalmaktan koruyan bir şey miydi? Ne kadar da enteresan. Gerçi canı bir kadını hamile bırakmak istedikten sonra ölümsüz bir tanrıyı prezervatif durduramazdı. Pamela'yı hamile bırakmamıştı. Gerinip gülümsedi. Aslında bunu isterdi ama ancak Pamela ona ait olup hayatının geri kalanını onunla geçirmeye karar verirse.

"Hamile kalmış olamazsın Pamela."

Pamela elinde diş fırçası, banyonun kapısından başını uzattı. "Kısırlaştırma ameliyatı mı oldun yoksa?"

Apollon'un onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu düşüncenin onu rahatlattığını fark edince başıyla onaylayıp gülümsedi.

"Ah, şey. İyi bari." Başı bir anlığına yok oldu, sonra yeniden uzandı, diş fırçası hâlâ elindeydi. "Ama peki ya..." Benzi attı, kendini kötü hissediyordu. Kendini bu adama, eski kocası da dâhil olmak üzere, diğer erkeklerden çok daha yakın hissetmişti ve şimdi cinsel yolla bulaşabilecek hastalıklardan bahsedecekken neden kekeliyordu? Üstelik Tanrı aşkına, o bir doktordu. "Peki ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar?"

Phoibos'un altın rengi kaşları çatıldı. "Hiçbir hastalığım yok."

"Ah, iyi. Bu da iyi. Benim de yok. İyi," dedi üçüncü kez. Kendini tam ve katıksız bir budala gibi hissediyordu. Tekrar banyoya dalıp kapıyı kapattı ve suyu sonuna kadar açtı.

Apollon diğer odadan onu dinliyordu. Yanına girmemek için kendini zor tuttu. Üzerindeki çarşafı çekip atmak, onu yatağın üzerine çıkartmak ve bal rengi gözlerinin derinliklerinde bir kez daha kendi ruhunun yansımasını seyrederek içine girmek istiyordu. Bunları düşününce bedeni titredi, şimdiden ağırlaşmış ve sertleşmişti. Zaman... diye hatırlattı kendine... Birlikte geçirecekleri uzun yıllar boyunca sevişmek için daha çok zamanları olacaktı. Gözlerini kapatıp rahatlayarak derin bir nefes aldı. Pamela'nın ona duyduğu arzunun sebebi dua ritüeli değildi. Eğer öyle olsaydı ilk sevişmelerinden sonra ihtirası sönüverirdi. Kesinlikle öyle olmamıştı, aksine her birleşmelerinden sonra Pamela'nın ihtirası daha da artmıştı. El ele tutuşup birbirlerinin kollarında uyumuşlardı. Bu yönü onu hem şaşırtmış hem de çok hoşuna gitmişti. Apollon seviştikten sonra hiçbir kadına sokulup kucaklamamıştı. Sokulsa bile bunu sadece yeni bir seks turuna

başlamak için yapmıştı. Ama onunla çok daha farklı hissediyordu. Sevişmiyorken bile hep kollarında olmasını istiyordu.

Şimdi Hades ve Lina'nın neden sürekli vücutları birbirine dokunacak kadar yakın durduklarını ve bir kadehi ya da meyve tabağını diğerine uzatmak gibi sıradan hareketlerde bile parmaklarını neden birbirlerine dokundurduklarını anlayabiliyordu. Bu yakınlığı istiyorlardı. Hayır, diye düzeltti. Bu yakınlığa *özlem duyuyorlardı*. Tıpkı onun da Pamela'ya özlem duyması gibi.

Pamela banyodan çıktığında yüzü ile saçları ıslaktı ve üzerinde hâlâ çarşaf vardı.

Apollon elini ona doğru uzatarak, "Bugün ne yapalım?" diye sordu.

Pamela elini tutup koynuna girdi. Böyle basit bir cümle içini nasıl da zevkle doldurmuştu! Ne "yapacaklarını" sormuştu.

"Eh, kahvaltıyı kaçırdığımıza göre..." Dijital saate baktı, üzerindeki kırmızı numaralar, öğleden sonra 14.05 olduğunu gösteriyordu. "Ve öğle yemeğini de. Yemek yemeyi mutlaka ajandamıza eklemeliyiz." Güçlü çenesinden öperken dudaklarının neden hiç sakala dokunmadığını merak etti. "Ve bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama müşterimle yarın yapacağım görüşme için gerçekten de biraz çalışmam lazım."

Apollon, onun karmakarışık, tatlı bukleler halinde dökülen ıslak saçlarına dokundu. "Ne tür bir çalışma?"

"Eddie oteldeki havuzun bir benzerinden de istiyor. Caesars Palace'ın içindeki havuzu henüz görmedim. O yüzden de gidip bir bakmam lazım ve belki yarın ona bir ön sunum gösterebilmek için birkaç çizim de yaparım." Kaşlarını çattı. "Daha önce onun epeyce karmaşık notlarını gözden geçirmiştim. Sanırım havuzun dışarıda olmasını istiyor ama tıpkı eski 'otantik Roma

hamamları gibi' aşağıya gizlenmiş bir kısmı da olacak. Umarım o iğrenç çeşme kadar 'otantik' bir şey istemez."

"Belki ben de yardımcı olabilirim. Otantik Roma hamamlarından biraz anlarım."

"Eski Dünya mitolojisiyle ilgili her şeyi bildiğini unutmuşum. Sen her eve lazım olan becerikli adamlardan birisin değil mi?" diye şakalaştı Pamela ona doğru eğilerek.

"Tahmin bile edemezsin..." Phoibos gülümseyerek dudaklarından öptü.

"Kocamüyük mü?" dedi Apollon başını sallayarak.

"Anormal büyük," dedi Pamela. "Lanet olsun, bu havuzu bir arka bahçeye nasıl sığdırabilirim ki?"

"Sanırım bu arazinin boyutlarına göre değişir."

Pamela homurdandı.

"Haklısın," dedi Apollon bakışlarını önlerinde uzanan su, mermer ve çeşmelerden oluşan havuzdan ayırmadan. "Bu..." Nasıl tanımlayacağını bilemediği için sustu.

"İnsan yapımı bir göl?" Pamela onun yerine tamamladı.

Apollon Pamela'nın dehşet dolu ifadesine gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet, insan yapımı bir göl gayet uygun bir tanımlama. Bu insan yapımı göl Olympos Dağı için bile fazla gösterişli."

"Hah! Tanrıların daha ince zevkleri olduğunu düşünmek isterim."

Işık Tanrısı, Afrodit'nin pembe yaldızlarla kaplı sarayını hatırladı. Bahçesindeki çeşmeden su yerine kırmızı renkli *ambrosia* akıyordu. "Keşke öyle olsa," diye mırıldandı.

chatlak!/vero

Pamela hâlâ ağzı açık, bir o yana bir bu yana bakıyordu. "En azından şimdi notların ne demek istediğini anlayabiliyorum. Havuzun dışarıda olmasını ama tıpkı bunun gibi gizlenmesini istiyor." Devasa havuzun ortasını işaret etti. Ortada, suyun birkaç metre üzerine dek yükselen, kocaman, yuvarlak, mermer bir platform duruyordu. Platformun üstünde en az on beş metre yükseklikte mermer sütunlar vardı ve bu sütunlar, platforma kadar yüzüp dinlenmek isteyen bikinili misafirler ile normal boyutlarından epey iri olan bir Sezar heykeline gölge sağlayan bakır bir kubbeyi taşıyordu. "Ama notlarında kubbenin havuzun tamamını kapatmasını istediğini yazmış. Ayrıca tahtların da aynen kopyalanmasını istemiş. Herhalde şunları kastediyor." Çok uzakta olmayan cankurtaran kürsüsünü gösterdi. Her iki tarafında kanatlı birer aslan olan geniş, mermer bir taht şeklinde yapılmıştı.

"Denizatlarını da istiyor mu?" diye sordu Apollon, bu deneyim onu fazlasıyla eğlendiriyordu.

Pamela gözlerini kısarak arka ayakları birer deniz kızı gibi kıvrılmış kocaman, mermer at heykellerine baktı. "Ah, Tanrım. Umarım istemez." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hem bu hem o çeşme beni öldürecek. İğrenç. Berbat. Her tarafı ciyak ciyak, 'Param çok ama zevksizin birisiyim!' diye bağırıyor."

"Ve," dedi Apollon az ötedeki küçük havuzu çevreleyen dikdörtgen sütunların üzerine yerleştirilmiş kanatlı aslanlara bakarak, "tüm bunların otantik Roma hamamlarıyla uzaktan yakından alakası yok."

Pamela'nın tüyleri ürperdi. "Umarım öyledir. Romalılar gibi uzun süre dünyayı yöneten bir milletin bu karmaşadan çok daha iyisini yaratabiliyor olmaları gerekir."

"Sorun sadece dekorasyonda değil. Antik Roma hamamları, böyle havuz şeklinde değildi. Yıkanmaya gelenlere ilk odada yağ sürülüp masaj yapılırdı ve bu odayı sıra sıra dizilmiş diğer odalar takip ederdi. Her oda bir öncekinden daha sıcak olur ve genellikle rahatlatıcı buharla doldurulurdu."

Pamela'ya bakarak sırttı. "Böyle büyük havuzlar yoktu, tersine gelenleri ferahlatmak için sürekli akan, küçük çeşmeler vardı. Tabii odaların içinde genellikle biri sıcak diğeri soğuk olan yıkanma havuzları da vardı."

Pamela'nın dehşet dolu ifadesi anında iyimser bir hale dönüştü. "Bir şeyler çizebilmem için bana Roma hamamlarının detaylarını anlatır mısın? Yani içine biraz bunlardan da katmam lazım tabii." Eliyle etrafı gösterdi. "Ama belki biraz yumuşatıp daha otantik hale getirebilirim ve belki Eddie'yi de ikna ederim. Yani daha kapalı bir şey istediğini söylemişti. Ben de ona, daha güzel bir havuzu çevreleyen ve her birinde kendine ait su öğeleri olan o kapalı odacıklardan hazırlarım."

"İlginç bir fikir," dedi Apollon.

"Harika! Haydi başlayalım." Pamela çoğu boş olan beyaz renkli şezlonglara doğru yürümeye başladı. Yarı yolda durdu. "Yemek," dedi. "Çalışabilmem için yemek yemem lazım." Bakışlarını önünde küçük bir insan kuyruğu olan havuzun diğer tarafındaki mermer binaya doğru çevirdi ve üzerindeki Roma tarzı altın yaldızlı yazıları okuyunca gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi.

Bu defa Apollon eğlendiğini gizlemeye bile gerek görmedi ve başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Pamela kaşlarını çattı. Binaya doğru yürürken omzunun üzerinden, "Snackous Maximus[13] hiç de o kadar komik bir isim sayılmaz," diye söylendi.

13 (İng.) Maksimum atıştırmalık. İtalyancaya benzetebilmek için kelimelerin sonuna –us eki eklenmiş. (ç.n.)

Apollon gözlerini kapatıp çölün altın sıcaklığını içine çekti. Sıcaklık tenini hoş bir şekilde okşuyor, içini güç ve neşeyle doldu-ruyordu. Kendini tarifsiz bir şekilde mutlu hissetti. Pamela'nın hiç durmadan çalışan kurşun kaleminden çıkan ses, düşünceleri için huzur verici bir fon oluşturmuştu. O ve tatlı Pamela'sı birbirlerine çok yakışıyorlardı. Onun ince zekâsı ve muzip gülümsemesi, onunla paylaştığı bu öğleden sonra çalışmasını inanılmaz hoş bir deneyime çevirmişti. Pamela ona rahatlıkla şaka yapabiliyordu, hatta havuza yaptığı bir dalış sonrası saçlarının nasıl kıvırcıklaştığı ve kızarmış patates denilen nefis, tuzlu bir yiyeceğe karşı şaşırtıcı düşkünlüğü gibi basit şeylerde onunla dalga bile geçmişti. Tam üç porsiyon kızarmış patates yemişti. Kadınlar Işık Tanrısı'yla dalga geçmezdi ama Pamela geçmişti. Onu güldürdüğünde ışıl ışıl parlayan gözleri, kendini gerçekten bir tanrı gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ve kısa zamanda onun, düşündüğünden çok daha yetenekli bir ressam olduğunu da keşfetmişti. Geleceklerini şimdiden gözünün önünde canlandırabiliyordu. Artık ölümlü bir tanrı olduğunu zanneden o yazar gibi zengin baş belalarıyla çalışmasına gerek kalmayacaktı. Belki Delphoi'deki tapınağında onun için büyük bir galeri bile yaptırırdı. Günlerini Olympos'un harikalarını çizerek, geceleriniyse Apollon'un yatağına girerek geçirirdi.

Aşk tahmin ettiğinden de kolay bir şeydi. Lina ve Hades'in önerilerini almaya gittiğinde neden o kadar perişan olduğunu hatırlayamıyordu bile. Onu bu kadar endişelendirmiş olan neydi? Ruh ikizini bulmuştu, şimdi geriye kalan tek şey onu sevmekti ve Pamela'yı sevmek de başlı başına bir zevkti. Evet, henüz ona gerçek kimliğini söylememişti ama bu sadece önemsiz bir detay değil miydi? Pamela onun gerçekte kim olduğunu biliyordu; ona

aşık olan adamdı. Ve egosu Apollon'a, bir ölümsüzün sevgisini kazandığı için Pamela'nın muhtemelen mutlu olacağını fısıldıyordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve zihnini düşüncelerinin akışına bıraktı. Hayat güzeldi.

"Yanmaktan korkmuyor musun?" Pamela güneş gözlüğünün üzerinden ona baktı. Apollon onunkine benzer bir şezlongun üzerine yayılmıştı ama onun şezlongu hâlâ cayır cayır yanan çöl güneşine doğru çevrilmişti. Pamela kendi şezlongunu kenarları süslü havuz şemsiyelerinden birinin gölgesine çekmişti ve eskiz defterini yerleştirdiği çıplak dizlerini bile direkt güneş ışığından korumasına rağmen yine de kendini fazlasıyla sıcak ve kızarmış hissediyordu. Saatlerdir hamam eskizi üzerine çalışıyordu ve Phoibos da yanında, bir yandan Antik Roma hamamları ve odacıkların genel yerleşim düzeniyle ilgili detayları ve ilginç bilgileri aktarıyor, bir yandan da güneşleniyordu.

"Yanmak mı?" Apollon alnını kırıştırdı.

"Evet, neredeyse tüm gün orada yattın. Ben olsam ıstakoz gibi yanardım." Ama Phoibos terlemiş gibi bile gözükmüyordu. Aksine, alelacele aldıkları mayonun içinde fazlasıyla yakışıklıydı. Sadece altın renginde bronzlaşmış bir ten ve nefis kaslardan oluşmuş gibiydi.

"Yani güneş ışığından yanmak mı demek istiyorsun?" İlk defa duyduğu bu fikrin çok komik olduğunu düşünerek kıkırdadı. "Hayır. Yanmaktan korkmuyorum. Güneş ve ben eski dostuz." Dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru döndü. "Bitti mi?"

Pamela çizdiği eskize bakıp dudağını ısırdı. "Sanırım. Aslında hoşuma gitti ama Eddie ne der bilmem. Sen ne düşünüyorsun?" Eskiz defterini uzattı.

Apollon çizimleri dikkatle inceledi. "Isıtılmış odadaki küçük çeşmeleri biraz daha süslü yapman akıllıca olmuş."

"Evet, duvarların sade mermerden olmasına dikkat etmeliyim böylece yarattıkları etki çok bunaltıcı olmaz. Eğer daha fazla süs isterse senin de söylediğin gibi mozaik zeminde ısrar edeceğim."

"Aslına uygun bir proje olmasına özellikle önem verdiğinden bahsetmiştin. Bu çizimi Antik Roma hamamı planlarına uygun olarak yaptığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirsin. Tabii büyük havuzun köşesindeki taht tam olarak..." Aniden durup Pamela'ya baktı ve gözlerindeki gülümseme tam arkasında gördüğü şey karşısında donup kaldı.

"Ah, işte buradasın. Nihayet!"

Pamela omzunun üzerinden duyulan bu öfke dolu kadın sesinin kime ait olduğuna bakamadan, Phoibos ayağa fırladı.

"Seni görmek ne kadar da beklenmedik bir mutluluk."

Mutluluk mu? Pamela onun daha çok rahatsız olmuş gibi konuştuğunu düşündü. Batmakta olan güneşin parlak turuncu renkli ışıklarını engellemek için elini gözüne siper edip omzunun üzerinden arkasına baktığında, uzun boylu bir kadının kıvrımlı silüetini gördü. Üzerindeki kısa elbiseyi ve başının üzerine taç gibi topladığı saçlarını belli belirsiz fark edebiliyordu. Kadın Pamela'ya aldırmadan dudaklarını sıkıp hızla Phoibos'a söylenmeye başladı.

"Seni bekledim, bekledim. Gelmedin, gelmedin ve yine gelmedin. O yüzden de ben geldim."

Phoibos kaşlarını çattı. "Ne zaman döneceğimi söylediğimi hatırlamıyorum."

"Şeyi yaptıktan sonra döneceğini sanmıştım, şeyi..."

Phoibos hemen fırlayıp kadını bileğinden yakaladı ve şezlongun çevresinden dolaştırarak onu Pamela'nın karşısına çıkarttı. "Kabalığım için bağışla Pamela. İzin verirsen seni kız kardeşimle tanıştırayım. Pamela Gray, bu ikiz kız kardeşim." Duraksayıp ters ters kadına baktı. "Diana."

Pamela ayağa kalkıp ışıl ışıl bir gülümsemeyle elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Diana. Ve lütfen Phoibos herhangi bir şey için geç kaldıysa onu suçlama. Bu tamamen benim suçum. Roma hakkında ne kadar çok şey bildiğini fark edince aklını çeldim."

Artemis önce ölümlü kadının arkadaşça gülümseyen yüzüne, sonra uzattığı ele baktı. Kardeşinin tehdit edici bakışlarının üzerinde olduğunu en az bu kadınla aralarındaki ritüelle oluşmuş bağ kadar iyi biliyordu. İstemeye istemeye Pamela'nın elini tuttu ve kavrayışındaki kendinden emin ifade karşısında şaşırdı.

"Bir dakika!" Pamela'nın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Senin kim olduğunu biliyorum! Sen şu *Zumanity* şovundaki güzel kadınsın." Bakışlarını Phoibos'a çevirdi. "Bana onun kız kardeşin olduğunu söylememiş olmana inanamıyorum."

"Belki de performansımdan utanmıştır," dedi Artemis kibirli bir şekilde başını kaldırarak.

"Bu delilik." Pamela Phoibos'a hayret dolu bir bakış fırlattı. "Performansın mükemmeldi. Atletik, baştan çıkartıcı ve inanılmaz romantikti."

Artemis altın rengi düzgün kaşlarını kaldırdı. "Romantik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesinlikle!" Pamela hevesle başını sallayarak onayladı.

"Diana performansının beni utandırmadığını gayet iyi biliyor," dedi Apollon çabucak.

"Sadece dün akşam sahneye çıkacağını bilmediğim için biraz şaşırdım. Daha sonra da bahsedebilirdim belki ama şovdan sonra aklımda kız kardeşimin gösterisinden çok daha farklı şeyler vardı."

Pamela'ya bakıp manalı manalı gülümsedi.

"Söyle bana, Pamela," dedi Artemis sanki kardeşi hiç konuşmamış gibi. "Phoibos sana yeterince romantik davrandı mı?"

Pamela'nın yüzü önce pembe, sonra da kıpkırmızı oldu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra hemen kapattı.

Apollon, "Diana!" diye bağırdı. "Bu hem gereksiz hem de yakışıksız bir soru oldu."

"Öyle mi?" diye hırladı Artemis. "Bence değil, *Phoibos*." İsmini kasten vurgulamıştı. "Aramızdaki bağ hâlâ yerinde duruyor! Öncekinden daha hafif ama yok olmadı."

Diana'nın sözleri Pamela'ya hiçbir şey ifade etmedi ama Phoibos'un yüzündeki kızgın ifadenin bir anda şoka dönüştüğünü fark etti.

"Yok olmasını istiyorum," diye devam etti Diana sert bir sesle. "Burada geçici bir süre için bulunduğumuzu hatırlatmama gerek var mı? Şafak doğmadan önce dönmemiz lazım."

Pamela midesinin kasıldığını hissetti. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikri olmayabilirdi belki ama *geçici* kelimesi çok açıktı. Dönüyorlardı. Çok yakında. Tabii kendisi de Vegas'ta bir haftadan fazla kalacak değildi ama en azından bu konuda dürüst davranmış, en başından buraya sadece müşterilerinden birisinin işi için geldiğini ona söylemişti. Phoibos onunla sevişmiş, tüm günü onunla birlikte geçirmiş ve sabaha ayrılacağından hiç bahsetmemişti. Kahrolası bir aptaldı. Ne yaptığını düşünmüştü, evcilik oynadığını mı? Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Daha

akıllıca davranmalıydı. Flört dünyasındaki deneyimsizliği ortaya çıkmıştı işte. Bir gecelik ilişkiden, eğlenmek ve geçici oyunlar dışında başka bir şey beklemek hataydı.

"Biliyor musunuz?.." Pamela, iki kardeşin arasında sürüp giden çekişmeye, soğukkanlı ama sert işkadını sesiyle müdahale etti. "Bildiğim bir şey varsa, hem de çok iyi bildiğim, o da kardeşlerin bazen kavga ederek anlaştıklarıdır. Baş başayken." Phoibos'un aceleyle şezlonga fırlatmış olduğu eskiz defterini alıp deri çantasına sokuşturdu ve düz, Mizrahi ayakkabılarını çabucak ayağına geçirdi. "Aslında Diana zamanlaman mükemmel. Tam da odama dönüp yarın için biraz daha çalışmayı düşünüyordum."

"Hayır, Pamela! Lütfen yapma..." dedi Phoibos heyecanla.

Pamela yüzüne bile bakmadı. "Bu hafta sonu oynaşarak yeterince zaman geçirdim. Hoşça kal Phoibos."

Artemis şaşkına döndü. Ölümlü kadın resmen kardeşinden kaçıyordu. Aralarındaki görünmez bağ aracılığıyla içinde olup bitenleri hissedebiliyordu. O... Aralarındaki bağ üzerinden akan duygulara yoğunlaştı. Pamela çok üzgündü. Ve utanmıştı. Ve incinmişti. Apollon'un onu kullandığından emindi. Kalbi kırılıp küçücük parçalara ayrılıyordu ama dışarıdan sadece biraz canı sıkılmış gibi görünüyordu. Eğer aralarında bir bağ olmasa Artemis onun içinde kopan fırtınaları kesinlikle tahmin edemezdi. Ne kadar garip. Bu kadının içindeki gizli gücün, ritüelin tamamlanamamasıyla bir ilgisi olabilir miydi? Bu genç ölümlü yaptıkları saçmalıkların farkında olabilir miydi? Diana bu sefer ona farklı bir bakışla yaklaştı. Apollon bir konuda kesinlikle haklıydı. Pamela kesinlikle basit ve aptal bir kadın değildi.

"Pamela, erkek kardeşim haklı. Sana tahammül edilemeyecek kadar kaba davrandım."

chatlak!/vero

Diana'nın sözleri Pamela'yı durdurdu. Ona gülümsemekte olan sevgilisinin kız kardeşine baktı. Nefis yüzünde birden Phoibos'un baş döndürücü güzelliğini gördü.

"Bu aralar bazı..." Artemis duraksayıp devam etmeden önce erkek kardeşine baktı. "Kişisel sorunlar yaşıyorum. Kendimde değildim. Lütfen bana inan, seni kardeşimden uzaklaştırmak isteyebileceğim en son şey."

Pamela Diana'nın deniz mavisi gözlerine baktı. "Şimdi veya sonra gitmem hiçbir şeyi değiştirmiyor öyle değil mi? Az önce yarın sabah ayrılacağınızı söyledin."

Apollon, "Ama sonsuza kadar değil!" dedi aceleyle. Pamela'nın yanına gidip elini tuttu. "Seni bırakıp gideceğime ve bir daha hiç dönmeyeceğime inanıyor olamazsın."

Pamela elini geri çekti. Başını salladı, hatta gülümsemeyi bile başardı.

"Bak, birlikte eğlendik. Böyle kalsın. İşi büyütmene gerek yok."

Artemis kardeşinin şaşkınlık dolu yüzüne baktı. Neden hiçbir şey söylemiyordu? Ölümlü kadın onu terk ediyordu! Ama belli ki bunu isteyerek yapmıyordu. Artemis bunu sadece kendi zihninde yankılanan acısından değil, aynı zamanda kendini sert ve mekanik bir şekilde kasmasından da anlayabiliyordu. Anlamsız bir suskunluğa değil, teselli edilmeye ihtiyacı vardı.

Ama Apollon anlamsızca sessiz duruyordu.

"Seni gücendirmek istemedik," dedi Artemis hızla. "Sadece bir yanlış anlaşılma oldu. Lütfen. Üzgün bir şekilde ayrılma."

"Üzgün değilim."

"Ama ben olsam üzgün olurdum." Apollon sonunda konuşabilmişti. Bu kez ona dokunmadı. Hiç kıpırdamadan durup hissettiklerini sözleri aracılığıyla aktarmaya çalıştı. "Eğer beni

şafak vaktinden önce terk etmeye karar verseydin ve bunu bana söylemeseydin hem üzülür hem de kızardım. Sana söylemeliydim. Söylemeye çalıştım. Ama tatlı Pamela'm şunu anlamalısın ki geri döneceğimi biliyordum, o yüzden de yakında gideceğimi söyleyerek birlikte geçirdiğimiz bu güzel günü mahvetmek çok zalimce olurdu. Ama şimdi yanlış yaptığımı görüyorum. Beni affeder misin?"

Pamela ona, sorun değil, demeliydi. Ondan bir kötülük gelmeyeceğini bildiğini söylemeliydi. Ve yürümeye devam etmeliydi. V'yi arayıp erkeklerin ne kadar mankafalı yaratıklar olduğu hakkında kız kıza dertleşmeliydi. Sonra yarın işine geri dönmeli ve onu unutmalıydı. Onunla sadece yatmıştı, onunla evlenmemiş veya ona benzer bir çılgınlık yapmamıştı.

Ama o gözler onu tutsak etti. Her zamanki gibi. Derinliklerinde kendi yansımasını gördüğüne yemin edebilirdi. Yine "eksik bir şeyleri arıyor" gibiydi ve bu da Pamela'nın tüm bedenini, kalbini ve ruhunu etkiliyordu. Eğer Duane onu mumyalamışsa, Phoibos da onu yeniden canlandırmıştı. Tekrar o kayıtsızlık mezarına dönmek istemiyordu ve kendini, bu hafta sonunun onun için bir dönüm noktası olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Güvenli bir hayatla tatmin olduğu günlere geri dönmeyecekti. O hayattan sıyrılacaktı, flört edecek ve daha fazla riske girecekti; Phoibos'la veya Phoibos'suz. Ama tüm benliği bu riske onunla girmek istediğini haykırıyordu.

"Tamam," dedi çabucak. "Seni affediyorum." Sonra kollarını kavuşturup beklemeye başladı. Top artık Apollon'daydı. Topu göğsüne alıp geri gönderense şaşırtıcı bir şekilde kız kardeşi oldu.

"Kardeşimle konuşmamız lazım. Bu ailevi bir mesele ve ben..."

"Önemli değil," Pamela onu durdurdu. "Gidiyorum zaten."

"Pamela senin de bir erkek kardeşin olduğu doğru mu?" dedi Artemis dikkatle yüzüne bakarak.

Tam oradan ayrılacakken tekrar durmak zorunda kalan Pamela başıyla onayladı.

"O halde ailevi problemlerin kimi zaman kişisel ihtirasları-mızın önüne geçebileceğini biliyorsundur. Evde bize ihtiyaçları var. Lütfen kardeşimi bu yüzden yargılama."

Pamela aynı açık kalplilikle yanıt verdi. "Kardeşini yargılamıyorum, kendimi koruyorum."

"Benden korunmana gerek yok," dedi Apollon. Kendini tutamayıp parmaklarının ucunu Pamela'nın uzun ve çıplak boynunda gezdirdi. Titremesinin ona duyduğu ihtirastan mı yoksa onu reddetmesinden mi kaynaklandığını çözemedi. "Bu gece buluşalım. Gitmeden önce seni bir kez daha göreyim. Geri döneceğime yemin ediyorum."

Buluşmamalıydı. Onu fazlasıyla etkiliyordu. Tam ağzını açıp hayır diyecekken onsuz geçecek geceyi düşündü. Işıksız bir sabah seması gibi olacaktı. Kasvetli... Boş... Tıpkı hayatı gibi. O hayata geri dönmeyecekti, kalbinin kırılması pahasına olsa bile. En azından şimdi kalbinin tekrar çarptığını biliyordu.

"İyi," dedi sesinin kayıtsız olmasına dikkat ederek. "Beni yemeğe çıkartabilirsin. Snackous Maximous gerçek bir yemek sayılmaz zaten."

"Gideceğiniz yeri o seçecek," dedi Artemis memnuniyet dolu bir gülümsemeyle.

Pamela, "İyi," diye tekrarladı. "Sekizde buluşursak aile meselelerinizi çözmek için yeterince zamanınız kalır mı?"

Artemis erkek kardeşine bakıp hafifçe başını salladı.

"Evet," dedi Apollon. "Seni odandan alırım."

"Hayır!" dedi Pamela gereksiz bir hızla. Boğazını temizleyip kelimenin ağzından bu kadar hızlı çıkmasının sebebi dizlerinin titremesi değil, boğazının gıdıklanmasıymış gibi yaparak hafifçe öksürdü. "Seninle kafede buluşurum. Daha önceki gibi." Daha önceki gibi dediği için anında pişman oldu. Önceki geceki gibi... Yatağına girip ertesi gün geç saatlere kadar seviştikleri gece gibi...

Apollon da önceki gece yaşananları çok iyi hatırlayarak onu okşar gibi gülümsedi. "Seninle kafemizde buluşacağım tatlı Pamela'm. Daha önceki gibi."

Pamela'nın bu defaki gidişini hiçbir şey durdurmadı.

tarayan : ırmek-chatlak!
düzenleyen : vero =))

twilightturk.com

BÖLÜM ON YEDİ

Kapının zayıf ve donuk ışığı, ikiz tanrılar modern dünyadan Olympos'a geri dönmek üzere adımlarını attığı an, ışıl ışıl parladı. Apollon dişlerini sıkmıştı, gözleri sessiz bir öfkeyle alev alev parlıyordu. Sert bir hareketle kardeşine, onu takip ederek kalabalık ziyafet salonundan geçmesi için işaret etti.

Artemis, "Niyetim," diye fısıldayarak söze girmek istedi ama Apollon'un kasvetli bakışları dilini tutması için yeterli oldu.

"Tapınağıma gidene kadar konuşma. Yalnız kalana dek," dedi Apollon sıkı sıkı kenetlediği dişlerinin arasından. Uzandığı koltuktan yanına gelmesi için işaret eden Afrodit'e nazikçe gülümseyip başıyla selam verdi. Aşk Tanrıçası'nın etrafı, giysilerinden sıyrılıp göbeklerini garip bir şekilde titreterek doğurganlık dansı yapan bir grup Napaean vadi perisi tarafından çevrelenmişti.

Artemis, "Napaeanlar çok dedikoducu," diye fısıldadı gizli gizli.

Apollon tiksinerek ona baktı. "Hepsi öyle. Hepiniz öylesiniz."

"Bu da ne demek?"

Apollon onu dirseğinden tuttu. "Burada olmaz. Şimdi değil."

İki kardeş etraftakileri nazikçe selamlayıp sayısız eğlence ve dans teklifini üzülerek reddedip Olympos'un bahçelerinden geçtiler ve Apollon'un tapınağının altın kapılarına ulaştılar.

Tanrı'nın özel odasına girdikleri an Apollon hışımla kız kardeşine döndü. "Pamela'nın önünde yarattığın rezalete inanamıyorum! Ne düşünüyordun ki? Ya da hiçbir şey düşünmüyor muydun? Neredeyse her şeyi mahvedecektin."

Artemis, "Her şeyi mahvetmek mi?" diye tekrarladı alaycı bir şekilde. "Bahsettiğin *her şey* nedir acaba? Ayaklarını yerden kesen romantizm mi? Bağ hâlâ yok olmadı Apollon! Ritüelin zincirlerini hâlâ hissedebiliyorum. Hâlâ ona bağlıyım. Sorun nedir? Neden hâlâ onunla sevişmedin?"

Apollon kız kardeşinin delici bakışları karşısında başını çevirdi.

Avcı Tanrıça'nın gözleri büyüdü. "Onunla seviştin," dedi nefes nefese. "Ve işe yaramadı. Kalbinin arzusunu tatmin etmedi."

Apollon tek bir hareketle başını sertçe salladı. Altın renkli arabasının şeklinde oyulmuş, üzeri camla kaplı sehpanın üzerinde duran şarabı kadehine doldurdu.

"Ve dua ritüelini tamamlamadığının da farkında değildin."

Bu bir soru değildi ama Apollon yine de cevap verdi. "Hem de hiç."

"Olanlara bir anlam veremiyorum," dedi Artemis. "Sevişmeniz nasıl gitti? Sana karşılık verdi mi?"

Apollon kadehinin üzerinden kız kardeşine baktı. "Tabii ki iyi gitti! Ben deneyimsiz genç bir delikanlı değilim."

"Yani onu tatmin ettin mi?"

Apollon kaşlarını çattı. "Evet."

"Kesin emin misin? Biliyorsun, erkekler genelde kadınları tatmin ettiğini düşünür ama gerçekte..."

"Bana numara yapmadı!" diye bağırdı Apollon.

Tapınağın duvarları, patlayan bir yıldızın kör edici ışığıyla aydınlandı. Artemis çabucak eliyle gözlerini kapatıp kardeşinin sinirinin geçmesini bekledi.

"Şey, sanırım yolunda gitmeyen bir şeyler var." Artemis, parmaklarının arasından dikkatlice bakıp sinirinin azaldığından emin olduktan sonra elini indirdi. Erkek kardeşinin ışık patlamalarından gerçekten nefret ediyordu. "Belki de arzusu tek bir sevişmeyle tatmin edilemeyecek."

"Bir kere değildi," dedi Apollon eliyle yüzünü silerek. "Tüm gece ve hatta ertesi sabah bile seviştik. En az benim kadar tatmin oldu."

"Bir olasılık daha var. Peki ya kalbinin gerçek isteğinin sevişmekle bir ilgisi yoksa?" Artemis sorunun ne olabileceğini yüksek sesle düşünürken bir yandan da huzursuzca volta atıyordu. "Tamam, sevişmeyle de ilgisi var çünkü gece boyunca bağların zayıfladığını hissettim ama ritüelle ortaya çıkan bağ kesinlikle yerinde duruyor, o halde demek ki kalbi seksten fazlasını da istiyor." Düşünceli bir şekilde kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Duygularını hissedebiliyordum, özellikle de havuz başında seni terk etmek isterken duyduklarını."

Apollon gözlerini kız kardeşine dikerek, "Ne hissediyordu?" diye sordu.

"Aklı karışıktı, incinmiş ve utanmıştı."

Apollon sandalyesine çöküp acıyla inledi. Kız kardeşi dikkatle onu izliyordu.

"Ondan hoşlanıyorsun öyle değil mi?" diye sordu sessizce.

Apollon başını kaldırıp gözlerine baktı. "Sanırım ona âşık oluyorum."

"Âşık mı?" Artemis başını salladı. "Olamazsın. O bir ölümlü. Bu da yetmiyormuş gibi, o modern dünyadan bir ölümlü."

"Bütün bunların farkındayım," dedi Apollon kenetlediği dişlerinin arasından.

Artemis, "Nasıl bilebilirsin ki?" diyerek dudak kıvırdı. "Hiç âşık olmadın."

"İşte ben de bu yüzden âşık olduğumu düşünüyorum! Yüzyıllardır hayattayım ve ilk defa böyle bir şey hissediyorum."

"Nasıl? Sana âşık olduğunu düşündürten, böylesine yoğun olan duygu nasıl bir şey?"

"Onu kendimden daha çok düşünüyorum. Onun mutluluğu benim mutluluğum oluyor. Onun acısı beni çaresiz bırakıyor."

Tanrıça erkek kardeşi sanki aniden şaşırtıcı bir şekilde kurdeşen dökmeye başlamış gibi baktı. "Belki geçer ya da zamanla yok olur."

"Problem şu ki kardeşim, geçmesini istemiyorum." Gülümsedi ama ifadesinde neşeden eser yoktu. "Bu sabah öyle mutluydum ki. Aşkın inanılmaz basit olduğunu düşünmüştüm. İkizimi bulmuştum. Onunla sevişecektim ve o da benim için aynı duyguları besliyordu. Meğer kibirli bir ahmaktan başka bir şey değilmişim."

"Ruh ikizin olduğuna mı inanıyorsun?"

"Korkarım benim ruh ikizim olmak için çok uygun."

"Eğer öyleyse doğanın kanunu gereği onun da seni seviyor olması lazım." Artemis kardeşinin garip açıklamalarından bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Öyle olmalıydı," dedi Apollon çaresizce.

Artemis parmaklarıyla çenesinde tempo tutuyordu. "Eh, tabii ki o bir ölümlü. Kafasının bu kadar karışık olmasına şaşmamalıyız. Belki de cevap budur! Kalbinin gerçek isteği hayatına ruh ikizinin girmesidir, romantizm diye tanımlamış olabilir ama neticede hepsi aynı şey değil mi? Romantizm... Aşk... Gerçek arzu... Ruh ikizleri... Hepsi de aynı olguyu anlatmak için kullanılan kelimeler değil mi? Ve eğer haklıysam ritüelin tamamlanmamış olması gayet mantıklı."

"Nasıl mantıklı oluyor? Eğer kalbinin arzusu ruh ikizini bulmaksa ve ben de ruh ikiziysem, o halde ritüel neden tamamlanmadı?"

"Seni ruh ikizi olarak tanıması ve kabul etmesi lazım. Belli ki bunu yapmamış." Artemis elini kardeşinin omzuna koydu. "Aramızdaki bağ üzerinden hissettiğim duygular aşk veya tatmin değildi. Pamela kendini incitilmiş hissediyor, sevildiğini düşünmüyor."

Apollon'un gözleri dalgındı. "Geçmişte bir adam yüzünden yaralandığını biliyorum. Ölümsüzlük güçlerimle ve vücudumun ihtirasıyla onu iyileştirebileceğimi düşünecek kadar kibirli davrandım."

"Yanıldın kardeşim. Pamela için bundan daha fazlası lazım."

"Ve onda sevilebilecek daha fazla şey de var," diye mırıldandı Apollon.

Artemis kardeşinin sırtını sıvazladı. "Senin bu üzgün halini görünce iyi ki aşkı yaşamadım diyorum."

"Sanırım aşkın bir kadının yumuşak tenine sarılı üzüntü ve harikalardan oluştuğunu anlamaya başlıyorum," dedi Apollon uzaklara bakarak.

chatlak!/vero

"Neden ona gerçek kimliğini açıklamıyorsun? Bu gece onu Olympos'a kaçır, aşkını itiraf ettirmek için ölümsüzlük güçlerini kullan."

Apollon âdeta dehşete düşmüştü. "Böyle aşk olmaz! Bu küçük düşürücü bir sevgi veya korkuyla karışık bir beğeni olur."

"İşte bu, ikimiz arasındaki farkı gösteren mükemmel bir örnek. Sen onu kazanmak için ölümsüzlük güçlerini kullanmaya yanaşmıyorsun ama bence kullanmanda bir sakınca yok. Hangi ölümlü bir tanrının sevgisini kazanmak istemez ki?"

Daha önce kendisinin de yüksek sesle söylediği bu kibirli düşünceyi duyunca Apollon kendinden iğrendi. Küçük, harika Pamela'nın onu ruh ikizi olarak kabul etme konusunda tereddütleri vardı.

"İçimden bir ses, Pamela'nın gerçek kimliğimi öğrenmekten pek hoşlanmayacağını söylüyor."

Artemis homurdandı.

"Modern ölümlüler Eski Dünya'nın insanlarına benzemiyor. İsteklerini yaptırmak için metal yaratıklara emir veriyorlar. Aralarında iletişimi sihir ya da ritüellerle değil makinelerle sağlıyorlar. Onlar için biz birer ölüyüz. Hayır, öncelikle beni bir insan olduğumu düşünerek sevmeli. Ondan sonra bir tanrıyı kabul etmesi için onu ikna edebilirim."

"Ve bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Onu tıpkı bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi sevmeliyim."

Artemis soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

"Kalbimle, güçlerimle değil," dedi Apollon.

"Yani bu tam olarak nasıl oluyor?"

"Bunu keşfettiğimde paha biçilmez bir şey kazanmış olacağım. Onun aşkını," dedi Işık Tanrısı.

"Sence aşkını yarın şafak vaktine kadar kazanabilir misin?"

"Biraz zor gibi gözüküyor."

Artemis içini çekti. "Sanırım en azından aramızdaki bağ gevşediği için memnun olmalıyım. Artık sürekli dürtüp duran bir baş belasından ziyade, ulaşması zor bir yerdeki kaşıntıya benziyor. Bacchus bu iğrenç oyunuyla halihazırda bol miktarda sorun yarattı."

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır, nedense son günlerde Olympos'ta görünmüyor." Omuzlarını silkti. "Gerçi zaten eskiden de pek buralarda zaman geçirmezdi. Uzun zamandır ölümlülerle arkadaşlık etmeyi tercih ediyor. Bu sorunlar bitsin, yaptığı terbiyesizlik için onu güzelce bir haşlayalım."

Apollon hiçbir şey söylemedi. Kız kardeşine nasıl "bu sorun" hiç bitmeyecek derdi? Aşkla ilgili çok bir şey bilmese de emin olduğu tek şey vardı. Ismarlama aşk olmuyordu, istediğin zaman başlatıp istediğin zaman bitiremiyordun. Maalesef.

"Apollon? Burayla ilgilen. Bu geceki planını sordum."

"Bilmiyorum!" Duvarlar tehlikeli bir şekilde parlayınca Işık Tanrısı öfkesini dizginledi. "Yemek... Onu yemeğe çıkartmamı istedi. Sen de duydun."

Artemis, Pamela'nın söylediklerini düşününce pürüzsüz alnını kırıştırdı. "Snackus Maximus. Bu nasıl bir isim böyle?"

"Kötü seçilmiş bir isim."

"Ben hâlâ onu buraya getirmen gerektiğini düşünüyorum. Onunla Olympos'ta, kendi tapınağında seviş. Bundan daha romantik bir şey olabilir mi?"

"Artemis, sana daha önce de söyledim, sevgisini kazanmak için ölümsüzlük güçlerimi kullanmak istemiyorum."

"O halde kullanma, inatçı keçi! Ama burası senin evin ve Vegas Krallığı'ndaki her şeyden çok daha güzel."

Apollon kız kardeşinin sözlerini düşündü. "Antik mimariyle ilgileniyor."

"O halde onu buraya getir. Buranın Caesars Palace'ın çok özel bir bölümü olduğunu söyle. En azından baş başa kalacağınızdan emin olabilirsin."

"Sanırım portaldan geçerken ölümsüzlük güçlerimi kullanıp duyularını geçici olarak örtebilirim."

"O halde diğer On İki Olymposlu görmeden onu çabucak buraya getir."

Bu fikir Apollon'un hoşuna gitmeye başlamıştı. "Modern dünyanın kazaları, metal canavarları ya da diğer çılgınlıkları için endişelenmeme gerek kalmayacak. Sadece ona aşkımı vermeye odaklanabilirim." Üstelik gerçekten de Pamela'ya evini göstermek, güzelliği karşısında vereceği tepkiyi görmek istiyordu; ona burasının kendi evi olduğunu söylemeyecek olsa bile.

"Yemeği ben organize edeceğim ve sizin için hizmetçilerimi görevlendireceğim. Perilere güven olmaz."

"Mükemmel!" dedi Apollon. "Onlara bana Apollon diye seslenmemelerini hatırlatmayı unutma."

"Evet, evet hizmetçiler de bu maskaralığa devam edecek, *Phoibos*."

"Sana borçluyum, *Diana*," dedi Apollon gülümseyerek.

Artemis erkek kardeşinin ne kadar çekici ve yakışıklı olduğunu düşünerek gülümsedi. Pamela ona karşı koyamayacaktı, hele ki Artemis bu konuda bir şeyler yapacak olursa, ki kesinlikle bir şeyler yapacaktı.

"O halde karar verdik ve yapılacak çok şey var. Zamanımız sınırlı. Şafak vaktine kadar Pamela'nın Vegas Krallığı'na geri götürülmüş olması lazım. Umarım, Phoibos'a tamamıyla âşık bir halde," dedi Artemis. Sonra ellerini iki kez birbirine çarpıp Olympos'un Avcı Tanrıçası'nın otoriter sesiyle, "Hizmetçiler yanıma gelin!" diye bağırdı.

Bir solukta yanlarında, ay ışığından alınmış gibi parlak gümüş bir toz belirdi ve içinden on iki genç ve güzel kız çıktı.

"Bayanlar, erkek kardeşimin size ihtiyacı var. Yapmanız gereken..."

Apollon, kız kardeşi sevgilisiyle buluşma zamanının geldiğini söyleyerek onu odadan kovana dek telaşlı hazırlıkları izledi. Işık Tanrısı giyinirken gülümsüyordu. Gerçek aşkını evine getiriyordu. Burada, en rahat hissettiği yerde onu sevecek, onunla sevişecekti. Tekrar incinmekten korkması için bir sebep olmadığını ona gösterecekti. Âleminde güvende olacağından, hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emindi.

tarayan:ırmak
düzenleyen:vero
twilighttturk.com

BÖLÜM ON SEKİZ

Pamela telefonda içini çekerek, "Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Ateşli bir şey olmalı ama çok da fazla değil," dedi V. "Sen kendini yatağa atıp tekrar bacaklarını açmadan önce sana yapması gereken bazı açıklamalar var."

"Bacaklarım açık değildi."

V'nin sessizliği, Pamela'nın suçluluk duygusuyla yanan kulaklarında çınladı.

"Tamam, tamam. Belki birazcık açıktılar," diye itiraf etti.

"Pammy. 'Birazcık açık' diye bir şey yok. Bu birazcık hamile kalmaya veya birazcık nükleer savaş çıkartmaya benziyor."

"Ah, Tanrım. Ben bir fahişeyim." Eliyle gözlerini kapattı.

"Lütfen. Son sekiz, hatta dokuz yılda sadece iki adamla mı seviştin? Bu sayıyla fahişelik mertebesinin yakınından bile geçemezsin."

"Ama onunla ikinci buluşmamızda yattım, hatta ikinci buluşmamız bile sayılmaz," dedi fısıldayarak.

"Fısıldamana gerek yok. Şu an yalnızsın. Ve durumunu yanlış kadına anlatıyorsun. Eski şakayı hatırlayalım: Bir lezbiyen ikinci buluşmasında yanına ne alır?" Susup cevabını bekledi.

"İçine girip sevişebilmek için bir karavan," diye yanıtladı Pamela.

"Aynen öyle. O halde benim tarafımdan bakınca sen fazlasıyla pimpiriklisin."

"Haklısın. Yanlış kadınla konuşuyorum."

V ona aldırmadı. "Tabii bu kendini ağırdan satmayacağın anlamına gelmez. En azından Genç Jedi Phoibos, sabaha neden senden ayrılacağını ve daha da önemlisi bu küçük gerçeği neden sen bacaklarını açmadan önce veya sonra veya o esnada söylemediğini açıklayana kadar."

"Ona bu şekilde hitap etmemeni tercih ederim gerçekten."

"Neden? Ona iltifat ediyorum. Ayrıca senin coşkulu tariflerine göre bu tanımlamaya mükemmel uyuyor."

"Jedi falan değil. Doğruyu söylemek gerekirse daha çok genç bir tanrıya benziyor."

"Ah, kendine gel. Prenses Leia dışında hiç kimse Şövalye Jedi'yla boy ölçüşemez."

"Vernelle! Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Affedersin. Evet, ne giyeceğimize gelince... O muhteşem krem rengi mini elbiseye ne dersin? Şu ince askılı olan. Kitleleri peşinden sürükleyen bir ilkbahar klasiği. Yanına almıştın değil mi?"

"Evet almıştım. Ve dekoltesinin ne kadar açık olduğunu hatırlıyor musun? Alo! İnce askıları var! Açık omuzlar ve göğüs dekoltesi kendini ağırdan satmaya pek uygun sayılmaz."

"Doğru. Tamam. O siyah pantolon yanında mı? Şu baldırlarını açıkta bırakan yırtmaçları olan?"

"Evet, sanırım yanımda."

"Kolsuz bluzlarından biriyle birlikte onu giy. Bluzun dekoltesi fazla olmasın. Böylece biraz bacaklarını, biraz kollarını, geri kalanın da sadece ana hatlarını görür. Eğer iyi bir çocuk olursa paketin geri kalanını senden özür diledikten sonra açabilir."

"Sen iflah olmazsın, V."

"Evet, olmam ama kadınlara neyin yakıştığını da iyi bilirim."

"İşte bu konuda sana tamamen katılıyorum. Tamam. Pantolonu giyeceğim. Ve onunla yatmayacağım. Tekrar."

"Yatmak mı? Jedi'yla yattığından daha önce bahsetmemiştin. Belki heteroseksüel değilim ama ben bile Jedi Şövalyesi'nin yanında yatılamayacağını bilirim."

"Kes şunu. Seksten bahsettiğimi biliyorsun."

"Pammy, onunla seks yapabilirsin. Sadece önce pişman olduğundan emin ol."

Pamela bir şey söyleyecekken vazgeçti. "Tamam. Belki."

"Bana *tamam, belki* deme. Bu ses tonunu iyi biliyorum. Sorun nedir? Açıl bana."

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Pamela yavaşça.

"Evet, bunu iyice belli ettin. O halde bunun neresi yanlış?"

"Hayır, yani ondan *gerçekten* hoşlanıyorum. Ve böyle olmasını istemiyorum. Bu biraz aptalca bir şey."

"Pammy beni dinle. Aptalca olan Kontrol Manyağı Duane'in geleceğini mahvetmesi. Bu Phoibos isimli çocuk *aradığın kişi* olmayabilir. Belki birlikte hoş vakit geçireceğin bir Vegas kaçamağı ve belki de onu ileride şeytanın bacağını kırmanı sağlayan

adam olarak hatırlayacaksın. Ama eğer riske girmezsen onun kim olduğunu veya başka bir erkeğin de kim olacağını asla bilemeyeceksin. Aşk böyle bir şey. Kazanmak için kaybetme riskine girmelisin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Hiç iyi bir kumarbaz olmadığımı zaten biliyoruz."

"Yapabilirsin," dedi V sertçe.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Eğer yalnız kalmak isteseydin, şunu yapmalıydım, bunu yapmamalıydım diye acı çekiyor olmazdın. 'Yapmamalıydım'ları da kabullenip hayatına devam etmelisin. Bana Phoibos'la tanışmadan önce her şeyin daha iyi olduğunu söyleyebilir misin?"

"Daha kolaydı," dedi Pamela kayıtsızca.

"Bebeğim, yatak odasının perdelerini, yatak örtüsünün kumaşından yapmak da daha kolaydır. Peki, bu daha iyidir anlamına mı gelir?"

Pamela zihninde, her yeri aynı kumaşla kaplı bir yatak odası canlandırınca yüzünü buruşturdu.

"Tabii ki değil."

"Lütfen bir risk al Pammy. Yeniden yaşayabilmeyi hak ediyorsun."

"Seni seviyorum V."

"Bütün kızlar bana aynısını söylüyor. Bu gece için iyi eğlenceler. Zavallı üç bacaklıyı fazla eleştirmemeye çalış. Unutma, sıkıcı olmadan da akıllı olabilirsin."

"Ha?"

"Boş ver. Git ve giyin."

"Tamam, yarın seni ararım."

"Bu arada, bunun işten hiç bahsetmediğin ikinci telefon görüşmemiz olduğunun farkında mısın?"

"Lanet olsun! Aklımı yitirmeye başladım. İşler nasıl gitti? Bayan..." V'nin kahkahaları sözünü kesti.

"Pammy! Dur. Kafanda Yakut Pabuçlar'dan farklı bir şeyler olması aslında çok iyi."

"Evet ama..."

"Evet, ama her şey yolunda. Her zamanki gibi. Endişelenme. Yarın Faust'la görüştükten sonra beni ara. Ve unutma, eğlence ve fantezi Pamela, eğlence ve fantezi..."

"Bu gece hem çok güzel hem de inanılmaz baştan çıkarıcı gözüküyorsun," dedi Apollon. Elini öperken dudaklarını en az gözleri kadar davetkâr bir şekilde teninde bekletti.

Harika, diye düşündü Pamela, *tam da olmak istediğimin tersi bir görüntü*. Midesi onu görür görmez hareketlenmişti.

V'nin tembih ettiği sözleri kullanarak, "Bahse girerim tüm kadınlara aynı şeyi söylüyorsundur," dedi alaycı bir şekilde.

"Hayır, son zamanlarda hiç söylemedim." Yaz seması rengindeki gözleri kararıp ciddileşti. "Ve hiçbir zaman bu kadar içten söylemedim."

"O halde teşekkür ederim," dedi Pamela. Gözlerinin yaydığı mavi büyüden etkilenmemeye çabalıyordu. Tüylerindeki sudan kurtulmak isteyen bir kedi gibi zihnini silkeleyerek dikkatlice konuyu değiştirdi. "Kız kardeşin nasıl?"

"Gayet iyi. Hâlâ sorunları var ama daha iyi." Ayağını, Pamela'nın yanındaki sandalyenin altındaki çubuğa dayayarak elini tutmaya devam etti. Onu kollarına alıp burada, herkesin ortasında deliler gibi öpmek istiyordu ama Pamela'nın beden dili

ona açıkça sakin olup işi ağırdan almasını söylüyordu. "Diana seni kırmak istememişti. Onun da söylediği gibi bu aralar pek kendinde değil."

Pamela tam gayriihtiyari, "problem değil" anlamında bir işaret yapacakken kendine hâkim oldu. Onun yerine omuzlarını dikleştirip uçsuz bucaksız gözlerinin içine baktı. "Bu kadar kısa zamanda gitmen ve üstelik bunu bana söylememen karşısında gücenmemiş gibi davranamayacağım. Gerçeği söylemek gerekirse, bunları öğrendiğimde hemen senden kaçmak istedim."

"Ah, gerçek..." Apollon Pamela'nın dürüstlüğünü ne kadar çok takdir ettiğini ve aynı zamanda ne kadar az kadının ona karşı böyle dürüst davrandığını fark ederek başını düşünceli bir şekilde salladı. Kadınlar ona bayılıyordu, ona tapıyorlardı, ilgisini çekebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama hiçbiri ona karşı gerçekten dürüst olmamıştı.

"Bir açıklama yapmadan gidecek olmam sana acı verdi. Ve bunun için çok üzgünüm." Yanağına dokundu. "En son isteyeceğim şey kendini korumak için benden kaçman gerektiğini düşünmen." Parmağıyla boynundaki altın paraya dokundu. "Lütfen benim yanımdayken güvende olduğuna inan."

Pamela onu her zamanki açık yürekliliğiyle cevapladı. "Sana inanmaya çalışacağım, ama henüz sana hiçbir şey için söz veremem."

Apollon elini bir kez daha dudaklarına götürdü. "O halde bana karşı dürüst olmanla ve güvenini tekrar kazanabilme fırsatıyla yetineceğim."

"Neden gitmen gerektiğini bana açıklar mısın?"

"Bunları yemek yerken konuşsak olur mu? Bu akşam senin için özel olarak planladığım bir şey var."

"Ah, tamam." Pamela zevkten yüzünün kızardığını hissetti. Kendini daha iyi kontrol edebilmeyi isterdi. "Acıktım." Ayağa kalktı. Phoibos'un hâlâ elini tuttuğunun farkındaydı ama sıcacık avucunu bırakmak istemiyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Apollon gözleri parlayarak, "Olympos Dağı'na," diye cevapladı.

"Kulağa sanki buralardaki restoranlardan birinin ismiymiş gibi geliyor ama Forum'da dolaşırken böyle bir restoran gördüğümü hatırlamıyorum. Caesars Palace'da mı?"

"Girişi Caesars Palace'da ama çok özel bir yer. Burayı çok az insan biliyor."

Pamela ona, "Sadece tanrılar biliyor, değil mi?" diyerek takıldı.

"Sadece tanrılar," diye onayladı Apollon sırıtarak.

El ele Forum'dan geçip kumarhaneya doğru yürüdüler. Yürürken kolları birbirine dokunuyordu ve Pamela onun çıplak göğsüne yaslanmanın, onun kollarında olmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu bir kez daha hatırladı. Kendine has kokusunu duyabiliyordu. Havalı, ah-çok-maço mağaza parfümlerinden biri değildi. Phoibos'un kokusu temiz, doğal ve erkeksiydi. Adeta onu içine çekmek istiyordu.

"Hamam eskizlerini bitirdin mi?" diye sordu Apollon.

"Evet, bitirdim," dedi Pamela düşüncelerini Phoibos'un çıplak teniyle ilgili hatıralarından uzaklaştırmaya çalışarak. "Ve hoşuma da gitti. Hiç böyle bir şey tasarlamamıştım. Tamamıyla farklı bir şey yapacak olmak heyecan verici. Şey, tabii Eddie'yi ikna edebilirsem."

"Bence onu ikna edersin."

"Umarım, ben... AH, AMAN TANRIM!" Pamela sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Küçük, şık bir aksesuar dükkânının önündeki kilitli bir vitrinin içinde, mermer

bir sütunun üzerinde duran pırıltılı gece çantalarına bakıyordu. "Bu kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum!"

Âdeta kendinden geçen Pamela Phoibos'un elini bırakıp vitrine yaklaştı. Mücevherlerle süslü üç gece çantası, küçük kristal kutuların üzerine yerleştirilmişti. Bir tanesi tıpkı çocuk kumbarası gibiydi, diğeri hoş bir helikopter böceğine, üçüncüsüyse... Üçüncüsüne bayılmıştı. Dorothy'nin kırmızı pabuçlarının bire bir kopyasıydı. Üzerindeki kırmızı boncuklar ve yarı değerli taşlar, spot ışıklarının altında sihirli ve tanıdık bir ışıltıyla parlıyordu. Tıpkı *Oz Büyücüsü*'ndeki gibi.

"O benim olmalı." Pamela parmağını dükkânın içindeki kibar satıcıya doğru uzattı.

Apollon Pamela'nın, o çok sevdiği bıçak gibi topukların üzerine yerleştirilmiş kırmızı bir terliğe benzeyen çantanın karşısında tamamen kendinden geçmesini izledi ve satıcının vitrinin kilidini açıp çantayı dikkatlice yerinden alarak ona uzatmasını sabırla bekledi.

Pamela çantayı saygıyla tuttu. Tokasından sarkan altın kabartmalı etiketi ters çevirdi. Ve bir anda benzi attı.

Satıcıya dönüp, "Bunu doğru okuduğumdan emin olmak istiyorum. Burada dört yüz değil de dört bin dolar mı yazıyor?" diye sordu.

"Evet hanımefendi, doğru. Çanta orijinal bir Judith Leiber'dir." Satıcının ses tonu fiyatı için bu kadarının yeterli olduğunu söylüyordu.

"Çok güzel bir çanta." Pamela isteksizce çantayı satıcıya geri verdi, o da tekrar vitrindeki yerine koydu.

"Size başka bir şey göstereyim mi hanımefendi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Adam vitrini kapatıp kilitledi. "Yardım edebileceğim başka bir şey olursa bana seslenmeniz yeterli." Hızla arkasına dönüp tekrar gösterişli mağazasına girdi.

"Almayacak mısın?" diye sordu Apollon. Pamela'nın yüzündeki üzgün ifadeden nefret ediyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Tam dört bin dolar. Bir çantaya o kadar para veremem."

"Ama mükemmel olduğunu söylemiştin."

"Öyle! Dört bin dolarlık bir mükemmellik." İçini çekip koluna girerek onu mağazadan uzaklaştırdı. "Ben ağlamadan gitsek iyi olur."

Yürürlerken Apollon, "Dört bin doların yok mu?" diye sordu.

"Evet, dört bin dolarım var. Ama ekstra dört bin dolarım ya da en azından mücevherli bir çanta için çarçur edecek kadar ekstra dört bin dolarım yok. Mücevherlerle süslü yakut pabuç şeklinde olsa bile. Ah, neyse," dedi dalgın bir şekilde. "Belki bir gün."

Apollon cebindeki para rulosunu düşündü. Yanında tam olarak ne kadar getirdiğini hatırlamıyordu. Zeus Bacchus'a kapının girişindeki kâseye bir miktar para bırakmasını emretmişti ve Apollon da kâğıt banknot yığınının üzerinden birazını almıştı. Zihninde hızlıca hesaplayınca aldıklarının kesinlikle dört bin dolar etmeyeceğini düşündü. Zaten Pamela da bunun çok para olduğunu söylemişti, muhtemelen kabul edebileceğinden daha pahalı bir hediyeydi. Tam göğüs çukurunun üzerinde duran altın paraya baktı. Bu hediyesini de neredeyse kabul etmeyecekti, üstelik fiyatı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Hayır, Pamela ona bu çantayı hediye etmesine kesinlikle izin vermezdi.

Forum'un dükkânlarından çıkıp Caesars Palace'a girdiklerinde imitasyon taştan yapılmış zemin, yerini pahalı bir halıya bıraktı.

"Bu taraftan," dedi Apollon sağa doğru dönüp sürekli yanıp sönen bir dizi kumar makinesinin yanından çabucak geçerek... Sonra birden adımları yavaşladı ve durdu.

"Yanlış yöne mi saptık?" diye sordu Pamela.

Apollon gülümsedi. "Hayır, ama aklıma bir fikir geldi. Biraz şansımızı deneyelim mi?"

Pamela'nın güzel yüzünde bir soru işareti belirdi.

"O çantayı istiyorsun ama dört bin dolar da harcamak istemiyorsun. Peki ya bu parayı kazanırsan? O zaman o çantayı alır mısın?"

"Sanırım..."

Apollon en yakındaki kumar makinesini işaret etti. "Bu gece şansın yanımızda olduğunu hissedebiliyorum."

Pamela dudağının kenarını ısırmaya başladı. "Ben çok iyi bir kumarbaz sayılmam. Paramı harcarken karşılığında bir şeyler alacağımı bilmek isterim."

"O halde izin ver de parayı ben koyayım." Elini cebine sokup banknot rulosunu çıkardı ve çoğunun üzerinde 50 ya da 100 yazan bir düzine banknotu hızlıca karıştırdı.

"Ulu Tanrım, Phoibos, kredi kartlarına güvenmez misin?"

Apollon duyduğu şaşkınlığı ses tonuna yansıtmamaya çalıştı. Bacchus modern ölümlülerin para yerine başka bir şeyler daha kullandığından bahsetmişti ama anlattıklarını tam olarak hatırlayamıyordu.

"Nakit parayı seviyorum." Duraksayıp daha başka neler söyleyebileceğini düşündü. "Çok renkli sayılmazlar ama ilginç

bir görüntüleri var." Yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Bunu al, makinelerden birine at ve neler olacağını görelim."

Pamela yüzünü buruşturup sanki çıldırmış gibi ona baktı. "Sana ait olsa bile yüz doları öyle kolayca harcayamam. Ve gerçekten hiç kumar oynamadım. Şanslı olmak için ne yapılması gerektiğini bilmiyorum."

"Bence şanslısın. Bana şans getiriyorsun."

Pamela sözlerine gönülsüzce gülümsedi. "Yüz doları çöpe atamam."

"O zaman bunu kullan." Paraları bir ellilik bulana dek karıştırdı. "Unutma, pabuç şeklindeki çantayı almaya yetecek kadar kazanabilirsin." Apollon, çok istediği çantadan bahsedilince Pamela'nın gözlerinde yanan ışığı gördü ve o an kazandığını anladı.

"Tamam, işte anlaşma." Pamela elli dolarlık banknotu almadı. Paraları yirmi dolarlık bir banknot bulana dek karıştırdı. "Bununla oynayacağım ama sadece bununla. Eğer kazanırsam yarısı senin. Eğer kaybedersem sana on dolar borçluyum."

"Anlaşmayı kabul ediyorum," dedi Apollon. "Hangi makinede deneyelim?"

Pamela yanıp sönen, öten, garip sesler çıkaran makinelerin çekici görünüşlerine bakınca biraz korktuğunu hissetti. Pazar akşamı saat sekiz olmasına rağmen makinelerin en az yarısı, metal kollarını çekiştiren, düğmelerine basıp duran azimli kumarbazlarla doluydu.

"Kendini şanslı hisseden sensin. Sen seç."

Apollon makineleri dikkatlice inceliyormuş gibi yaparak çenesini ovuşturdu. "Şunun görünüşünü beğendim." Elinden tutup onu çok uzakta olmayan bir makineye doğru götürdü. O

sırada oynayan sadece iki kişi vardı ve onlar da birkaç koltuk ötedeydiler.

"Çarkıfelek. Bunu istediğinden emin misin? Bu yarışmadan hiç hoşlanmamam kötü bir alamet olabilir. Kelime bilgim zayıftır." Omuzlarını silkti. "Nefret ederim."

"Gerginsin." Apollon söylediklerinin hepsini anlamamıştı ama ses tonunu ve vücut dilini gayet iyi biliyordu.

"Evet." Hatta kendini bir aptal gibi hissediyordu. "Haklısın. Gerginim. Sana daha önce hiç kumar oynamadığımı söylemiştim."

"Bunu kumar olarak düşünme. Çanta almak olarak düşün."

Pamela gözle görülebilir bir şekilde neşelendi. "Çanta almayı kesinlikle iyi beceririm." Küçük, yumuşak sandalyeye oturup gösterişli makineyi inceledi. "Sanırım parayı buradan atıyoruz." Yirmi doları küçük bir delikten içeri attı. Para makinede kayboldu ve madeni para şıkırtıları eşliğinde dijital göstergede yirmi dolarlık kredileri olduğu yazdı. Pamela Phoibos'a baktı. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Pamela gümüş kolun ucundaki kırmızı topu tuttu ve çekti. Dikkatini tamamen üç panel cama verdiği için Apollon'un eliyle yaptığı emredici küçük hareketi fark etmedi.

İlk resim durduğunda, "Bar..." dedi Pamela. Bir sonraki durunca, sesinde giderek artan bir heyecanla, "*Bar*..." dedi tekrar. Ve üçüncü siyah resim de düşünce, "*BAR*!" diye bağırdı. Makine ışıklar saçıp sirenler çalarak mekanik ağzından para kusmaya başlayınca Pamela bir çığlık atarak ayağa fırladı ve kollarını neşeyle kahkahalar atan Apollon'a doladı.

Tanrı olmak bazen gerçekten de güzel bir şeydi.

BÖLÜM ON DOKUZ

Pamela yakut pabuç çantanın altın zincirden askısını, 1920'lerde bir genç kızın takabileceği uzun ve çekici bir kolyeye benzetti. Omzuna astığında akıl almaz bir çocuksu duyguyla, Sarı Tuğlalı Yol[14] üzerindeki Dorothy gibi hoplayıp zıplamak istiyordu. Ona sahip olduğuna inanamıyordu. V görünce şaşkınlıktan dilini yutacaktı.

"Büyük ödülün tam sekiz bin dolar olduğuna inanamıyorum," dedi coşkuyla. Geçtikleri dükkânların önünde durup dönerek, vitrin camlarından ışıl ışıl yansıyan çantasına bakıyordu.

"Sana bu akşam kendimi şanslı hissettiğimi söylemiştim," dedi Apollon. Pamela'nın, parayı kazandıkları için duyduğu çılgınca coşkuyla iyice keyiflenmişti.

"Normalde bu kadar pahalı bir şeyi kesinlikle almazdım." Phoibos'un elini sıkıp kısık sesle konuşmaya başladı. "Sezon başındaki nefis tasarımcı ayakkabılarından bile olsa, dört bin dolara asla."

14 *Oz Büyücüsü*'nde Dorothy'nin takip ettiği özgürlüğü simgeleyen yol. (ç.n.)

"Ama çantayı sevdin." Apollon gülümseyerek ona baktı. Onu bu kadar mutlu edebildiğine sevinmişti. Ve tuhaf bir şekilde, ihtiyacı olan parayı kazanması için makineye emir verdiğini söyleyemiyor olmasına bile aldırmadı. Önemli olan parayı sağlaması değildi. Önemli olan Pamela'nın inanılmaz derecede mutlu olmasıydı. Bu düşünce içini ferahlatıyordu.

"Çantayı sevdim. Çantaya bayıldım. Çantaya resmen âşık oldum!" Güldü. "Kulağa sığ ve materyalist gelmesi umurumda değil. Onu sadece özel günlerde kullanacağım. Dükkânıma döndüğümde onu ön vitrindeki kırmızı logomuzun altına koyduracağım: Yakut Pabuçlar Tasarım Ofisi... İşimiz, Ev Gibisi Yok Dedirtmektir."

Pamela heyecanla gevezelik yaparken, tekrar Caesars Palace'da yürümeye başladılar. Apollon tasarım ofisinin sloganına kesinlikle katılıyordu. Pamela'sız bir ev düşünemiyordu. Bunun doğruluğu çoktan kanıtlanmıştı. Vegas Krallığı garip ve yabancı bir yerdi ama o gece portaldan geçip Kayıp Mahzen'e, Pamela'ya doğru giderken, kendini sanki evine gidiyormuş gibi hissetmişti. Ne kadar imkânsız gözükürse gözüksün, gerçek On İki Olymposludan birisi, Işık Tanrısı Apollon, çok modern bir ölümlü kadına, Pamela Gray'e âşık oluyordu.

"Hey! Dört bin dolarınla sen ne yapacaksın?"

Apollon elini dudaklarına götürdü. "Hiçbir fikrim yok. Belki karar vermemde yardımcı olursun. Hiç dört bin dolarlık bir tasarımcı ayakkabısına sahip olmadığını söylemiştin diye hatırlıyorum..." Bakışları vücuduna, oradan da tehlikeli, siyah topuklu ayakkabılarına kayınca sesi boğuklaştı. "Ve bıçak gibi topuklu ayakkabılardan ben de çok hoşlanmaya başladım."

Pamela sırıttı. "Bir kızın kalbine giden yolu kesinlikle çok iyi biliyorsun."

"Tanrı aşkına, umarım öyledir," dedi Apollon hevesle.

Yandaki küçük bir koridora döndüler ve birkaç adım sonra sade, beyaz bir kapının önünde durdular.

Pamela etrafına bakındı. "Burası olamaz. Üzerinde hiçbir yazı yok. Diğer restoranlara yakın da değil." Önce kapıya, sonra da Phoibos'a şüpheyle baktı. "Bence yolu karıştırdın."

Apollon esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "Sana bunun özel olduğunu söylemiştim."

"Ama..."

Apollon onu kendine doğru çevirdi. Bunu çok hızlı yapmalıydı. Güçlerini zihnini bulandırmak için kullanmaktan nefret ediyordu ama onu portaldan geçirip hemen tapınağına götürmesi lazımdı. O hiçbir şeyin farkında bile olmadan.

"Sana söz veriyorum, bu gece yiyeceğin yemek daha öncekilere hiç benzemeyecek." Etrafı incelemeye bile gerek duymadı, küçük servis koridoru Olympos'un gücüyle büyülenmişti zaten. Pamela'ya ölümsüzlük sihri yaptığını hiçbir ölümlünün görmesi mümkün değildi. "Ama içeri girmeden önce, bugün kız kardeşim aniden ortaya çıktığı için yapamadığım bir şeyi yapmam lazım."

Apollon onu kollarının arasına aldı. Elleri vücudunun yumuşak kıvrımlarında dolaşırken dudakları buluştu ve altın gücünü Pamela'nın zihnine göndermek için konsantre olduktan sonra ışıkla dolu bir buhar yaratıp Pamela'nın düşüncelerini kaplamasını emretti. Sadece birkaç nefeslik bir süre için ölümlü ruhu sersemleyip yolunu kaybedecekti.

Pamela, "Ah," diyerek bir nefes aldı ve hafifçe sallandı.

Apollon hızlı bir hareketle onu kucağına alıp kapıyı açtı ve çabucak içeri girdi. Olympos'un Büyük Ziyafet Salonu'na şöyle

bir göz atınca Artemis'in sözünü tuttuğunu anladı. Salon tamamen boştu. Işık Tanrısı'nın, kucağında ölümlü bir kadınla Olympos'a geri döndüğünü görebilecek hiçbir ölümsüz yoktu. Apollon sessizce tapınağına götürülmeyi emretti ve gün ışığının içinde kayboldular.

Bacchus sinsice gülümseyerek koridorun girişinden Olympos'un kapısına doğru yürümeye başladı. Bu iş çok kolay olacaktı. Apollon her zamanki gibi fazlasıyla kendinden emin, fazlasıyla kibirliydi. Ölümlü kadınla kafede buluştuklarından beri Bacchus tarafından izlendiklerinin farkında değildi. Aslında gözü, abayı yaktığı her halinden belli olan modern ölümlü kadından başka bir şeyi görmüyordu. Adsız bir kahraman gibi makinede hile yaparak, ölümlü kadının çok istediği şeye kavuşmasını sağlamıştı. Bacchus, kadının, güçleri olmadığı zaman altın Tanrı'nın ne kadar çaresiz, ne kadar acınacak durumda olduğunu görmesi için sabırsızlanıyordu. Beş günlüğüne bile olsa, Işık Tanrısı'nın havasının sönmesini hevesle bekliyordu.

Portaldan geçip Olympos'un Büyük Salonu'na girdi. Tam düşündüğü gibi, salon boştu. İkizlerin, Apollon'un ölümlü kadınla yaptığı küçük kaçamağı diğer ölümsüzlerin fark etmemesi için salonu boşaltacaklarını tahmin etmişti. Ne güzel. Neredeyse bir kahkaha atacaktı ama neyse ki kendini tuttu. Gülmek için daha sonra bol bol zamanı olacaktı, şimdi sadece işine konsantre olmalıydı.

Şarap Tanrısı, kapının karşısına geçip kollarını başına kaldırarak âleminin baş döndürücü gücünü çağırdı ve ritüelin sihirli sözlerini söylemeyi başladı.

"Şarabın yoğun ve baş döndürücü gücü
Bu portala sarıl, onu hazırla.
Değişmeden geçebilir buradan o ölümlü
Ama geri dönmeye çalıştığında
O şekle dönsün, ne diye adlandırıldıysa.
Sadece bir an bekleyin asil güçler
Sonra Apollon'un ışığı sabah yağmurlarını yakarken
Yerlerinize geri dönün yeniden."

Bacchus büyüsünde Işık Tanrısı'nın ismini kullanmanın verdiği keyfin tadını çıkartmak için durdu. Sonra tekrar işine dönüp hazırladığı tuzağın sözlerini tamamladı.

"Güneş Tanrısı'nın öğrenmesini istediğim ders şudur:
Yanmanın tek bir yolu yoktur."

Bacchus kollarını öne doğru uzattı ve portal kısa bir süre için, soğuk pembe şarap renginde akıcı bir ışık saçarak parladı. Sonra renk yavaş yavaş kayboldu ve her şey tekrar normale döndü.

"İlk adım tamamlandı," diye mırıldandı Bacchus kendi kendine. "Şimdi sıra ikinci adımda."

Asma Tanrısı alçak sesle bir emir verdi. Bedeni birdenbire kaybolup sonra Apollon'un tapınağının arka bahçesinde tekrar ortaya çıktı. İyice kırpılmış bir çalının arkasından etrafa bakındı. Tam tahmin ettiği gibi etrafta kimsecikler yoktu. Oysa çoğu zaman, ışıl ışıl parlayan periler en sevdikleri tanrının tapınağı etrafında toplanır ve ilgisini çekebilmek için yarışırlardı.

chatlak!/vero

"Modern bir ölümlüyü eğlendirirken perilerin sevgi gösterisinden rahatsız oluyor herhalde," dedi Bacchus sessizce. "Benim için daha iyi."

İri bir tanrıya göre şaşırtıcı bir kıvraklıkla hareket ediyordu. Tapınağın arka kapılarının birinden içeri girdi ve mermer salonda sessizce yürüyerek Artemis'in bakire hizmetçilerinin kıkırdayıp gülerek yiyecek tabakları ve şarap sürahileri hazırladığı mağara gibi bir odaya geldi. Evet, tam zamanında gelmişti. Şaraptan sorumlu hizmetçinin, arkadaşlarından birisinin kıkırdayarak sorduğu soruyu cevaplamak için başını çevirmesini sabırsızlıkla bekledi. Sonra hızlı ve kararlı bir hareketle, parmaklarını şarap sürahilerine doğru şaklattı ve fısıldadı.

"Sarhoş et... Tahrik et... İhtiraslarını alevlendir... Çekingenliği engelle... Ateşlendir onları."

Şarap tuhaf, soluk pembe bir renkle parladı ve Bacchus kimseye görünmeden odadan çıkıp gecede kayboldu. Şimdi tek yapması gereken beklemek ve izlemekti... Beklemek ve izlemek...

Bacchus'un memnuniyet dolu kahkahaları bomboş bahçelerde, ürpertici bir yankıyla çınladı.

Artemis telaşla odaya dalınca, hizmetçileri saygıyla sustular.

"Geldiler."

Heyecan dolu fısıltılar, Tanrıça'nın bir el hareketiyle yerini sessizliğe bıraktı.

"Bu akşam kardeşime hizmet ederek, bana hizmet etmiş olacaksınız." Hizmetçiler başlarını öne eğdiler. "İşinizi iyi yapın."

"Peki, Tanrıça," dedi hepsi birden tatlı sesleriyle.

Artemis, "Onlara şarap götürün," diye buyurunca, iki hizmetçi emrini yerine getirmek için hemen koşturdu. Onlar gidince Tanrıça nefis yiyeceklerle dolu tabaklara yöneldi.

Becerikli hizmetçilerine bakıp muzip bir şekilde, "Işık Tanrısı'nın arzusuna ulaşması için biraz yardımcı olayım mı?" dedi.

Hizmetçiler kıkırdayarak başlarını salladılar.

Artemis kollarını kardeşinin yiyeceklerinin üzerine doğru uzattı.

"Sarhoş et... Tahrik et... İhtiraslarını alevlendir... Çekingenliği engelle... Ateşlendir onları."

Tanrıça'nın ellerinden akan güç, yiyeceklerin üzerine yerleşti. Her şey önce biraz parladı, sonra tekrar normale döndü.

"Servisi yapıp onları yalnız bırakın. Bu gece Apollon onunla baş başa kalmak isteyecektir."

Artemis kendinden memnun bir halde kardeşinin tapınağından ayrılıp yavaşça Büyük Salon'a doğru yürüdü. Salon boştu, bundan emindi. Afrodit ve Eros, Las Vegas Krallığı'na yaptıkları hafta sonu ziyaretinden erken dönmüş, tapınaklarında dinleniyorlardı. Hâlâ heyecanla Las Vegas'tan bahseden perilere de artık Olympos'a geri dönmeleri gerektiğini söylemiş, birkaç sert sözle ait oldukları ormanlara ve vadilere dağılmalarını sağlamıştı. Aptal yaratıklar. On İki Ölümsüz'ün geriye kalanlarıysa sırra kadem basmıştı. Artemis, Hera ve Zeus'un yeniden kavgaya tutuştuğu dedikodusunu yaymıştı. Ne ölümlü ne de bir tanrı hiç kimse bu ikisinin kavgasına denk gelmek isterdi. Böylece bomboş kalan salonda kardeşini beklemeye başladı ve ölümlü kadınla arasındaki bağın şafak vaktine dek yok olmasını umdu. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Artık gerisi Apollon'a kalmıştı.

"Burası kesinlikle muhteşem bir yer." Pamela hayretle etrafına bakındı. "O küçük, sıradan kapının bütün bunları sakladığına inanamıyorum."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitmek mi? Şaka mı yapıyorsun? Mükemmel bir yer!" Pamela başını geriye atıp kubbeli tavanın üstünü görmeye çalıştı, burası için harika freskler tasarlayabilirdi. Ama epeydir hissettiği baş dönmesi, geriye doğru sendelemesine neden oldu. Phoibos'un güçlü kolları onu tutmak için hazırdı.

"Belki de biraz oturmalısın." Onu mermer bir masanın etrafında ince bir zevkle döşenmiş koltuklara doğru götürdü.

Pamela koltuğa çöküp alnını ovuşturdu. "Sanırım bugün biraz fazla güneşte kaldım. Kendimi sersem gibi hissediyorum."

Sanki daha önceden ayarlanmış gibi, tam o anda içeriye iki genç kadın girdi. Üzerine orman yaratıkları işlenmiş, kenarları gümüş ipliklerle süslü beyaz ipekliden kısa ve şeffaf tunikler giymişlerdi. Kadınlardan birisi, üzerinde altın bir sürahi ve iki altın kadeh olan bir tepsi taşıyordu. Phoibos ve Pamela'ya bakıp utangaç bir şekilde gülümsediler.

"Şarap?" dedi ikisi birden.

"Tabii ki," diye yanıtladı Apollon.

Kadınlar, izlemesi zevkli, zarif hareketlerle servis yaptılar.

Bir tanesi, "Yemeğiniz hazırlanıyor," dedi melodik bir sesle.

"Şimdi getirmemizi ister misiniz?" dedi diğeri.

"Evet," diye yanıtladı Apollon.

İki kadın önlerinde yerlere kadar eğilip hızla geldikleri yere geri döndüler.

"Ama sipariş bile vermedik," dedi Pamela. Başı çok fena ağrıyordu ve kendini dengesi bozulmuş, biraz da huzursuz hissediyordu.

"Ben daha önce seçimi yapmıştım," dedi Apollon ve biraz düşündü. "Ön sipariş de diyebilirsin." Pamela önce şaşkın bir ifadeyle yüzüne bakıp sonra da kaşlarını çatınca ekledi: "Umarım senin için sorun değildir. Sana Yunan yemekleriyle sürpriz yapmak istedim."

"Sürpriz Yunan yemekleri mi? Kulağa ilginç geliyor. En az bu restoran kadar ilginç." Elini koltuğun koluna sürttü. "İpekli kadife, döşeme kumaşında kişisel favorimdir." Başındaki dumanlı his, kadifenin tanıdık dokusuyla birlikte yavaş yavaş dağılmaya başladı. Parmaklarını nefis kumaştan ayıramıyordu. "İpekli kadife bana hep suyu hatırlatır, öylesine kaygan ve yumuşak ki. Bayılırım."

"Hoşuna gittiğine sevindim." Apollon, üzerine serptiği gücün etkisinden kurtulmaya başladığı için biraz rahatlamıştı.

Pamela loş bir şekilde aydınlatılmış salona baktı. Hem tek müşteri onlardı hem de salonda bir tek onların masası vardı. Oldukça büyük bir mekândı ama Caesars Palace ve Forum'un aksine, burayı stil ve zevk sahibi birisi dekore etmişti. Yani baştan aşağı yalancı Roma tarzıyla doldurulmamıştı. Zemin inanılmazdı. Bunun imkânsız olduğunu bilse de, tek parça mermerden yapılmış gibi gözüküyordu.

"Zemin inanılmaz. Kaliteli Carrara mermerine benziyor ama bununki gibi altın damarlı Carrara hiç görmemiştim." Bakışlarını zeminden duvara çevirince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Duvarlar ve sütunlar için de aynı mermerden kullanmışlar. Ve minimalist stile bayıldım. Dekoratör bu konuda çok yerinde bir karar vermiş; mermer, birkaç tabloyla kapatılamayacak kadar

güzel. Tek parça halıysa mükemmel bir dokunuş olmuş." Önlerindeki duvarın neredeyse tamamını kaplayan duvar halısını gösterdi. Üzerinde çıplak bir adam resmi vardı. Muhteşem, genç ve çıplak bir adam. Gözlerini kısıp loş ışıkta resmi görmeye çalıştı. Adam iki tekerlekli bir savaş arabasının yanında durmuştu ve elinde bir arp vardı.

"Tanıdık gibi geliyor sanki," dedi Pamela.

"Muhtemelen benzerini boynunda taşıdığın içindir," dedi Apollon çabucak.

Pamela altın paraya dokunup gülümsedi. "Doğru, bu restoranın isminin Olympos Dağı olduğunu söylemiştin. Herhalde bu da Apollon olmalı. Biliyor musun, bence gerçekten aranızda bir benzerlik var; özellikle de şu halının üzerindeki haliyle. Çok garip."

"Rastlantı," dedi Apollon kayıtsızca. "İçelim mi?" Kadehlerden birini Pamela'ya uzattı ve kendi kadehini havaya kaldırdı. "Şanslı hissetmemize."

Pamela sırıtıp yanında duran parıltılı çantasını okşadı. "Şanslı hissetmemize." Bir yudum aldı. "Bu şarap nefis! Ben genelde beyaz şarap sevmem." Kadehine baktı.

"Ama bu tam beyaz sayılmaz." Şarabın rengi de tadı gibi değişikti. Eğer şarap dergilerinden biri Pamela'dan bu şarabı tarif etmesini istese, güneş ışığı renginde ve tıpkı armut ve kavun kokusu gibi hafif ve buruk olduğunu söylerdi. "Nedir bu, Pinot Gris mi?"

Apollon omzunu silkti. "Emin değilim. Restorandaki en iyi şarabı getirmelerini söylemiştim." Ve bu konuda kesinlikle doğru söylüyordu. Hem yemeği hem şarabı Artemis organize etmişti. Apollon büyük bir yudum aldı. Artemis'e şarabı sormalıydı, hem

değişik hem de nefisti. Soğuktu ama içerken içini ısıtıyordu. Pamela'ya baktı. Yanakları kızarmıştı ve salonun dizaynını incelemekten vazgeçmişti. Sessizce ona gülümsüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Dolgun ve davetkâr gözüküyorlardı.

"Bu gece senden ayrı olmak istemedim," dedi Apollon.

"Ben de seni özledim."

"Beş gün boyunca senden ayrı kalmaya nasıl dayanacağım?"

"Beş gün mü?" Vegas'a döndüğünde tekrar hafta sonu olacaktı. Pamela o zamana kadar Colorado'ya dönmeyi planlamamış mıydı? Bu iş sadece bir hafta sürecekti. Onsuz geçecek beş gün... Düşünceleri bir anda durgunlaşıp dağıldı... Beş gün sanki sonsuz ve önemsiz gibi geldi. Gitmesini istemiyordu, bunu biliyordu ama şu an yanındaydı, neredeyse dokunabileceği kadar yakınındaydı. Bir adam nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi? Kendini yerinden kalkmamaya zorlasa da gerçek isteği koltuğundan kalkıp onun kucağına oturmaktı... Üzerindeki gömleği çıkartmak... Vücudunu yalayarak, aşağılara doğru kaymak.

"Evet, ben..." Apollon bir an için bocaladı. Artemis'le birlikte "gezisi" hakkında söylemesine karar verdikleri bahane neydi? Pamela'nın dudakları dışında başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu.

Ellerinde yiyecek dolu tabaklarla bir grup hizmetçi içeri dalınca, oturduğu koltuktan fırlayıp dudaklarına yapışma isteğine gem vurmak zorunda kaldı.

Hizmetçiler altın tabakların içindeki tanrı yiyeceklerini servis yaptılar.

Pamela leziz kokulu bir sarmayı dişlerken, "Kıyma ve peynir doldurulmuş en iyi kalite asma yaprakları," dedi Artemis'in hizmetçilerinden birisi büyüleyici ve yumuşacık sesiyle.

chatlak!/vero

Bir başka hizmetçi, "Sadece bal ve sütle beslenmiş kuzu," diye mırıldandı.

Apollon etin tadına bakıp gülümsedi ve iştahla yemeye başladı. Kız kardeşi genelde ev işlerinden pek anlamazdı ama bu gece kendini aşmış gibi gözüküyordu.

"Perilerin kendi çocukları gibi yetiştirdikleri keçilerin sütünden yapılan peynirler."

"Afrodit'in rahibelerinin pürüzsüz ve bilge elleri tarafından Olympos Dağı'ndan toplanmış zeytin ve incirler."

Bunlar Pamela'nın şimdiye kadar gördüğü en iyi garsonlardı kesinlikle. Phoibos'a bu geceyi nasıl organize ettiğini sormak istedi. Tüm restoranı sadece ikisi için kapattırmış olmalıydı yani her şeyden öte inanılmaz başarılı bir doktor olmalıydı. Ve öylesine genç görünüyordu ki! Bir önemi olduğundan değil ama tam olarak kaç yaşında olduğunu, hangi gün doğduğunu, nerede doğduğunu, hepsini sormak istiyordu. Sadece merak ediyordu. Bir de şeyi sormalıydı... Şeyi... Şeyi... Neyi? Konsantre olamıyordu...

Çünkü yemekler insanın aklını başından alacak kadar mükemmeldi. Lezzeti tüm duygularını besledi. Yemekten de öteydi. Ona yaz güneşini, sıcağı ve ihtirası hatırlatıyordu... Gözlerini tabağından ayırdığında, Phoibos'un ona safir rengi bir yoğunlukla baktığını gördü ve soluğu kesildi.

"Sizi yalnız bırakacağız, şimdi yanınızdan ayrılıyoruz..." dedi hizmetçiler şakıyarak. Ve odadan çıkarlarken tatlı sesleri işitilmez bir dua gibi fısıldadı: "Sarhoş et... Tahrik et... İhtiraslarını alevlendir... Çekingenliği engelle... Ateşlendir onları."

Hizmetçilerin gittiğinin farkına bile varmadılar. Birbirlerine baktıklarında odadaki her şey, yeryüzündeki her şey yok oldu. Tenleri, artan ateşleri ve arzularıyla ürperdiler.

"Beni sevmene ihtiyacım var." Apollon'un sesi şehvet ve arzuyla boğuklaşmıştı. Sağduyunun hâlâ saklı olduğu zihninde bir yerlerde, ona karşı hissettiklerinin vahşi ve saldırgan olduğunu biliyor ama buna gem vuramıyor, gem vurmak istemiyordu.

Pamela, "Evet," diyebildi nefes nefese.

Apollon, Pamela'nın onu iri, sarı bir aslana benzettiği akıcı ve vahşi bir hareketle yerinden kalktı. Aralarındaki masayı kenara fırlattı. Pamela, onun dokunuşuyla birlikte masanın doğaüstü bir kuvvetle havalandığını fark etti ama bu düşünce sadece belli belirsizdi. Üzerindeki gömleği parçalayıp pantolonunu sertçe, yırtarcasına çıkarttığında, Pamela'nın tek düşünebildiği çırılçıplak ona doğru yürürken ne kadar güzel göründüğü ve ismini dudaklarından kopup gelen boğuk bir sesle söylediğinde vücudunun verdiği tepkiydi.

Koltuğundan kalkıp kollarının arasına girerken, "Evet," diye inledi tekrar. Phoibos dudaklarını delice emmeye başlamıştı. Pamela elini omzuna koyduğunda, kaslarının duyduğu şiddetli arzuyla titrediğini hissedebiliyordu. Diğer eliyle gömleğini başından geçirip çıkarttı ve sonra hızlıca pantolonunun düğmelerini çözdü. Pantolonu yavaşça aşağıya doğru kaydı. Phoibos sütyeninin kopçasını buldu, açabilmek için çabaladı.

"Yapamıyorum... Açmam lazım..." Öfkeyle inledi. "Bedenini bedenimde hissetmem lazım." Dayanamayıp sütyeninin askısını koparttı ve Pamela'nın göğüsleri serbest kaldı. Pamela bir yandan ateşle boynunu öperken, bir yandan da göğüslerini vücuduna sürtüyordu.

Şehvetini kontrol altında tutmak için uğraşan Apollon'un ağzından bir küfür savruldu. Pamela göğüslerini ovuşturan elini külotuna doğru yönlendirdiğindeyse, kontrolle ilgili tüm düşünceleri uçup gitti.

"Bunu da." Alt dudağını ıslak ağzının içine alıp ısırıyor, baştan çıkartıcı bir şekilde emiyordu. "Bunu da parçalamanı istiyorum."

Apollon inleyerek istediğini yaptı. Sonra ellerini çıplak beline dolayıp bir tanrının gücüyle onu kaldırdı ve arzuyla zonklayan erkekliğini içine soktu.

Pamela inanılmaz ıslak ve hazırdı. Bacaklarını beline doladı ve tırnaklarını omuzlarına batırdı. Başını geriye atıp iyice içine girebilmesi için kıvrıldı. Her dokunuşu onu doyuma ulaşmak için duyduğu çılgınca arzuyla, ateşle tüketiyordu.

O ateşti. Ona dokunduğunda vücudu gerçekten parlıyordu. Hisleri ona bunu söylüyor ama zihni bu düşünceye tutunamıyordu. Terle ıslanmış vücudundan parlayan ışık sanki uyarılmasının bir parçası gibiydi, onu baştan çıkartıyor, onunla oynuyor, ona kendi ihtirasını hatırlatıyordu. Saçları kalın, gösterişli, altın rengi bukleler halinde yüzüne dökülmüştü. Ve gözleri... Gözleri onu yakıyordu. Bakışlarıyla yanmak istiyordu, şehvet alevlerinin vücudunu yalamasını istiyordu.

Harika bir şekilde, inanılmaz bir şekilde kontrolünü kaybettiğini hissediyordu.

"Daha sert..." dedi nefes nefese, kendi sesini tanımakta güçlük çekerek. Phoibos öne doğru hamle yapıp iyice içine girince, Pamela çıplak sırtında mermer kolonlardan birinin pürüzsüz soğukluğunu hissetti. Kolondan destek alıp içinde gidip gelmesine kendi ateşlenmiş ihtirasıyla karşılık verdi. "Sakın durma... Daha değil... Sakın durma," dedi nefes nefese. Kendini dünyanın ucundan düşecekmiş gibi hissediyordu. Doyuma ulaşması şimdiye kadar yaşadıklarının en şiddetlisiydi. Acıya yakın bir şiddetle tüm vücuduna yayılarak onu içine çekti.

Ve artık kolona yaslanmıyordu. Phoibos, erkekliği hâlâ içindeyken onu kucağında taşıyarak odadan çıkarttı. Kemerli bir

koridordan geçerek yemek odasının yanındaki bir odaya girdiler. Odanın tam ortasında kocaman, cibinlikli bir yatak duruyordu. Pamela bir yatak odasına girdiklerini anladı ve buna bir anlam veremedi ama hem zihni hem de bedeni tamamen Phoibos'la doluydu. Dokunuşları, tadı ve kokusu dışında hiçbir şey gerçek değildi.

Apollon onu yatağa yatırırken, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum. Sonsuza dek Pamela. Benim sevgim işte böyle bir şey."

Aşkın yüzyıllardır var olan ritmiyle içinde gidip gelmeye başladı. Sertleşmiş erkekliğini içinden çekiyor, sonra tekrar sokuyordu. Bir daha, bir daha. Pamela ellerini kaygan göğsüne koydu. Altın rengi teni kor gibi yanıyordu. Sersemlemiş ama aynı zamanda fazlasıyla uyarılmıştı. Vücutlarının birleştiği yere baktı. İkisi de yanıyordu... Alev alev... Alevler bedenlerini yalıyordu... Onları yönetiyor... Onları içine çekiyordu...

"Yüzüme bak Pamela." Sesi boğuktu.

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Beni gör. Bu defa gerçekten beni gör."

Tekrar birleştiklerinde Pamela ona baktı. Güç ve güzelliğin oluşturduğu bir varlıktı. Onun sadece bir erkek olduğuna nasıl inanabilmişti? Vücutları onun göz kamaştırıcı ölümsüzlük ışığıyla alev almışken, zihni gördüklerindeki tarifi zor gerçekliği kavramaya çalışıyordu. O kimdi? Pamela'ya neler oluyordu?

Apollon Pamela'nın gözlerinin panikle titrediğini görünce, yüzünü ellerinin arasına alıp onu gözlerine bakmaya zorladı. Olağanüstü bir iradeyle bedenine durmayı emretti.

"Daha derinlere bak," dedi. "Korktuğun garipliğin ötesine bak. Ruhumdaki yansımanı görebiliyor musun?"

chatlak!/vero

Gözlerinin maviliği Pamela'yı bedenlerinin birleşmesinden bile daha fazla etkilemişti. Duygularının yoğunluğuyla titriyordu. Ve orada, ondan yayılan yeni güçte Phoibos'u buldu, tanıdığı adamın kalbini. O kalpte kendi özleminin, ihtiyacının ve boşluğunun yansımasını gördü ve birden onu doyurarak aslında kendini de tamamlayacağını anladı.

"Sen nesin?" diye fısıldadı.

"Senin ruh ikizinim."

Sesi titriyordu ve bedeninden yayılan hayret verici güce rağmen Pamela onun birdenbire çok genç ve hassas göründüğünü düşündü.

Pamela içindeki ateşin derinlerde bir yerlerde tekrar canlandığını hissederek, "Evet," dedi soluk soluğa.

Onu kendine çekince bir inlemeyle tekrar içine giren Apollon artık kendini tutamadı. Tüm dünya yerle bir olmaya başladığında Pamela yüzünü onun parlayan omzuna gömdü ve orada kaldı.

Büyük salonda bekleyen Artemis bir anda ayağa kalktı. Rahatlayarak derin bir nefes aldı. Gitmişti! Ölümlüyle aralarındaki bağ yok olmuştu. Belli ki yaptığı sihir kardeşinin lehine işlemişti. Nihayet Pamela'nın kalbinin bir türlü tatmin olmayan arzusunun verdiği can sıkıcı kaşıntıdan kurtulmanın keyfiyle gerindi. Sonra iyice kabartılmış yumuşacık koltuğunda arkasına yaslandı. Ormanına geri dönmek istiyordu, ay ışığı altında biraz koşmak iyi gelirdi ama hayır, ölümlüyü kendi dünyasına geri götürürken hiçbir perinin görmemesi için Apollon'un hâlâ ona ihtiyacı vardı. Aslında bunun pek de bir önemi yoktu, ölümlüyle işleri hemen hemen bitmişti. Artık kalbini de kazandığına göre Apollon'un çok yakında ondan sıkılacağını tahmin ediyordu. Yakında her

şey normale dönecek ve Las Vegas Krallığı'na yaptıkları yolculuk tatlı bir anı olarak kalacaktı...

Artemis, kardeşinin coşkulu aşk ilanını hatırlayınca zihninde oluşan şüphe kırıntılarını umursamadı. Apollon'un ruh ikizi ölümlü bir kadın mıydı? Bu mümkün olamazdı.

Gölgelerin arasına gizlenen Bacchus gülümsedi ve bekledi.

tarayan:ırmak-chatlak!
düzenleyen: vero
twilighttturk.com

BÖLÜM YİRMİ

Ters giden bir şeyler vardı. Apollon bunu tıpkı pek çok insanoğlunun dilini bildiği, müzik enstrümanlarının sesini tanıdığı gibi varlığının en ilkel yönüyle biliyordu. Kollarının arasındaki sıcacık beden kıpırdandı. İçgüdüsel bir hareketle onu iyice sardı. Pamela...

Apollon birdenbire gözlerini açtı. Dün gece neler olmuştu? Yatağında çırılçıplak yatıyorlardı. *Düşün*! diye emretti sersemlemiş beynine. *Hatırla*! Ve zihni dün geceyle ilgili hatıralarla dolmaya başladı. İçinden kopup gelen iniltiyi susturdu. Kontrolünü kaybetmişti. Nasıl? Nasıl olup da...

Düşüncesini tamamlayamadan cevabı anladı. Yiyecekler bir tanrıçanın baş döndürücü sihriyle doluydu. Ve bu özel tanrıçanın kim olduğunu da biliyordu. Artemis!

"Apollon!"

Zihninden geçenler ona ulaşmış gibi, Tanrıça'nın sabırsız fısıltısı odayı doldurdu.

Apollon başını çevirip ateş püsküren gözlerle etrafına bakındı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı Tanrıça. "Az sonra şafak doğacak. Ölümlünün burada tutsak kalmasını mı istiyorsun?"

Apollon şaşkınlıkla ayağa fırladı. İşte ters giden şey buydu. Işık Tanrısı her zamanki gibi gökyüzüne şafak vaktini taşıyan iki tekerlekli parlak savaş arabasının gelişini hissetmiş ve içgüdüsel olarak Pamela'nın ölümlü dünyasına geri dönme vaktinin çoktan geldiğini fark etmişti. Dün gece fazlasıyla açık vermişti. Pamela'nın ölümlü zihni hem dün geceki çılgınca sevişmelerini idrak edip hem de Olympos Dağı'nda tutsak kalmayı nasıl kabullenebilirdi? Kendini açığa çıkardığında gözlerinde titreyen korku ateşini hatırladı.

Gerçekten anlayamayacaktı. Hayır, henüz zamanı değildi. Onu bir an önce Olympos'tan çıkartmalıydı. Portal tekrar açılır açılmaz dün yaşadıkları garip geceyi açıklamanın bir yolunu bulacaktı. Onunla daha çok vakit geçirecek, ona karşı duyduğu hisleri anlamlandırması için zaman tanıyacaktı; sadece kız kardeşinin büyüsünün etkisi altındayken itiraf ettiği hislerini. Artemis'e bakıp tekrar kaşlarını çattı.

"Git!" diye fısıldadı. "Büyük Salon'un boş olduğundan emin ol. Pamela'yla seni izleyeceğim."

"Çabuk..." dedi Artemis bedeni kaybolurken.

"Phoibos?" Pamela'nın sesi bitkindi. Uykulu gözlerini kırpıştırıp eliyle ovuşturdu. "Nerede..."

Apollon dişlerini sıkıp istemeye istemeye elini Pamela'nın yüzüne koydu ve hızla zihnini bulanıklaştırıp hislerini köreltti.

"Giyinmelisin. Gitmeliyiz." Elinden tutarak, onu yandaki odaya götürdü ve dün gece çıkarttıkları giysileri buldu.

Pamela uyuşmuş gibi isteklerine uydu. Apollon aceleyle pantolonunu giyerken onun da mekanik hareketlerle giyinmesini görmekten nefret ediyordu. Gömleği ve Pamela'nın iç çamaşırları tamamen yırtılmıştı. Üzerlerindeki giysileri parçalarken duyduğu

arzunun hatırası kasıklarını sızlatarak tüm vücudunu titretti. Beş gün boyunca ona dokunamadan nasıl yaşayacaktı? İradesi bir an için bocaladı. Bir seçenek daha vardı. Onu büyüleyip portal tekrar açılana dek yanında tutabilirdi. Yüzüne dokununca, zihni hâlâ önceki büyüsünün etkisi altında olmasına rağmen Apollon'a doğru yürüdü. Sadece bir haftalığına...

Hayır! Kendini toparladı. Böyle bir şey yapması hiç hoşuna gitmeyecekti. Nasıl gitsindi ki? Bu düşünceyi kendi bile beğenmemişti.

"Gel, seni eve götüreceğim tatlı Pamela'm."

Onu kollarının arasına aldı ve bir anda yok olup sonra tekrar Büyük Salon'daki kapının yanında ortaya çıkıverdiler. Artemis kollarını kavuşturmuş, ayağını huzursuzca yere vurarak onları bekliyordu. Apollon'un çıplak göğsüne ve Pamela'nın zombiye benzer haline bakıp başını salladı. Ölümlülerin modern dünyasından ne kadar çabuk kurtulurlarsa o kadar iyiydi.

"Çabuk, çabuk. Güneş doğmak üzere," dedi.

"Biliyorum!" diye patladı Apollon. "Daha doğrusu artık hislerim bir tanrıçanın büyüsünün etkisi altında olmadığı için biliyorum."

Artemis nasıl olduysa biraz huzursuz görünme lütfunde bulunabildi.

"Onu bırakıp döneceğim."

Tanrıça içini çekti ama itiraz etmedi. Apollon Pamela'yı kollarına alarak portaldan geçirdi.

Vegas'a girdiler ve Apollon küçük bölmenin kapısını açtı. Koridor bomboştu. Pamela'nın üzerindeki giysileri düzeltti. Hafifçe yüzüne dokundu. Kendini bir hırsız gibi hissediyordu. Aşkını çalmış ve gün ışığı suçunu açığa çıkartmadan önce gizlice onu

geri getirmişti. Başka şansı yoktu ama yine de tüm bunların gerçekleşmesine izin verdiği için kendinden nefret ediyordu.

"Seni seviyorum tatlı Pamela'm. Bunu unutma ve bana güvenmeyi de unutma. Geri döneceğim. Her şeyi yoluna sokacağım." Ona doğru eğilip sessizce emretti. *Öpüşümle uyan.*

Ona içten bir öpücük verdi ve gözlerini kırpıştırıp sersemlemiş ifadesi yavaş yavaş düzelirken tekrar gizli bölmeye girip kapıyı kapattı. Ve Olympos'a geri döndü.

Pamela gözlerini ovuşturdu. Of, kendini sersem ve biraz da hasta gibi hissediyordu. Dün geceki yemekte ne kadar içmişti? Etrafına bakındı. Burası da neresiydi? Sade görünüşlü küçük kapı ve boş koridor sersemlemiş zihnine yerleşti. Phoibos neredeydi? Elini saçlarında gezdirdi ve kolunu kaldırınca göğüsleri sallandı. Göğüsleri mi sallandı? Peki, sütyeni neredeydi? Bir panik dalgası sırtından aşağı süzüldü. Düşün! Ne hatırlıyordu?

Phoibos'la kafede buluşmuşlardı. Özel ve mükemmel bir restorana yemeğe gitmişlerdi. Ama yemekle ilgili hatırladıkları yarım yamalaktı. Zihni, ateşli, kaygan tenlerin ve ihtiras kırıntılarının tuzlu tadıyla ilgili garip, hayal gibi görüntülerle doldu. Giysilerinin parçalandığını ve Phoibos'un sadece bazı kıyafetlerini giyinmesi için onu yatak odasından çıkarttığını hatırlayabiliyordu. İçindeki panik arttı ve başı zonklamaya başladı. *Nefes al,* diye emretti kendine. Gayet iyiydi, sadece biraz fazla içmişti.

Ama kahretsin, Phoibos nerelerdeydi!

Tamam, şimdi, net olarak hatırladığı en son şey o muhteşem yakut pabuç şeklindeki çantayı almaktan duyduğu mutluluktu.

"Lanet olsun! Çantam!"

Küçük beyaz kapıya baktı. Yemekte neler olmuştu? Böyle bir şey yaşadığını bildiği halde, zihnini bu anıya tam olarak veremi-

yordu. Her nedense ulaşamayacağı bir yerlere kaçıp duruyordu. Kendisine ilaç mı içirilmişti? Phoibos ona ilaç mı içirmişti? Ama neden içirsindi ki?

İçindeki korkuyu uzaklaştırmak için küçük bir gerçekliğe sarıldı. Dört bin dolarlık yepyeni çantasını restoranda unutmuştu. Phoibos olsun olmasın, geri dönüp çantasını alacaktı.

Kapıyı açıp içeri girdi... Bir dolap mı? Dolabın tam ortasında, kapı ebatlarında, sürekli yanıp sönen parlak bir disk vardı. Zihninde bir anı canlandı. Phoibos'la bu disk kapıdan girmişlerdi. Restoranın girişiydi. Omuzlarını dikleştirip garip girişe doğru yürüdü.

Sanki vücudunun her tarafında tüyler geziniyormuş gibi komik, iç gıdıklayıcı bir şey hissetti ve dolabın içindeki tek sarı ışık yumuşak, pembe bir renge dönüştü. Ama içeriye girdiğinde karşısına çıkan şey yarım yamalak hatırladığı o muhteşem restoran değildi. Onun yerine büyüleyici bir balo salonuna adım atmıştı. İlk izlenimi salonun muazzam bir büyüklükte ve inanılmaz güzellikte olduğuydu. Birbirine bağırarak konuşan iki kişi dışında salon boştu. İçeriye girdiği an her ikisi de dönüp ona baktı. Gömleksiz Phoibos, yaşadığı şokun etkisiyle boş gözlerle yüzüne bakıyordu. Kız kardeşi ilk başta öfkesinden çıldırmış gibiydi ama sonra yüz ifadesi değişti ve...

Pamela içinin bir anda acıyla burkulduğunu hissetti. Çığlık atmak için ağzını açtı ama içinde dalgalanmaya başlayan değişim yüzünden sesi sadece zihninde yankılanabiliyordu, çünkü artık sesini duyurabileceği bir ağzı yoktu. Bedeni kıvrılıp insan dışı bir varlığa dönüşürken çaresizce Phoibos'a doğru yöneldi. Aynı anda hissettiği acı zihnindeki sis perdesini dağıttı ve hatıralar yavaş yavaş canlanmaya başladı. Phoibos. Teni doğaüstü bir ih-

tirasla alev almıştı. Onu kollarına alışı. Ona sahip oluşu. O bir insan değildi. Hiçbir insan ateşten yapılmış olamazdı. Pamela'ya ne yapmıştı? Peki, şimdi ona ne yapıyordu? Ateşinin vücudunu okşayıp yaladığını hatırlıyordu ve... Zihninde bir başka çığlık yankılandı.

Apollon'un sırtı portala dönüktü. Kız kardeşini azarlıyordu, onun her şeye karışan, her şeye burnunu sokan bir...

Apollon ruh ikizinin Olympos'a girdiğini hisseder hissetmez sustu. Pamela'nın ölümlü ayakları portaldan içeri girdiğinde bedeni değişmeye başlamıştı. Apollon çaresizce, onun solmasını ve eridikten sonra mis kokulu güzel bir yasemin çiçeğine dönüşmesini izledi.

"Gün doğmadan onu geri götür!" diye bağırdı kız kardeşi. "Portal kapandığında büyü bozulacaktır."

Sonra tekrar Pamela olacaktı. Kız kardeşinin sözleri onu harekete geçirdi. Öne doğru atıldığında Artemis'in de yanı başında olduğunu hissedebiliyordu. Narin yasemin çiçeğini ellerine alıp mermer zeminde köklerini salmaya başladığı yerden söküp çıkarttı. Belli belirsiz bir özür fısıldayarak Pamela'nın değişmiş bedenini sıkı sıkı ellerinde tuttu ve portaldan dışarı fırladı.

Artemis portalın önünde duraksadı. Omzunun üzerinden hızla arkaya baktığında, tavandan yere kadar uzanan pencerelerden şafağın yavaş yavaş aydınlanıp gökyüzünü kırmızı bir renge dönüştürmeye başladığını görmüştü.

"Hayır, aptal!" diye bağırdı çılgınca dönüp duran diske doğru. "Onunla birlikte gitmemeliydin!" Öne doğru eğilip parıldayan koridorda neler olup bittiğini görmeye çalıştı.

Bacchus gölgelerin arasından sıyrılıp sessizce ayağa kalktı. Kararlı bir hareketle Avcı Tanrıça'nın sırtının tam ortasına bir

omuz attı. Portal karanlıklara bürünüp Olympos Dağı'nda gün doğmadan saniyeler önce, Artemis çığlık çığlığa diskin içine düşüverdi.

Bacchus kazandığı korkunç zaferi kahkahalarıyla kutladı.

tarayan:ırmak
düzenleyen:vero

BÖLÜM YİRMİ BİR

Pamela dizlerinin ve ellerinin üzerinde yerdeydi. Düzensiz hıçkırıklarla nefes alıp vermeye çalışıyor, dişleri titreyen vücuduyla birlikte takırdıyordu. Bedeni! Telaşla kollarını ve yüzünü kontrol etti. Bir şeylere dönüşmüştü, yeşil ve büyüyen ama kesinlikle anormal bir şeye. Fakat şimdi tekrar normaldi. Tekrar insan olmuştu.

"Her şey düzeldi tatlım," dedi Apollon ona doğru uzanarak.

Pamela dokunmasına izin vermedi. "Sen!" diye haykırdı ama başka bir şey daha söylemesine fırsat kalmadı. Phoibos'un kız kardeşi inci renkli disk yok olmadan hemen önce baş aşağı odanın içine düşüverdi.

Artemis ayağa kalkarken yabancı dilde bir küfür savurdu. Erkek kardeşi ağzı açık ona bakıyordu. "Bacchus'u, Zeus'un onu kurtardığına pişman edeceğim. O aptal ölümlü anası..." Portalın kapandığını fark edince söylenmeyi bıraktı. "Hayır," dedi soluk soluğa. "Burada tutsak edilmiş olamayız."

"Lanet olsun, siz de nesiniz?" Kelimeler Pamela'nın ağzından hışımla çıktı.

Apollon ve Artemis aynı anda yere çömelmiş küçük ölümlüye baktılar. Pamela geri geri sürünerek sırtını kapıya yasladı. Gözleri, bembeyaz olmuş yüzünde inanılmaz iri ve koyu renkli gözüküyordu.

Apollon elini tekrar uzatarak, "Pamela," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. "Benim kim olduğumu biliyorsun."

Pamela dokunuşundan kaçmak için tekrar geri çekilerek, "Hayır!" dedi sert bir şekilde. "Sana *kim* olduğunu sormadım. *Ne* olduğunu sordum."

Artemis, Pamela'nın orada olmasına aldırmadan, "Ona her şeyi unutturman gerekecek," dedi. "Çok fazla şey gördü. Şu hale bir bak, her şeyi hatırlıyor." Tanrıça incecik elini havaya kaldırdı. "Ah, senin yerine ben yapacağım. Ona fazlasıyla bağlandığının farkındayım. Uyu ve unut." Parmaklarını şıklatınca Pamela otomatikman geri çekildi.

"Kes şunu!" diye bağırdı Apollon. "Ona bir şey yapmanı istemiyorum."

"Kahretsin, neler oluyor?" Pamela'nın dizleri ayağa kalkmasına izin verdi. Ama bir yandan da sırtını kapıya yaslamış, ellerini sert ahşaba dayayarak titreyen dizlerine destek oluyordu.

"Neden uyumuyor?" diye sordu Artemis erkek kardeşine. Başını sallayıp tırnaklarını inceledi.

"Kapı kapandı," diye yanıtladı Apollon.

Kız kardeşi kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunun ben de farkındayım."

Apollon sadece ters ters yüzüne bakınca Tanrıça'nın gözleri bir anda büyüdü. "Kapı kapandığında..." Sözlerini tamamlayamadı.

Apollon onun yerine, "Kapı kapandığında güçlerimizden arındırılmış oluyoruz," diyerek tamamladı.

Artemis korku dolu çığlığını elini ağzına götürerek bastırdı.

"Tamam. Bu kadarı yeter. Ben gidiyorum." Pamela hızla dolabın kapısını açıp lastik gibi hissettiği bacaklarıyla odadan çıktı.

Apollon kız kardeşine, "Yaptıklarını gördün mü?" diye kükredi ve koşarak Pamela'nın peşinden gitti.

Artemis, "Ben mi yapmışım?" dedi öfkeyle soluyarak. İstemeye istemeye erkek kardeşini izledi. Onun peşinden gitmek istemiyordu. Portalın tekrar açılmasını istiyordu. Olympos'a geri dönüp kaplıcalarında güzel bir banyo yapmak istiyordu. Ölümsüzlük güçlerine tekrar kavuşmak istiyordu ve... İçini çekip koridora girdi.

Apollon Pamela'yı dolabın kapısından birkaç metre ötede yakalayıp dirseğinden tutmuştu. Onu rahatlatabilmek için bir şeyler mırıldanıyor, Pamela da ondan kurtulmaya çalışıyordu. Artemis başını salladı. Kudretli tanrı ne hallere düşmüştü. Onlara doğru yürüdü.

"Sakin ol ölümlü," dedi iğrenerek. "Her şey gayet basit." Erkek kardeşini gösterdi. "Gerçek adı Işık, Müzik ve Şifa Tanrısı Phoibos Apollon. Benim adım da Diana, ama eğer Antik Roma kökenli değilsen Avcı Tanrıça Artemis olarak adlandırılmayı tercih ederim. Tıpkı erkek kardeşimin güneşle olan ilişkisi gibi ben de ayla bağlantılıyım ama bu kadar çok bilgi verip de aklını karıştırmak istemem," diyerek alaycı bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Siz tanrı mısınız?" Pamela hevesle uykudan uyanmayı bekledi.

"Evet. Biz ölümsüzüz. Yani en azından portal bizi bu sefil dünyaya hapsetmeden önce öyleydik. Şimdi korkarım sadece çekici birer ölümlü olduk," dedi Artemis umursamazca.

"Apollon ve Artemis," Pamela bir Apollon'a, bir Artemis'e bakıyordu.

"Sana çok basit olduğunu söylemiştim."

"Siz lanet olası delilersiniz!"

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim," dedi Apollon. "Ama Artemis doğru söylüyor." Kız kardeşine bakarak kaşlarını çattı. "Her ne kadar berbat bir şekilde ifade etse de."

"Ne?" dedi Artemis. "Ah, istediğin sakin bir müzik veya çiçek kokularıysa üzgünüm ama sana bunları veremeyeceğim, en azından kapı yeniden açılana dek."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Apollon kız kardeşine.

"Ama Yunan tanrısı diye bir şey yok ki. Bu sadece mitoloji," dedi Pamela.

Artemis küçümseyerek ona baktıktan sonra kardeşine, "Akıllı birisi olduğunu söylemiştin sanki," dedi.

Pamela bakışlarını tıpkı sevgilisine benzeyen bu genç ve güzel kadına dikti ve içi, rahatlatıcı ve hissiz bir nefretle doldu. Bu rahatlamayla birlikte iyice öfkelenmeye başladı.

"Bu kadar kabalaşmana gerek yok," dedi.

"Kabalık mı?" Artemis gözlerini kıstı. "Hem varlığımı inkâr edip hem de bana kaba mı diyorsun? Ve üstelik antik dünyadaki insanlar beni ve diğer on bir ölümsüzü onurlandırıp binlerce yıldır unutulmamamızı sağladıkları için yapılan bir binanın tam ortasında duruyorsun. Bütün bunlar sana akıllıca geliyor mu?"

"Ne akıllıca ne de aptalca. Sadece inanılmaz. Bütün bu olanlar sadece inanılmaz. Gerçek olamaz."

Apollon diğer dirseğinden de tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. Az önce ondan nasıl kaçtığını önemsememeye çalışarak sessiz ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Gerçeği biliyorsun Pamela. Bunları yaşadın. Tek yapman gereken kabullenmek."

Pamela ona baktı, gerçekten ona baktı. Dün geceki uzun boylu, yakışıklı adamın aynısıydı. Ama yine de aynısı değildi. Bir şeyler vardı... Onunla ilgili *eksik* olan bir şeyler. Hâlâ garip bir şekilde çekiciydi ama gözlerinin muhteşem maviliği daha farklı bir tona... Yutkundu. Daha insani bir tona bürünmüştü. Ve bir şey daha vardı. Varlığının etkisi azalmıştı. Durumu ancak bu şekilde açıklayabilirdi. Teknik olarak yine eskisi gibi olsa da yine de eskisi gibi değildi. Genel özellikleri değişmemişti. Omuzları eskisinden daha dar değildi, göğsü daha az kaslı değildi, üzerinde gömlek olmadığı için göğsünü açıkça görebiliyordu. Ama yine de değişmişti... Başkalaşmıştı... Azalmıştı.

Ve Artemis haklıydı, hatırlamıştı. Phoibos'un bütün öğleden sonrayı çöl güneşinin altında geçirip terlememesi gibi küçük şeyleri, dün gece sevişirlerken alev alması gibi büyük şeyleri. Ve parlayan bir portaldan girip kesinlikle insan olmayan bir şeye dönüşmesi gibi inkâr edilemeyecek gerçekleri...

Gerçek olamazdı. Mümkün değildi. Ama için için ona gerçeği söylediklerini de biliyordu. Onlar tanrıydı.

"Dolaptaki şey neydi?" diye fısıldadı.

"Zeus'un Olympos Dağı'ndan Las Vegas Krallığı'na geçmek için açtırdığı portal," dedi Apollon.

"Neden?"

Apollon omuzlarını silkip gülümsemeye çalıştı. "Olympos'un Yüce Hükümdarı'nın aklından geçenleri kim bilebilir ki?"

chatlak!/vero

"Yanlış hatırlamıyorsam dünyanızı gözlemleyip tadını çıkartmamızı istediğinden bahsetmişti," dedi Artemis.

Pamela'nın gözleri Artemis'e kaydı. "Yani bir deney gibi mi demek istiyorsunuz? O iğrenç *Uzay Yolu* dizisi gibi mi?"

"Ne demek istediğini anlayabiliyor musun?" diye sordu Artemis kardeşine.

"Hayır, ama tekrar söylüyorum hiç yardımcı olmuyorsun!" dedi Apollon sıkı sıkıya kenetlediği dişlerinin arasından.

Pamela ona baktı. "Portaldan içeri tekrar girdiğimde bana neler oldu? Bedenime bir şey oldu, kötü bir şey. Bana ne yaptın?"

"Hayır! Ben yapmadım. Sana zarar verecek bir şey yaptığıma inanmış olamazsın."

Pamela başını çevirdi. "Zaten çoktan yaptın."

"Bunu yapan o kurbağa Bacchus'tu. Portala sihir yapmış olmalı." Artemis duraksayıp Pamela'ya olanları düşündü. "Bir çiçeğe dönüşüyordun."

"İsmini çağrıştıran bir yasemin çiçeğine," dedi Apollon. "Çiçeklerin en tatlısı."

Artemis homurdandı. "Çok romantik. Bu da bize Bacchus'un, eğer Pamela sensiz portaldan geçerse isminin en basit şekline dönüşmesi için bir sihir yaptığını gösteriyor."

Pamela'nın kalbi sanki tüm hislerden mahrum kalmış gibiydi. "Tıpkı mitolojide olduğu gibi. İnsanları kullanıyorsunuz ve onlarla işiniz bittiğinde başka bir şekle sokuyorsunuz... İnsan olmayan bir şeye."

"Bunun tam olarak doğru olduğunu söyleyemem," dedi Artemis. Gücenmiş gibi gözüküyordu.

Apollon kız kardeşine sırtını dönüp Pamela'ya, "Ben açıklayayım," dedi. "Seninle aramızda geçen şeyler kesinlikle böyle değil."

"Hayır. Tüm bu deneylerle işim yok artık." Artemis'e tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Açıklama yapmanı istemiyorum. Sadece geldiğiniz yere geri dönüp beni rahat bırakmanızı istiyorum."

"Biz de çok isteriz ama hafta sonuna kadar burada hapsolduk gibi gözüküyor," dedi Artemis.

Apollon başını salladı. "Hayır, bunu isteyen kız kardeşim. Ben seninle birlikte olmaktan ve sana açıklama yapmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Hiç ilgilenmiyorum," dedi Pamela, bir yandan da kollarını Apollon'un güçlü kavrayışından kurtarmaya çalışıyordu ama bir anda duyduğu sert bir sesle durdu.

"Burada bir sorun mu var?"

Koridorun girişinde mavi üniformalı bir güvenlik görevlisi duruyordu. Kısa ve şişmandı ama göğsünde bir rozet, elinde bir silah ve yüzünde de işini çok ciddiye aldığını gösteren bir ifade vardı.

"Ah, defol," dedi Artemis içgüdüsel bir hareketle parmaklarını şıklatarak. Sonra artık güçlerinin olmadığını hatırlayınca, kibirli ifadesi bir anda ifadesizliğe dönüşüverdi.

Güvenlik görevlisi gözlerini kısarak, kısa *toga* tarzı bir tunik giymiş güzel kadına baktı. "Ne dedin?"

Apollon Pamela'nın kollarını bırakıp kız kardeşi ile ikisinin arasına girdi. Pamela gözlerindeki kasvetli ifadeyi gördüğünde, güçleri olsun olmasın istediğinde çok tehlikeli bir adam olabileceğini anladı.

"Hayır, problem yok memur bey," dedi çabucak Apollon'un önüne geçerek. "Sadece..." Duraksayıp Apollon'un çıplak göğsüne baktı ve bir *Jerry Springer Show*[15] adayı gibi görünmemek için erkek arkadaşım, flörtüm gibi kelimeleri pas geçti. "Nişanlım ve ben biraz atışıyorduk ve, şey..." Omuzlarını silkip utangaç bir şekilde gülümsedi. Ama adam ne ona ne de yarı çıplak Apollon'a bakıyordu, gözleri Artemis'in üzerindeydi.

"Bir dakika!" dedi gözleri parlayarak. "Siz şu *Zumanity* şovundaki yıldızlardan birisi değil misiniz?"

Artemis incecik kaşlarından birini havaya kaldırırken, Pamela nefesini tuttu.

"Ben *Zumanity*'nin yıldızıyım," dedi Artemis.

"Bu Diana, nişanlımın kız kardeşi," dedi Pamela. Apollon'a bakmıyordu ama yanında sessizce durmasına rağmen bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu.

"Biliyor musunuz şovu ilk defa geçen gece izleyebildim." Adam bir öne bir arkaya sallanmaya başladı. Üst dudağında ter damlacıkları birikmişti. "Gerçekten bambaşka bir şeydi. Siz de bambaşkaydınız."

"Kitleleri memnun ettiğimi bilmek gurur verici doğrusu," dedi Artemis.

Pamela onu dirseğinden, Apollon'u da elinden tutup güvenlik görevlisinin yanından geçirdi.

"Şey, gerçekten de odalarımıza geri dönmemiz lazım. Nasıl olup da yanlış yöne sapıp buraya kadar geldiğimizi hiç bilemiyorum."

Pamela Apollon'u hızla yanından geçirirken, "Bir dahaki sefere odanızdan dışarı çıkarken daha düzgün giyinseniz iyi

15 Sorunlu aileleri konu alan bir program. (ç.n.)

olur," dedi güvenlik görevlisi. Sonra şapkasını çıkartıp Artemis'i selamladı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Diana. Şovu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Pamela Apollon'un içinde gümbürdeyen homurtuyu hissedebiliyordu.

Köşeyi dönene dek hiçbiri konuşmadı ve kumarhanenin lobisinde yürüdüler. Pamela Apollon'un elini bırakmaya çalıştı ama o elini sıkıca tutmaya devam ediyordu. Pamela yüzüne bakıp kaşlarını çattı.

"Beni bırakmanı istiyorum." Etraftan geçen insanların duymaması için sesini alçalttı.

"Seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Artemis abartılı bir şekilde içini çekti.

Apollon önce kız kardeşine, "Bu işten uzak dur," diye emretti sonra da Pamela'ya dönüp, "âşık olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun," dedi.

"Âşık olmak! Ah, lütfen. Tamam, belki sadece bir ölümlüyüm ama aptal da değilim. Gerçi kız kardeşin aksini düşünüyor ama..." dedi Pamela. Gözlerini ona dudak bükerek bakan Artemis'e dikti. Sonra tekrar Apollon'a baktı. Artık gözlerinde yaşadığı şokun donukluğu yoktu. Tersine öfkeyle parlıyorlardı.

"Bana âşık olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Olmadığın birisiymiş gibi davrandın. Beni bir kobay gibi kullandın. Üstelik bana garip bir büyü yaptığından şüpheleniyorum!"

Birkaç kişi durup onlara baktı.

"Bırak açıklayayım," dedi Apollon.

Pamela itiraz etmek için başını sallamak istedi ama Tanrı yüzüne dokununca donup kaldı.

Apollon, "Lütfen," dedi fısıldayarak. Ona dokunduğunda gözlerindeki öfkenin yerini korkunun almasından nefret ediyordu. "Dinlemelisin. Sana daha önce de söyledim, gitmene izin vermeyeceğim. Verdiğim sözden asla geri dönmem." Ellerini yüzünden ayırıp boynunda taşıdığı altın paraya götürdü. "Seni korumaya söz verdim. Benden korkmana gerek yok."

"Affedersiniz efendim," dedi bir kumarhane çalışanı yanlarına gelerek. "Korkarım gömleğinizi giymenizi istemek zorundayım."

"Odamıza gitmek üzereyiz," dedi Pamela Apollon'u asansörlere doğru çekiştirerek.

Artemis kardeşini takip ederken, "Azıcık çıplak et için yapılan yaygaraya bak," diye söyleniyordu.

Asansöre girdiklerinde Pamela, "Bana her şeyin açıklanmasını istiyorum," dedi.

"Her şey açıklanacak," diye söz verdi Apollon, hâlâ elini tutuyordu.

Artemis, "Çok *sıkıcı* olacak," diye mırıldandı.

Apollon ve Pamela aynı anda ona doğru dönüp bir ağızdan, "Hiç yardımcı olmuyorsun," dediler.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

"Yani bana her şeyin yanlış yönlendirilmiş bir büyüden mi kaynaklandığını söylüyorsun?"

Pamela süitinin dinlenme bölümündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Artemis kanepeye uzanmış ve yerinde duramayan Apollon da manzaralı pencerenin önünde volta atıyordu.

"Teknik olarak bir büyü sayılmaz. Daha çok bir dua ritüeli. Çok eski ve çok güçlü. Apollon'un da söylediği gibi, tüm elementlerinin biraraya gelmesi mümkün değildi ama..."

Apollon kardeşinin yerine, "Ama belli ki bu işte Bacchus'un parmağı var. Olayların akışını o etkilemiş olmalı," diye tamamladı.

"Etkilemek, olanları açıklamak için mükemmel bir kelime." Pamela'nın bakışları ritüelden bahsetmediğini açıkça gösteriyordu.

"Hayır! Öyle değil. Hissettiklerimizi değil, sadece bizi biraraya getiren olayları etkiledi."

"Bana yalan söyledin."

"Söylemedim. Gerçekten de şifa dağıtıyorum ve bir müzisyenim."

Artemis, "Aslında o Eski Dünya'nın *şifa dağıtıcısı* ve *müzisyeniydi*," diyerek müdahale etti.

Pamela sert bir şekilde nefes aldı. "Bileğim! O gece yağmurda bileğime bir şey yaptın."

"Kırılmıştı. Sadece iyileştirdim."

Pamela ona sanki aniden boynuzları ve kuyruğu çıkmış gibi bakıyordu.

"Peki ya kumar makinesindeki büyük ödül?"

"O çantaya sahip olmayı çok istiyordun, bu isteğini yerine getirmek beni mutlu etti."

Pamela, gülümsediğinde tıpkı elini kurabiye kavanozuna sokmuşken suçüstü yakalanmış bir erkek çocuğuna benzediğini düşündü. Ona gülümseyerek karşılık vermek isterdi, öyle normal duruyordu ki. Sonra teninin kıvrılıp büzülerek, insan olmayan bir şeye dönüşmesini hatırlayınca kararını kesinleştirdi ve bir sonraki sorusu Apollon'un yüzündeki küçük erkek çocuğu gülümsemesini yok etti.

"Peki seks? Beni yatağa atmak için ne tür bir büyü yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Apollon sert bir şekilde. "Seninle Tanrı Apollon olarak sevişmedim. Seninle tıpkı diğer erkekler gibi ölümlü bir erkek olan Phoibos olarak seviştim."

Şimdi homurdanma sırası Pamela'daydı. "Lütfen! Ben de oradaydım. Seninle sevişmem diğer erkeklerle olanlardan çok daha farklıydı. Bir hafta sonu kaçamağı için yatağa girmek benim tarzım değildir. Bana kesinlikle bir şey yapmış olmalısın."

Apollon volta atmayı bırakıp yanına geldi. "Seni baştan çıkartmak için ölümsüzlük güçlerimi kullanmadım ve yaşadıklarımız sadece bir hafta sonu kaçamağı değildi."

Yanına yaklaştığında, Pamela ağzının kuruduğunu ve midesinin kasıldığını hissetti. "Yine aynı şeyi yapıyorsun," diye tısladı. "Durmanı istiyorum."

Apollon'un yüzündeki çekici erkek çocuğu gülümsemesi tüm şiddetiyle geri geldi. "Tatlı Pamela bu mümkün değil. Az önce kız kardeşimin de fark ettiği gibi portal kapanır kapanmaz ölümsüzlük güçlerimiz ortadan kalktı. Cuma akşamına dek, kalbini herhangi bir ölümlü erkekten daha fazla etkilemem mümkün değil."

"Ve seni büyülediği için birisine kızmak istiyorsan bana kızabilirsin," dedi Artemis, bir yandan da tırnaklarını inceliyordu. "Şovda performansımı sergilediğim gece üzerinize sihrimden serptim. Dün geceki yemeğinizi de baştan çıkarma büyüsüyle doldurdum."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu Pamela.

"Dua ritüelinden bahsetmiştik. Apollon kalbinin arzusunu tatmin edene dek sana bağlıydım." Tanrıça yüzüne dökülen altın rengi bukleyi geriye attı. "Ve sana bağlı olmaktan inanılmaz derecede sıkılmıştım. Apollon'un ruh ikizi olduğunu kabul etmen için biraz desteğe ihtiyacın vardı. Ben de o desteği verdim. Dokuz ilham perisine şükürler olsun ki işe yaradı."

"Pek de iyi birisi sayılmazsın, değil mi?" diye sordu Pamela Tanrıça'ya.

Artemis bu sorudan hiç de alınmış gibi gözükmüyordu. "İyi mi? Neden iyi olmak isteyeyim ki?"

Telefon çaldı. Pamela Artemis'e başını sallayıp telefonu açtı.

"Pamela, ben Bay Faust'un asistanı James," dedi bir erkek sesi.

"Ah, evet. Merhaba James." Midesine bir ağrı girdi. Pazartesi sabahıydı. Bugün işe başlamış olması gerekiyordu... Bu sabah.

Orada bulunmasının sebebi olan işi ve E. D. Faust'u tamamen unutmuştu.

"Robert'ın yarım saat içinde Caesars Palace'ın önünden seni alacağını hatırlatmak istedim."

"Aradığın için teşekkürler. Tamam, tabii ki hazır olacağım."

"Harika! Bay Faust villasındaki işe başladığını görmek için sabırsızlanıyor."

Pamela donuk bir ifadeyle uygun bir cevap verip telefonu kapattı. Onu seyreden Apollon ve Artemis'e baktı.

"Tabii ya, yazarın evi. İçinde Roma hamamı ve çeşme olacak ev," dedi Apollon.

"Evet, bana araba gönderiyor." Aynaya bakıp berbat göründüğünü fark edince yüzünü buruşturdu. "Tam yarım saatim var. Hazırlanmam lazım." Banyoya doğru koştu.

"Harika!" dedi Artemis. "Nereye gidiyoruz?"

Pamela yarı yolda durdu. "Biz bir yere gitmiyoruz."

"Baştan söyleyeyim bu küçük ahıra tıkılıp kalmaya hiç niyetim yok. Dehşet sıkıcı bir yer."

"Ben de baştan söyleyeyim kesinlikle benimle gelmiyorsunuz," dedi Pamela, Tanrıça'nın şımarık ses tonunu taklit ederek.

Artemis gözlerini kıstı. "Kiminle konuştuğunu unutma, ölümlü."

Pamela ellerini beline koyup başını kaldırdı. "Bana bak, tanrıça veya her neysen, bir cadı gibi davranmamayı öğrenmek zorundasın. Ve beni istediğin kadar tehdit edebilirsin." Boynundan sarkan kolyeyi gösterdi. "Apollon'un koruması altındayım." Apollon'un kıkırdamalarını duydu ama dönüp bakmadı. "Burada kalıp oda servisi isteyin, film izleyin veya internete girmeyi öğre-

nin... veya daha başka bir şey yapın. Ah, kahretsin. Döndüğümde sizinle ilgili ne yapabilirim bakmam lazım."

"Pamela."

Apollon'un sesi onu durdurdu. Dönüp ona baktı.

"Sana yardımcı olabiliriz."

"Nasıl yardımcı olacaksınız?"

"Faust'u hamamları yaptırmaya ikna edebilirim. Ve..." Küçük bir gülümsemeyle devam etti. "Artemis de çeşmenin ortasına yapılacak heykel için modellik yapar."

Pamela Artemis'e şüphe dolu bir bakış fırlattı.

"İnsanoğlu yüzyıllardır güzelliğimi vurgulayan heykellere tapıyor," dedi Artemis arsız bir şekilde. "Beni görünce akılları başlarından uçup gidiyor."

"Bu doğru olabilir ama sebebi sadece senin heykellerini ve resimlerini görmeleridir, nefret edilesi kişiliğinden hiç haberleri yok."

Artemis Pamela'ya söylenmek için ağzını açtı, ama Apollon engel oldu.

"Kız kardeşim saygılı davranacağına söz veriyor."

"Davranmayacağım!"

"Faust modern bir ozan ve bu çeşmenin ortasındaki heykelin Bacchus'a ait olmasını istiyor. Asma Tanrısı'na adayacağı hikâyeleri bir düşün," dedi Apollon kız kardeşine.

"O şişko kurbağa modern dünyada saygı görmemeli!" dedi Artemis.

Apollon omuzlarını silkti. "Bu tamamen sana kalmış."

Tanrıça boğazını temizleyip istemeye istemeye Pamela'ya baktı. "Saygılı olacağıma söz veriyorum. Bugünlük."

"Bilemiyorum..."

"Lütfen, Pamela," dedi Apollon. "Sana dünden farklı olmadığımı göstermeme izin ver. Tanrı Apollon ile ölümlü Phoibos aynı adam."

chatlak!/vero

Yapmamalıydı. Yapmaması gerektiğini biliyordu. Bir tanrı tarafından sevilmek istemiyordu. Birdenbire süper güçlü bir tanrıya dönüşmeden önceki halini sevmişti. Phoibos'unu geri istiyordu...

"Pekâlâ," dedi aniden. "Yolda sana bir gömlek almamız lazım." Artemis'e bir bakış fırlattı. "En azından senin kıyafetin idare eder. Soran olursa kostüm giydiğini söyleriz." Bir anda benzi attı. "Sakın... sakın bir yere kıpırdamayın. Hemen geliyorum."

Banyonun kapısını kapatıp kapıya başını yasladı. O Apollon'du. Bir anda gerçekleri idrak ediverince içi titredi. Sevgilisi Yunan Tanrısı Apollon'du. Yüzyıllardır hayattaydı. Onuruna tapınaklar inşa edilmişti. Onun için şarkılar bestelenmişti. Vücudunun her yerini okşayan elleri aynı zamanda Eski Dünya'ya müziği getiren ellerdi. Ve onu sevdiğini söylemişti. Hissettiği ani şok, hayret ve dehşet karşısında eliyle ağzını kapattı.

Faust'a bu işi istemediğini söyleyip uçağa atlamalı ve Colorado'ya geri dönmeliydi. Bu hafta sonunu hiç olmamış var saymalıydı. En mantıklısı bu olacaktı. Ama şimdiden mantıklı yolu seçmeyeceğini biliyordu.

Işık Tanrısı ona âşık olduğunu söylemişti.

"Muhtemelen hayatımın en kocamüyük hatasını yapıyorum," diye fısıldadı.

Tam yirmi beş dakika sonra Caesars Palace'a açılan döner kapıların önündeydiler ve Pamela'nın içi, sanki az sonra *bungee jumping* yapacakmış gibi kabarıyordu.

"Unutma, sen Antik Roma mimarisinde uzman, Phoibos Delos'sun. Seni bu projede bana yardım etmen için çağırdım. Ve sen de onun kız kardeşi Diana'sın. Sen..."

"Bir tanrıçanın güzelliğine sahibim," dedi Artemis, gergin bir şekilde talimatlarını tekrarlayıp duran Pamela'nın sözünü keserek. "Evet, evet. Rollerimizi biliyoruz. Bizler ölümsüzüz, aptal değil."

"Sen de saygılı davranmayı unutma diyecektim," dedi Pamela.

"Kelimelerim öylesine tatlı olacak ki ağzımda Yunanistan'ın kahverengi arıları gibi bal yapacaklar." Masum bir şekilde uzun kirpikli gözlerini kırpıştırdı.

"Tamam, senin yüzünden başıma ağrı giriyor. Sadece normal ol. Çok fazla şey mi istiyorum?"

"Sözünü tutacak. Endişelenmene gerek yok tatlı Pamela," dedi Apollon.

"Bana o şekilde hitap etme. Benim elemanım gibi davranmalısın." Tanrı'nın yakışıklı yüzünde beliren incinmiş ifadeyi görünce söyledikleri için kendinden nefret etti. Tanrı... Kendini nasıl olup da bu duruma sokmuştu? Apollon'la flört ediyordu.

Başı dertteydi.

Edebiyat okumuştu. Çok net ve iyi hatırlamasa da tanrıların ilgisini çeken ölümlülerin başına gelenleri biliyordu, özellikle de bu ölümlü bir kadınsa. Hiçbir zaman iyi sonlanmazdı, bilhassa da kadınlar için. Öte yandan tüm hafta boyunca onunla ne yapacaktı? İkisinin de hiç parası olmadığını biliyordu. Apollon aldığı gömleğin parasını ödemek üzere elini cebine atıp da, *slot*

makinesinde kazandığı dört bin doları kaybettiğini (muhtemelen onu mermer kolona yaslamadan önce giysilerini aceleyle parçalarken düşürmüştü) fark edince parasız olduğu anlaşılmıştı. Yani beş parasızdı. Artemis de öyle. Ve portal da upuzun beş gün boyunca açılmayacaktı.

"Günaydın Bayan Gray."

Pamela havaya sıçradı. Gümüş rengi eski tip limuzinin önlerinde durduğunu fark bile etmemişti.

"Ah, günaydın Robert." Robert limuzine binmesi için kapıyı açtı. Pamela duraksadı, boğazını temizleyip yüzüne en iyi işkadını gülümsemesini kondurdu. "Bu ikisi de bize eşlik edecekler. Asistanlarım."

Robert incecik burnunun üzerinden altın renkli ikizlere baktı. Sonra da burnunu çekti.

"Tamam, hanımefendi," dedi. Kapıyı açık tutarak önce Pamela'yı sonra da kostümlü kadını arabaya oturttu. Uzun boylu adam tereddüt edince Robert ona sert bir İngiliz bakışı fırlattı (fazla laubali olmayan, sakin ve nazik). "Bir sorun mu var efendim?"

Eğer Apollon hâlâ güçlerine sahip olsaydı onları yeri yarıp içine girmek ve gözden kaybolmak için kullanırdı. Pamela ve Artemis metal yaratığın içinden aynı meraklı gözlerle onu izliyorlardı. Sonra kız kardeşi bir anda anladı.

"İçerisi gerçekten çok güzel," diye seslendi. "Endişelenecek bir şey yok." Yanındaki koltuğa vurdu.

"Endişelenmiyorum." Apollon kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp metal yaratığın ağzından içeri girdi.

"Lütfen mimozalardan alın. Yaklaşık yarım saat sonra Bay Faust'un Red Rock Kanyonu'ndaki villasında olacağız." Robert kapıyı kapattı.

Apollon'a göre sadece iki nefes alıp verecek kadar kısa bir süre sonra, yumuşak eklemli parlak bir sürüngen gibi caddede ilerlemeye başladılar. Midesinde iğrenç bir burulma hissi vardı ve kulakları uğulduyordu. Ama yine de baş döndürücü bir hızla akan dışarıdaki dünyaya bakmaktan kendini alamıyordu.

"İyi misin? Yüzün solgun gözüküyor," dedi Pamela.

Artemis, "Evet doğru söylüyor, öyle gözüküyorsun," dedi. "Belki bir şeyler içersen iyi gelir." İçinde bir şişe şampanya ve ince bir şişede portakal suyu olan buz kovasına doğru yöneldi.

"Hayır! Hiçbir şey içmek istemiyorum." İçinde dönüp duran garip bir şeyler vardı ve bir şey içecek olursa hepsinin birden dışarı çıkacağından korkuyordu.

"Araba tuttu. Sanırım seni araba tuttu," dedi Pamela. "Robert'ın yanına, ön tarafa geçersen daha iyi hissedebilirsin. Arkadaşım V de ne zaman arabanın arkasına otursa çok fena midesi bulanır. Robert'a öne geçmen için durmamızı söyleyeyim mi?"

"Ben bir tanrıyım." Sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından yavaşça konuşuyordu. "Tanrılar hasta olmaz."

"Nasıl istersen, ama Eddie'nin arabasına kusarsan patronun olarak söylüyorum, çok fena kızarım."

Apollon gözlerini kapatıp her an bir şeye çarpıp dağılabilecek metal bir canavarın içinde son sürat yol aldıkları gerçeğini umursamamaya çalıştı.

"Mimoza tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Artemis.

"Şampanya ve portakal suyu karışımı. Bayağı güzeldir aslında."

"Şey..." Erkek kardeşinin garip bir şekilde solan yüzüne bakıp biçimli omuzlarını silkti. "Sanırım bir tane deneyeceğim. Bana eşlik eder misin, Pamela?"

"Hayır teşekkürler."

Artemis şampanya şişelerinden birine uzandı. "Gördün mü ne kadar da kibarım, değil mi?"

"Bu gerçek bir mucize," diye mırıldandı Pamela.

"Daha dur. Bundan iyisini de göreceksin." Tanrıça mimozasından bir yudum alıp Pamela'ya hınzırca gülümsedi.

Pamela Apollon'un gözlerini kapatmakla en iyisini yaptığına karar verdi. Bu yolculuğun, bugünün, hatta kahrolasıca bu haftanın bir an önce bitmesi için dua ederek o da gözlerini kapadı. Ama ondan önce Apollon'un elini tutup iyice sıktı.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

E. D. Faust'un yazlık evi hoş bir Toskana villası tarzında yapılmıştı. Pamela rahatladı. Evet, evin projesini görmüş ve mimarisiyle ilgili James'in tuttuğu notları gözden geçirmişti ama Eddie'nin dekorasyonunu Forum'a benzetmek gibi garip isteğinden sonra neyle karşılaşacağı konusunda bazı tereddütleri vardı. Limuzinden inip fazlasıyla pahalı, üfleme vitray camların arasına yerleştirilmiş dövme demir kapılara doğru yaklaştıklarında, daha önce Forum'un dışına bakıp da içinin klasik bir zevkle mütevazı şekilde tasarlandığını zannetmiş olduğunu hatırladı. Yanlış ilk izlenimler konusunda üstüne yoktu.

Gün ışığının altında sakin ve çok güzel görünen Artemis'e baktı. Yanakları çekici bir şekilde kızarmış, parlak sarı saçlarından uzun bir bukle özenle toplanmış saçlarından kurtulup yüzüne düşmüştü.

Tanrıça kısacık tuniğinin eteğini düzeltti, hıçkırdı ve hafifçe kıkırdadı. Pamela ona dikkatlice baktı. Ah, Tanrım! Hafiften sarhoş olmuş gibiydi. Kahrolasıca gözlerini açıp neden sürekli Artemis'in üzerinde tutmamıştı ki? O her şeyden habersiz, midesi bulanan Apollon'un elini tutarken, Tanrıça yarım saatte aç karnına kaç tane mimoza içmişti acaba?

"Sarhoş musun?" diye tısladı.

Artemis kıpkırmızı olmuş gözleriyle ona bakıp kaşlarını çattı. "Ölümsüzler sarhoş olmaz. Sadece ölümlüler sarhoş olur. Küçük salak bir çiçek gibi konuşma." Parmağını Pamela'ya doğru salladı.

Pamela gözlerini devirdi. "Şu anda ölümsüz değilsin hatırlasana!" İçini kaplayan ani çığlık atma isteğini bastırdı. Onun yerine yardım isteyen gözlerle Apollon'un yüzüne baktı. Apollon'un yüzü, beyazla yeşil arası garip bir renk almıştı. Elinin tersiyle alnındaki terleri silmesini izledi. "İyi misin?"

Başını salladı. "O şeyin içinden çıktığımız için daha iyiyim..." İçi ürpererek uzaklaşan arabaya doğru baktı.

"Limuzin. Onun adı limuzin." Pamela sürekli tekrarlanıp duran bir kâbus görüyor gibiydi. "Pekâlâ. Şimdi yapacaklarımız şunlar. Size bir soru yöneltilmediği sürece ikiniz de sessiz duracaksınız ve sorulsa bile cevabın çoğunu ben vereceğim. Hadi gidelim. Altından kalkabiliriz."

Pamela omzundaki evrak çantasının askısını düzeltip kararlı adımlarla dönerek yükselen, hoş mermer merdivenlerden çıkmaya, ikizler de daha az kararlı adımlarla onu takip etmeye başladılar. Daha antika kapının ziline bile dokunamadan arkada bir gürültü patırtı koptu ve Artemis'in uygunsuz kıkırdamaları duyuldu. Pamela omzunun üzerinden arkaya baktı, Apollon kız kardeşinin dirseğini tutmuştu.

"Neredeyse düşüyordu," dedi sessizce.

Artemis, "Mümjkünj deyjil," diye geveledi.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Pamela.

Çift kanatlı kapılar açıldı ve James gülümseyen yüzüyle onları karşıladı.

"Lütfen içeri gel, Pamela. Eddie avluda seni bekliyor." Apollon ve Artemis de Pamela'yla birlikte içeri girince, James'in yüzündeki nazik gülüş bu defa meraklı bir hal aldı.

"Bunlar bu iş için tuttuğum asistanlar. Daha doğrusu uzmanlar," dedi Pamela çabucak.

"Eminim Eddie bu girişiminden çok hoşlanacaktır. Bütün bir hafta sonu sabırsızlıkla ziyaretini bekledi. Bu taraftan lütfen."

James onları villanın ikinci katına çıkan, eski tip mermer tırabzanlı iki döner merdivenin bulunduğu antrenin karşısındaki büyük alana yönlendirdi. Ama iç dekorasyonun tamamlanmış tek parçası bu mermer tırabzanlardı. Geri kalan her şey çıplaktı. Zemin hâlâ beton, duvarlar hâlâ alçıydı. Merdivenlerin arkasındaki duvarın tamamında, üzerlerinde hâlâ fabrikasının turuncu renkli çıkartmaları duran ve tavandan aşağıya kadar inen pencereler vardı. Ama Pamela bu tamamlanmamış alanda yürürken etraftaki boşluğu değil, sadece sonsuz potansiyeli görüyordu.

"Berbat bir yer," dedi Apollon sessizce. "Zemin yok, duvar yok, dekorasyon falan yok."

"Hayır, bence mükemmel," diye telaşla fısıldadı Pamela. "Mekân burada ama zemin ve duvarlar tamamlanmamış, hiçbir şey monte edilmemiş. Tıpkı boş bir tuval gibi. Benim işim, akıllıca seçimler yaparak burayı bir şahesere dönüştürmek."

James, açık bir kare şeklindeki inanılmaz avluya açılan cam kapının yanında sabırla onları bekliyordu. Villanın geri kalan kısmı bu avlunun etrafını çevreliyordu ve Pamela daha önce gördüğü proje çizimlerinden avlunun villanın ana mekânı olarak kabul edildiğini öğrenmişti. Yanına ulaştıklarında James kapıyı açtı ve onları dışarı buyur etti. İşte o an Pamela avluda toplanmış olan kalabalığı fark etti. James, onun soru soran bakışlarını görünce gülümseyip kalabalığın ortasında, üzeri bir

sürü numuneyle dolu mermer bir bankta oturan E.D. Faust'u işaret etmekle yetindi.

"Ah, Pamela!" diye bağırdı Eddie onu görünce.

Pamela, ayağa kalkışını tıpkı bir dağın hareket etmesine benzetti. Kolları bir ressam önlüğü gibi bol olan gömleğinden pantolonuna kadar yine tamamen siyah giyinmişti. Koyu renkli gözlerindeki ışıltıyı fark ettiğindeyse gömleğini bir ressamınki yerine bir korsanınkine benzetmeyi daha uygun buldu.

"Günaydın, Eddie," dedi Pamela. "Etraf oldukça kalabalık."

"Hepsi senin için Pamela!" İçten bir kahkaha atınca, kocaman beli şiddetli bir deprem olmuş gibi sallandı. "Tüm ustaları senin için getirdim. Sürekli elimizin altında olmaları zaman kazandırır diye düşündüm. Emirlerimizi bekliyorlar."

Pamela gözlerine inanamadı. Kalabalığa şöyle bir göz atınca, herkesin küçük gruplar halinde durduğunu ve her grubun arkasında kumaş parçalarından, mermer ve diğer taş parçalarına, boya kartelalarından, tamamlanmış örneklere kadar çeşit çeşit numune tepecikleri olduğunu gördü. Eddie evinin avlusunu âdeta bir iç dekorasyon marketine dönüştürmüştü. Bu hem akıllara durgunluk veren hem de biraz da göz korkutan bir durumdu. Pamela birden kendi ekibini de yanında getirmiş olduğunu hatırladı. Şey, yani en azından öyle sayılırdı.

"Güzel." Ses tellerinin kontrolünü eline almayı az da olsa başarabilmişti. "Haklısın. Bu bize kesinlikle zaman kazandıracak. Ben de sana bugün yanımda getirdiğim asistanlarımı tanıştırayım."

Apollon'un biraz öne çıkabilmesi için çekildi. Erkek kardeşinin arkasında duran ve sarhoş gözlerini kardeşinin sırtındaki bir iplik parçasına odaklamaya çalışan Artemis, birden karşısında

şov yapabileceği bir kalabalık olduğunu fark ederek, sendeleye sendeleye Pamela'nın diğer tarafına geçti.

Kalabalık, altın rengi ikizleri görünce hep birden beğeniyle dolu derin bir nefes aldı.

"Bu Phoibos Delos, kendisi Antik Roma mimarisi konusunda uzmandır."

Apollon'un hafifçe başını eğerek Faust'u selamladığını görmek Pamela'nın hoşuna gitmişti ama yazar onun yüzüne bile bakmadı. Gözleri diğer tarafta duran güzel Tanrıça'dan başka bir şey görmüyordu. Pamela derin bir nefes alıp kendi kendine şans diledi.

"Ve bu da kız kardeşi Diana. Güzelliğiyle tüm Yunanistan ve İtalya'da tanınan bir modeldir. Çeşmenin ortasındaki heykelin Bacchus olmasını tercih ettiğini söylemiştin ama düşündüm ki belki de..."

Sözleri, Artemis'in birdenbire yerinden fırlaması ve aksak adımlarla, kıvırta kıvırta şişko yazarın yanına ulaşmasıyla bölündü. Artemis yazarın önünde durdu ve nefis ellerinden birini kaldırıp özenle başının üstünde toplanmış saçlarını hafifçe çekiştirdi. Altın rengi saçlar kalın dalgalar halinde beline döküldü. Başını salladı ve saçları sabah güneşinin altında baş döndürücü bir şekilde parladı.

"Pamela bir tanrıça heykelini tercih edebileceğini düşündü," diye mırladı yazara.

Pamela işleri tamamen ona bırakmalıydı. Artemis mükemmel bir oyuncuydu. Tıpkı *Zumanity*'deki performansı gibi buradaki kalabalığı da büyülemişti. Faust sanki kafasına sert bir şey düşmüş gibi görünüyordu, sonra gözlerini kırpıştırdı ve yüzüne geniş

bir gülümseme yayıldı. Gösterişli bir hareketle kolunu kıvırıp inanması güç bir zarafetle eğildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Diana!" diye bağırdı. "Ayın, ormanların ve vadilerin Tanrıçasını evimde ağırlamaktan onur duyuyorum." Apollon'a da bakma lütfunde bulundu. "Ve siz de dostum, Işık Tanrısı olmalısınız. Annenizin size ölümsüz iki tanrının ismini vermesi ne kadar da ilginç."

Pamela'nın midesi bulandı. Tabii ki hayatını fantastik romanlar yazarak kazanan bir adamın, isimlerindeki bu gizli gerçeği fark etmesi normaldi. Ne diyebilirdi ki? Acaba Faust gerçekte kim olduklarını da anlayabilir miydi?

Apollon gülümseyip rahat bir tavırla konuştu. "Bizi fena yakaladınız efendim."

"Lütfen. Burada efendim gibi kelimeler kullanmıyoruz. Bana Eddie diyebilirsin." Gözleri tekrar, önünde duran kadına kaydı. "Pamela, senin bir dâhi olduğunu biliyordum ve şu an bana bunu tekrar kanıtladın. Bir tanrıçayla yüz yüzeyim ve düşüncene tamamen katılıyorum. Çeşmenin ortasındaki heykel değişmeli. Bacchus atılacak, yerine Tanrıça Diana'nın güzelliği gelecek."

Pamela rahat bir nefes aldı ve Artemis zarif bir hareketle reverans yaptı.

"Hayır! Hayır, bir tanrıçanın reverans yapmaması gerekir." Faust öne doğru atılıp yerlere kadar eğilmiş Artemis'i ayağa kaldırdı.

"Nihayet," dedi Artemis soluk soluğa, "bir tanrıçaya nasıl davranılması gerektiğini bilen bir ölümlü."

Pamela parmaklarını ısırdı ama Eddie bunun bir espri olduğunu düşünerek kıkırdadı ve Tanrıça'nın elini alıp dudaklarına götürdü.

"Evet, tabii ki biliyorum." Etraftaki işçilere baktı. "Bu ölümsüz güzelliğin bir taş ustası tarafından mermere aktarılabilmesi için hanginiz Tanrıça'nın resmini çizebilir?"

"Onun yerine değişik pozlarını dijital makineyle çeksek daha kolay olmaz mı? Heykeltıraş bu fotoğraflara bakarak da çalışabilir," dedi Pamela telaşla.

"Evet, belki daha kolay ama bana yanlış geliyor. Çok soğuk. Çok kişiliksiz."

"Ama Diana sadece cumaya kadar müsait olacak. Ondan sonra... Eee... Şey... Daha önce verdiği çok önemli bir söz var," dedi Pamela.

"O halde hızlı çalışmalıyız çünkü Tanrıçamın eski yöntemlerle ölümsüzleştirilmesini istiyorum. Phoibos, sen Antik Roma konusunda uzmansın. O zamanlar bu işler nasıl yapılıyordu?"

"Çok haklısın. Heykeltıraş modelinin resmini çizer ve bu resimler üzerinden çalışırdı." Apollon duraksayıp kaşlarından birini yukarı kaldırdı. " Tabii eğer bahsettiğimiz heykeltıraş Pygmalion[16] değilse. Sanırım o sadece kalbinde gördüğü kadının şekli üzerinden çalışırdı." Birden gözlerini Pamela'ya çevirip manalı bir şekilde ona baktı. "Ama çok azımız kalbinin arzusuna kavuşacak kadar şanslıyız."

Pamela bakışlarının altında kıvranmamaya çabalıyordu. Apollon artık ölümsüzlük güçlerine sahip olmadığını söylemişti ama yine de yüzüne baktığında, kendini hem sıcak hem soğuk hissediyor, hem de aynı anda bedeni titriyordu.

Faust, tasarımcısı ve onun asistanı arasında yaşananların farkında değil gibiydi, onun dikkati sadece kendi ölümsüzünün

16 Mitolojide yaptığı kadın heykeline âşık olan adam. (ç.n.)

chatlakl/vero

üzerindeydi. "Ah, ama karşımızdaki Diana, Galateia[17] değil. O yüzden modelin bir resminin çizilmesi şart."

"Galatea bir tanrıça değildi. Sadece sonradan canlandırılmış bir taştı," dedi Artemis. Biraz bozulmuş gibiydi.

"Ne kadar doğru! Ne kadar doğru!" diye haykırdı Eddie. "Pygmalion benim kadar şanslı değildi."

"Ben Tanrıçanızın resmini çizebilirim efendim." Genç bir adam kalabalıktan sıyrılıp öne doğru çıktı.

"Mükemmel," dedi Eddie. "Ressamımız hazır, modelimiz hazır. Sanırım bende Forum'daki orijinal çeşmenin fotoğrafları olacak. Tanrıçamızın resmi çizilirken diğer ustalar da bu fotoğraflara bakarak çalışabilirler."

"Aslında," dedi Pamela, evrak çantasını açıp içinden hızla eskiz defterini çıkartarak. "Biraz özgün bir şeyler tercih edebileceğini düşündüm, bu yüzden de yeni çeşmenin ön taslağı üzerinde çalıştım. Tabii ki Forum'daki çok sevdiğin çeşmenin orijinalini esas alarak. Ortadaki heykeli onayın olmadan değiştirmek istemedim. Bence hepsini beğeneceksin."

"Pamela'yla taslaklar üzerinde çalıştık ve sizi temin ederim ki yarattığı yeni çeşme tanrıların bile Olympos Dağı'nda görmek isteyebileceği türden," dedi Apollon.

"Aferin, Pamela!" Eddie eskiz defterini alıp memnuniyetle başını salladı. "Olympos Dağı." Kıkırdadı. "İçinde Diana'mızın heykeli olan bir çeşmeye de bu yakışır zaten. Lütfen eskizleri ressamımızla da paylaşın." Soru sorar gibi genç adama baktı.

"Matthew," diye yardımcı oldu adam. "Adım Matthew Land."

"Gelin, Matthew, Pamela, Phoibos ve sevgili Diana. Oturup evimin detayları hakkında konuşalım." Artemis'e kolunu uzattı

17 Pygmalion'un âşık olduğu kadın heykeli. (ç.n.)

ve Artemis de tatlı bir şekilde gülümseyerek, parmak uçlarını ipek gömleğin koluna yerleştirdi. Eddie onu mermer bankın yanından geçirirken, "İstediğin bir şey var mı Diana?" diye sordu.

"Evet. Bu aralar mimoza denilen bir şeye bayılıyorum."

Eddie James'e seslenip herkes için mimoza hazırlamasını söylerken, Pamela çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Pamela saatine baktı ve öğleden sonra dört olduğuna inanamadı. Gün yoğun bir karaltı gibi geçmişti. Umduğundan çok daha iyi geçtiği kesindi. Bunun için, ironik ve yeterince rahatsız edici bir şekilde Artemis'e teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı. Shonbeck[18] temsilcisinin göstermekte olduğu Eski Dünya tarzı aydınlatma armatürlerini içeren parlak katalogdan başını kaldırdı. Eddie tüm gün üzerinde çalıştıkları hamam taslağının son halini hazırlayan Apollon ve mimarla ilgileniyormuş gibi gözüküyordu. Gerçekteyse son birkaç saattir yapmakta olduğu şeyi yapıyordu. Mest olmuş bir hayranlıkla Artemis'e bakıyordu.

Artemis inanılmaz güzeldi. Ateşli birer eşcinsel olan kumaş temsilcileri bile saçlarının ve göğüslerinin mükemmelliğine, bacaklarının ince hatlarına bakıp arzuyla iç geçiriyorlardı. Eddie'nin kurdurduğu bir platformun üzerinde duruyordu. Kalçasına bir vazo yaslamıştı. Heykeltıraşın resme bakarak yapacağı çeşmenin suyu yavaş yavaş bu vazoya akacaktı. Sadece bunu düşünmek bile Pamela'nın başını döndürüyordu, üstelik daha Eddie'nin bu orijinal sanat eserine yapacağı masrafı bile düşünmeden. Ama müşterisi halinden gayet memnundu ve aslında çeşme gerçekten de güzel olacaktı. Üstelik o berbat animasyonlar da olmayacaktı. Artemis'in animasyondan bahsedildiğini duyar duymaz aldığı dehşet dolu nefes, Eddie'nin hemen fikrini değiştirmesini sağ-

18 Kristal aydınlatma armatürleri üreten bir firma. (ç.n.)

lamıştı. Tıpkı Tanrıça'nın kaşları çatılınca o iğrenç kodevasa yüzme havuzu yerine zevkli ve özgün Roma hamamlarında karar kılması gibi.

Bu iki sorun halledildikten sonra her şey kendiliğinden kolayca ilerlemeye başlamıştı. Eddie'nin zevki Pamela'nın ilk başta düşündüğü kadar berbat değildi. Sadece hayal gücü fazlasıyla genişti. Fikirleri büyüktü, üstelik birer destan uzunluğundaki çok satan romanlarındakilerle sınırlı da değildi. E. D. Faust etrafındaki dünyayı yaşamın verdiği nimetlerle doldurmuştu. Evet, garip birisiydi. Aslında Pamela romanlarındaki karakterlerden birisi gibi olduğunu düşünüyordu; yaşama sığmayan ve her zaman yeni bir maceraya hazır. Kendi kendine gülümsedi. Fantezilerine alışmak biraz zaman alıyordu ama insanların ona neden kapıldıklarını anlayabiliyordu. Eddie tıpkı bedeni gibi cömertti. Doğrusu E. D. Faust gerçekten de iyi bir adamdı.

Biraz Apollon ve Artemis'in nazik destekleriyle de olsa, Eddie'yi, Elizabeth Taylor'ın rol aldığı *Kleopatra* film setini hatırlatan, gösterişli ve sahte Roma Forumu dizaynından vazgeçirmişti. Ortaya çıkacak olan yeni dizayn Caesars Palace ve Forum'dakinden daha az gösterişli değildi ama çok daha şıktı.

Bakışlarını Eddie'nin koca bedeninden, Apollon'a doğru çevirdi. Altın rengi başı öne eğik, mimarın çizdiği bir şeye bakıp hevesle başını sallıyordu. Sanki bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi ona baktı. Pamela telaşla bakışlarını kaçırmadan önce kısa bir an için dudaklarının küçücük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını gördü. Pamela'yı yine yakalamıştı. Ve bu hiç de zor olmamıştı. Bütün gün ona kaçamak bakışlar fırlatmıştı. Bunu her ikisi de biliyordu. Kendini tutamıyordu. Öylesine mükemmeldi ki! Antik Roma hamamının çalışmalarıyla ilgili tüm detayları özenle hem Eddie'ye hem de mimara anlatmıştı. Bitmek bilmeyen

soruları büyük bir sabırla dinlemişti. Onlara öylesine dikkatli ve akıllıca cevaplar vermişti ki neredeyse Pamela bile onun hevesli bir uzman olduğunu düşünmüştü. Ve bir kere bile, Pamela'nın gerçek Apollon'un nasıl davranabileceğini hayal ederken düşündüğü gibi kibirli davranmamıştı.

Aynı şeyleri Artemis için söyleyemeyecekti. Her ne kadar bugün en iyi gününde olsa bile yine de hâlâ çıldırtıcı bir şekilde talepkâr ve şımarıktı. Neyse ki Eddie Tanrıçasının "maskaralıklarıyla" ilgilenmekten hoşnut gözüküyordu. Eddie villanın geri kalanını tasarlamadan önce mutfağı bitirmelerini istiyordu ve bu çok iyi olmuştu çünkü Artemis bitmek bilmeyen içki ve yemek talepleriyle tüm gün boyunca aşçıyı meşgul etmişti. Belli ki yiyip içmeye kendisi de bayılan Eddie, "Tanrıçasının" her isteğiyle bire bir ilgilenmekten büyük bir zevk alıyordu.

Apollon kız kardeşinden çok farklı gözüküyordu. Pamela, tıpkı hafta sonunda olduğu gibi bugün de akıllı ve nazik bir adam gibi davrandığını itiraf etmek zorundaydı. Ama aslında o bir adam değil, bir tanrıydı. Mantıklı düşünebilen hiçbir kadın eski tanrılardan birisini hayatına sokmak istemezdi... İçini çekti ve dikkatini tekrar armatürlere vermeye çalıştı.

"Eddie." Artemis'in sesi asık suratlı bir kız çocuğununki gibiydi. "Bu aptal vazoyu tutmaktan kolum ağrıdı. Üstelik terledim. Sanırım biraz oturmazsam düşüp bayılacağım."

"Tabii, tabii Tanrıçam!" Eddie ayağa fırlayıp vazoyu almak için Artemis'e doğru koştu. Platformdan aşağı inmesi için modeline yardımcı olmaya çalışan genç ressamı bir kenara itip Artemis'i dirseğinden tutarak, geçici platformun üzerinden nazik bir şekilde aşağıya inmesine yardımcı oldu. "Saate bak! Ne kadar da düşüncesizim. Saatlerdir çalışıyoruz. Bir tanrıçayı çalıştırmak için çok uzun bir süre, çok uzun." Koca ellerinden birini kaldırdı

ve kalın sesi villanın içinde çalışmakta olan işçileri bile bastırdı. "Bugünlük bu kadar, herkes çalışmayı bıraksın!" diye seslendi. "Yarın aynı saatte buluşalım."

Eddie'nin talimatıyla birlikte etraftan rahatlama sesleri duyuldu. Zor ama verimli bir gün olmuştu. Pamela itiraf etmekten nefret etse de, kendisini onları da yanında götürmeye ikna ettiği için belki defalarca Apollon'a ne kadar minnettar olduğunu düşünmüştü. Tam ağrıyan boynunu ovuştururken Eddie'nin gürleyen sesiyle birlikte oturduğu banka doğru koşmaya başladı. "Pamela!".

"Ah, işte buradasın hayatım." Eddie ona tam karşısında oturan Apollon'un yanına geçmesini işaret etti. Artemis tabii ki Eddie'nin yanında oturuyordu ve getirttiği tüylü bir yelpazeyle serinlemeye çalışıyordu. Pamela Tanrıça'nın artık şampanyayı direkt soğuk, kristal şişesinden içtiğini fark etti. Neyse ki birkaç gün içinde tekrar ölümsüz olacaktı. Bu hızla giderse sonu ya ölümsüzlük ya da alkolizmdi.

"Diana ve erkek kardeşiyle yeni düzenlemeleri tartışıyorduk ve sanırım hepimiz hemfikiriz."

Pamela midesinde oldukça tanıdık bir hareketlenme hissetti. "Düzenlemeler mi? Ne düzenlemeleri?"

"Gayet basit. Üçünüz benimle birlikte burada kalabilirsiniz, Las Vegas'a geri dönmenize gerek yok," diyerek gülümsedi.

"Ama giysilerim... Ve eee, şey, Diana ve Phoibos da yanlarına fazla bir şey almamıştı."

Pamela, Artemis'e bir bakış fırlattı. Tanrıça sakin sakin şampanyasını yudumluyordu, sonra ona bakıp sinsice göz kırptı.

Eddie, Pamela'nın endişelerini uzaklaştırmak istermiş gibi elini salladı. "James eşyalarınızı getirtir ve Diana bana aslında

sadece bugün kalabileceklerini söylemişti ama beni kırmayıp ziyaretlerini hafta sonuna kadar uzatma teklifimi kabul ettiler. Tanrıçamın ihtiyaç duyabileceği her şeyi temin etmekten büyük onur duyarım."

"Yemek, Eddie, yemek," diyerek Artemis içini çekti. "Ne kadar çok acıktığıma inanamıyorum."

"Tabii ki." Eddie hafifçe eline vurdu. "Yorucu bir gün oldu. O halde çiftliğe gidip yayılalım, yiyelim içelim, eğlenelim." Ağır ağır yerinden kalktı. Artemis'i de kaldırmak için elini uzattı. Tanrıça her zamanki zarif yürüyüşünden daha oynak, kararlı bir adım atarak şişman adamın koluna girdi ve birlikte ağır ağır avludan geçerek arabayı getirmesi için Robert'a seslendiler.

"Sanırım pek fazla seçeneğimiz yok," dedi Pamela. Bugün ilk defa yalnız kaldıkları için Apollon'un yüzüne bakmakta tereddüt ediyordu.

"Ben seçimimi çoktan yaptım tatlı Pamela'm."

Pamela bu sefer yüzüne baktı ve her zamanki çekici gülümsemesini görünce kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Gerçekte kim olduğunu unutmak bazen çok kolay oluyor," dedi yavaşça.

Apollon yüzüne dokundu. "Gerçekte kim olduğumu çoktan öğrendin. Bunu tanıştığımız ilk geceden beri biliyorsun."

"Ama sen sıradan bir adam değilsin."

"Beş günlüğüne öyle olacağım."

Sonra Eddie'yi taklit ederek ayağa kalkması için elini uzattı. Boşalmakta olan avluda yürürlerken Pamela elini tutup koluna koymasına izin verdi. Sıcacıktı, gayet normal birisiydi ve yanı başındaydı. Bütün bunlar onu o kadar korkuttu ki elini kolundan yavaş yavaş çekmeye başladı. Apollon birdenbire antrenin

ortasında duruverdi. Pamela, onun bir anda titremeye başladığını fark ederek başını kaldırıp yüzüne baktı. Yüzü solmuştu. Nereye baktığını görebilmek için bakışlarını takip etti. James'in, dışarı çıkmaları için açık tuttuğu villanın ön kapısından, dışarıda Robert'ın limuzine binmeleri için önce Artemis'e sonra da Eddie'ye yardım ettiğini görebiliyorlardı.

"O metal yaratığı tamamen unutmuşum," dedi Apollon.

"Hadi ama bu sefer seni öne oturtacağım." Pamela sıkıca kolundan tutup onu öne doğru sürükledi. O, yüzyıllardır var olmuş, uğruna masallar, şiirler, şarkılar yazılmış bir ölümsüz, Işığın, Müziğin, Şifanın Tanrısı Apollon'du. Ama maalesef aynı zamanda onu çok fena araba tutuyordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Eddie'nin "nispeten mütevazı konut" anlayışı, 1920'lerde bol bol para harcanarak yapılmış, 2003'te antikalarla, modern elektrik ve su tesisatıyla restore edilmiş, dokuz odalı, kerpiç bir çiftlik evini kiralamaktı. Çiftlik evi, sanki oraya ait değilmişçesine garip ve güzel su kaynakları ile yemyeşil bitkilerin oluşturduğu hoş bir vaha olan Red Rock Kanyonu Ilıca ve Sağlık Merkezi'nin ucundaydı ve Ilıca da Red Rock Kanyonu'nun büyüleyici çöl manzarası girintili, çıkıntılı pas rengindeki kayaların tam ortasında yer alıyordu.

Pamela, çiftlik evinin kulübe tarzındaki çalışma odasındaydı. Enstrümanlarını akort etmekle uğraşan üç müzisyenin ve son hazırlıkları tamamlamak için masaya telaşla taze çiçekler ve mumlar koyan üniformalı hizmetçilerin bulunduğu geniş ahşap terasa açılan üç çift kanatlı kapının önünde duruyordu. Müzik, mumlar, çiçekler ve ince porselenler... Günlük bir giysi yerine, siyah mini elbisesini giydiği için rahatladı. Birdenbire yanan dış aydınlatmalar, berrak Nevada gecesini yumuşacık renklere boyadı.

chatlak!/vero

Serin çöl havasını içine çekti. Araba tutan Apollon'la birlikte ön koltukta oturmak (Apollon birlikte oturmaları için ısrar etmişti ve öylesine acıklı görünüyordu ki, Robert'ı fazlasıyla rahatsız etseler de, içini çekip yanına sıkışıvermişti) şaşırtıcı bir deneyim olmuştu. Memleketi Colorado'ya âşıktı. Her ne kadar orada doğup büyümüş olsa da, Pikes Peak'in görkeminden, memleketinin dağlık ve yeşillik olmasından hiçbir zaman sıkılmamıştı. Özellikle ABD'de pek çok yer gezdiğini ve bir sürü güzel eyalet gördüğünü düşünürdü ama hiçbir yer Colorado kadar hislerine hitap etmemiş, ruhunu dinlendirmemişti. Bu yüzden de çölden bu kadar çok etkilenmesi şaşırtıcıydı. Eddie'nin Red Rock Kanyonu'nun ucundaki villasından, çiftlik evine kadar yaptıkları kısa yolculuk, hem sade hem de çarpıcı manzaralarla doluydu. Çölün esrarengiz ve mükemmel bir yönü vardı. Hayal gücünün, içinde eski kovboylar, deri ve ter olan kadınsı fantezilerle coşmasına neden oluyordu. Romantik ve aptalca hayalleri karşısında kendi kendine sırıttı.

"Gülüşünü seviyorum."

Apollon'un boğuk sesiyle irkildi. Ona döndü. Öyle yakınındaydı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Bu, Işık Tanrısı'nın ölümsüzlük gücünün verdiği sıcaklık değil, sıradan vücut sıcaklığıydı ama ona seviştikleri geceyi, içinde her gidip gelişinde bedenini yalayan alevleri hatırlattı.

Ellerini sinirli bir şekilde kısacık saçlarının arasında gezdirdi. "Beni korkuttun."

"Seni korkutmak istememiştim."

Ah bir bilseydi. Sadece varlığı bile midesini kasıyor, yüzünü kızartıyordu. Ve bütün bunlar onun lanet olası Işık Tanrısı olduğunu öğrenmeden önce olmuştu! Demek peşindeki adam, seviştiği adam, ölümsüz Apollon'du. Bu biraz, zorlu bir durum-

dan nasıl kurtulacağını bilmeden kendini *Uzay Yolu* dizisinin içinde bulmaya benziyordu.

Ama ondan kurtulmak istemiyordu ve bu gerçek onu çılgına çeviriyordu. O Apollon'du! Bu düşüncenin yarattığı şaşkınlığın heyecanını üzerinden atamıyordu. Baş döndürücü, çıldırtıcı ve inanılmaz korkutucuydu.

Aklını yitirmiş bir kadın gibi saçma sapan şeyler düşünmek yerine, zihnini bir nebze olsun rahatlatabilmeyi umarak başıyla çöl gecesini işaret etti.

"Senin suçun değil, manzaraya dalmışım. Umduğumdan çok daha güzel."

"Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Las Vegas Krallığı güzelliğiyle beni de büyüledi." Gülümseyerek Pamela'nın yüzüne dökülen kısa ve siyah saç tutamına dokundu.

Gözleri terastaki ışığı yansıtıyordu ve bir an için sanki tekrar ölümsüzlük mavisiyle parladılar. Pamela biraz geri çekildi.

"Neden?" diye sordu Apollon bitkin bir halde. "Neden dokunuşumdan kaçıyorsun?"

Sorusunu duyan garsonlardan birisi bariz bir merakla onlara bakınca, Pamela Apollon'u onları kimsenin duyamayacağı bir yere, terasın gözlerden en uzak köşesine doğru götürdü. Sesini alçaltıp huzursuzca kıpırdanmamaya çalıştı.

"Dokunuşundan kaçmıyorum. Be... ben dikkatli davranıyorum," diye kekeledi gözlerine bakmadan.

"Anlayamıyorum." Eliyle yüzünü silip içini çekti. "Beni anla Pamela, böyle bir şeyi ilk defa yaşıyorum. Bana aşkın kurallarını anlatman lazım."

Pamela'nın kalbi sanki boğazında atıyordu ve ona cevap vermeden önce dikkatlice yutkundu.

"Kuralları bilmiyorum. Bir tanrının nasıl sevilebileceğini bilmiyorum." İstemeye istemeye gözlerine baktı. "Gerçek şu ki, senin Phoibos olduğunu düşündüğüm zaman her şey daha farklıydı."

"Ben Phoibos'um Pamela."

"Hayır değilsin! Tanrım, Apollon..." Durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Gördün mü? Artık senin yanındayken normal şeyleri bile söyleyemiyorum. Tanrım... Sen bir tanrısın! Ne söyleyeceğimi... Ne yapacağımı bilmiyorum..." Alnını ovuşturdu. Müzisyenler bir vals çalmaya başlayınca, gecenin gerçek dışı havası daha da arttı. Sanki Apollon konuşmalarına bir fon müziği ekletmişti. "Âşık olmak istemiyorum," dedi Pamela yavaşça. "Seni tanımadan önce de istemiyordum ve şimdi bu fazlasıyla imkânsız gözüküyor."

Apollon itiraz etti. "Hayır, imkânsız değil. Sadece gerçekleri bu şekilde öğrenmen hataydı. Sana daha önce anlatmalıydım, kabullenmeni kolaylaştırmalıydım."

"Nasıl daha kolay olabilirdi ki? Sen eski bir tanrısın ve ben de sadece ölümlü bir kadınım. Birarada olmamız mümkün değil." Zihninde dolanıp duran kelimeleri ifade etmek midesini bulandırdı.

"Kalbinin arzusunu yerine getirdim." Apollon alçak ve gergin bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Evet, tabii ki yerine getirdin! Seni arzulamıyorum diye bir şey yok. Arzuluyorum. Mükemmelsin. Romantizm istedim ve sen romantik bir rüyayı kesinlikle gerçeğe dönüştürdün." Susmak, ağzından dökülen kelimeleri durdurmak istedi ama yapamadı. Eğer susarsa kendini onun kollarına atacağından ve sonsuza dek orada kalacağından korktu. Ya sonra ne olacaktı? Onu bırakıp kendi ölümsüz dünyasına döndüğünde kalbine ne olacaktı?

Apollon yüzünü ekşitip başını salladı. "Ben romantik bir rüyadan çok daha fazlasıyım ve sen de bir tanrıyla oynaşmaktan çok daha fazlasını istedin."

"Apollon, ben ne istediğimi biliyorum," dedi Pamela sert bir şekilde.

"Gerçekten mi? O halde belki de kız kardeşimle arandaki ritüel bağın, dün gece benim ruh ikizim olduğunu itiraf edene dek bozulmadığını da bilmek istersin."

Pamela fısıldayarak, "Senin ruh ikizin..." dedi. Sonra başını salladı. "Hayır!" Apollon ruh ikizi olamazdı. Eğer ruh ikiziyse, onsuz nasıl yaşayacaktı?

Apollon'un yakışıklı yüzündeki tüm ifadeler bir anda yok oldu. "Belki de yüzyıllardır aşkı tanımadığım için şanslıydım. Acı verici bir duygu olduğunu öğreniyorum." Ciddi bir tavırla önünde eğilip topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Ama niyetlendiği gibi odasına çıkmak üzere kapılardan geçerken, her zamanki gibi arkalarından gelen James'le birlikte hızla terasa girmekte olan kız kardeşi ve Eddie'ye çarpıyordu neredeyse.

"Güzel! Güzel! Çoktan gelmişsin," dedi Eddie Apollon'un omzuna vurarak. Sonra Pamela'yı gördü. "Mükemmel! Hepimiz buradayız. James, ziyafeti başlatmalarını söyleyebilirsin. Gel, Tanrıçam. Buradaki yiyecekler basit olabilir ama kalitesinin seni hayal kırıklığına uğratmayacağına söz veriyorum."

"Eddie, o güzel şampanyadan biraz daha istiyorum."

"Tabii ki, tabii ki," diye mırıldandı Eddie, bir yandan da sandalyeye oturması için yardım ediyordu.

Pamela koca adamın kocamüyük bir tavuk gibi gıdaklayarak Tanrıça'nın üzerine titremesini izledi. Onların tam karşısında

chatlak!/vero

ayakta duran Apollon'un bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. İçinde biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı, omuzlarını dikleştirip yüzüne profesyonel ve samimi bir gülümseme yerleştirdi ve masadaki küçük gruba katıldı. Eddie, tabii ki onun "Phoibos"un yanına oturmasını istemişti. Neyse ki sandalyeye oturur oturmaz, masanın etrafı bir grup garson tarafından sarıldı.

Eğer Eddie bu yemeğe "basit" diyorsa abartılı diyeceği yemeği görmek isterdi doğrusu. Yemekler sırayla servis edilmiyordu. Tersine, sıradışı bir mekânın tam ortasında verilen pahalı bir yemekten bekleneceği üzere, Eddie her şeyin aynı anda gelmesini istemişti. Bir yemek patlaması gibiydi. Yabani yeşillikler, egzotik taze mantarlar ve minik, olgun domateslerden yapılmış salatalar, minyatür kuş kafesleri şeklinde hazırlanmıştı. Taze sarımsak ve beyaz şarap kokan kurdele makarna muhteşemdi. Kalın somon dilimleri ve üzerine karabiber parçacıklarıyla deniz tuzu serpiştirilen, eritilmiş İtalyan peyniriyle kaplı kabak ezmesi mükemmel bir şekilde ızgara yapılmıştı. Tetikte bekleyen garsonlar tüm yemek boyunca kadehleri buzlu şampanyayla doldurdular.

Her şey nefisti ve Eddie ile Apollon Antik Roma'daki günlük yıkanma ihtiyaçları üzerine keyifle sohbet ederlerken Pamela biraz rahatladığını hissetti. Aslında Apollon'un, çoktan yok olduğu düşünülen bir dünyayla ilgili verdiği bu canlı detaylar Pamela'nın da ilgisini çekmişti.

Eddie bir yandan ağzına somon dilimlerini tıkarken, "O halde yıkanma sosyal bir aktivite haline gelmişti," dedi.

Apollon onayladı. "Bunu sadece temizlenmek için yapılan bir şey olarak düşünme. Roma hamamları bundan çok daha fazlasıydı. Aynı yıkanma kompleksinde kütüphaneler, dükkânlar, restoranlar, berberler, masörler, spor alanları olması sık rastlanılan bir şeydi. Sosyalleşme alanlarıydı, şehrin can damarlarından biriydi. Bir tarafta etrafa duyurulmaması gereken meselelerin görüşüldüğü özel odalar vardı. Tanrıların bile günlük entrikaları dinlemek üzere sık sık Roma hamamlarını ziyaret ettiği söylenir."

"Hah! Sezar'ın öldürülmesi de Roma hamamlarından birinde planlanmamış mıydı?" dedi Eddie.

Artemis dudağını büktü. "Sezar! Kendini tanrı ilan etmek yaptığı en büyük hatalardan biriydi. Karısını dinlemeliydi. Calpurnia onu uyardı. Romalılar çoğunlukla kadınlarının sözünü dinlemediler," dedi öfkeyle.

Eddie'nin gözleri büyüdü. "Şimdi anladım tatlım! Bu sabahki ilk karşılaşmamızdan beri bunu düşünüyordum. Garip bir şeyler vardı, doğru olmayan bir şeyler ve şimdi bunun ne olduğunu anladım. Sen Diana falan değilsin, gerçek kişiliğini şimdi fark ettim."

Artemis altın rengi kaşlarından birini kaldırıp ikinci somon dilimini ısırdı. "Öyle mi?"

"Evet! O solgun ve ruhani Diana'ya göre fazlasıyla ateşlisin. Alev alıyor ve parlıyorsun, sadece dolunay ışığıyla da değil. İçinde bir avcının kişiliğini taşıyorsun. Yarın, o elinde tuttuğun salak vazoyu atalım ve yerine yay ve bir sadak dolusu ok koyalım. Uysal Diana battı, yerine Tanrıça Artemis doğuyor."

O sırada yemekte olduğu makarna Pamela'nın boğazına kaçınca, garsonlardan birisi bir bardak su getirmek için telaşla koşturdu. Öksürüklerinin arasında Apollon'la şaşkınlık dolu gizli bir bakış paylaştılar ama Eddie henüz bitirmemişti. Elini kalbine koydu ve Üç Tenor'dan[19] birisi gibi yükselip alçalan, enstrümansız, derin ve yankılı bariton sesi çöl gecesine yayıldı.

19 İspanyol Placido Domingo, Jose Carraras ve İtalyan Luciano Pavarotti'den oluşan üçlü. (ç.n.)

chatlak!/vero

"Altın okları olan Artemis'i anlatıyorum,
Avlanmayı çok sever, geyikleri ok yağmuruna tutar.
Acı veren oklarını atmak için yayını gererken,
Onları arkalarından kovalar.
Onunki cesur bir yürek, etrafta gezinen
Ve vahşi hayvan yavrularını öldüren."

Eddie şarkıya başladığında Artemis yemek yemeyi bıraktı. Açık bir hayret ifadesiyle Eddie'ye bakıyordu. Şişman adam şarkısına ara verip yemek boyunca hafif bir müzik çalmış olan müzisyen üçlüsüne işaret etti. Müzisyenler sustular ama Eddie tekrar şarkı söylemeye başlayınca arp çalan adam şarkının ritmini yakaladı ve kaygan tellerin sihirli melodisiyle ona eşlik etmeye başladı.

"Ama ok yağdıran Tanrıça avcılığa doyunca
Gergin yayını gevşetir,
Erkek kardeşi Phoibos Apollon'un harika evine,
Delphoi'nin bereketli topraklarına gelir..."

Başını asil bir şekilde yana eğmiş onu dinleyen Apollon'u işaret etti.

"Yaratıcılık ve ilham perilerinin güzel dansını başlatmaya.
Burada esnek yayını ve oklarını kaldırır,
Zarif mücevherlerini takıp danslarını başlatır.
Gerçekten de davranışları ve öğütleriyle
Tanrıların en iyisi olan solgun bilekli Leto'nun

Çocuklarını nasıl doğurduğunun şarkısını söylerken,
Duyulan sesleridir tanrısallık.
Selam verin, Zeus'un kızına
ve güzel saçlı Leto'ya!
Sizi hep hatırlarım
Ve şükranlarımı sunarım..."

Eddie son notayı uzatarak söylerken, arpı çalan adam da ona uyarak nefis bir müzikle şarkıyı tamamladı. Şarkı bitince gece birden sessizleşti. Pamela önce Eddie'ye sonra Artemis'e baktı. Bakışlarını Artemis'ten ayıramadı. Büyük bir hayretle, büyüleyici mavi gözlerinin parlak yaşlarla dolmasını, sonra da eğilip Eddie'yi dudaklarından uzun uzun öpmesini izledi.

"Homeros ilahilerini biliyorsun," diye fısıldadı Tanrıça. Şişman adamın yüzüne dokunabilecek kadar yakın duruyordu.

"Homeros ilahilerini bilirim," diye yanıtladı Eddie ciddiyetle.

"Beni çok şaşırttın Eddie."

Gerçek bir mutlulukla gülümseyen Tanrıça'nın güzelliği Pamela'nın nefesini kesti.

Artemis bakışlarını Eddie'den ayırmadan, "Kardeşim," dedi, "bu keskin gözlem gücünden dolayı ev sahibimizi ödüllendirmek istiyorum. Benim için çalar mısın?"

"Tabii ki," dedi Apollon. "Ama yanımda enstrümanlarım yok."

Eddie'nin dikkat çekici sesi terasta yankılandı. "Bu gecelik bu kadar müzik yeter. Gidebilirsiniz. Ama enstrümanlarınız kalsın. Asistanım yarın size iade edilmelerini sağlar."

chatlak!/vero

Üç kadın temkinli ve hızlı bir şekilde hazırlanıp çıktı. Enstrümanlarını tereddüt bile etmeden bıraktıklarını görünce Pamela, Eddie'nin onlara ne kadar ödeme yapmış olabileceğini merak etti.

Apollon arpçıdan boşalan yere oturdu ve duyduğu tedirginliği hissettirmeden ellerini enstrümanın üzerine koydu. O Müzik Tanrısı'ydı. Arp çalanlar ona tapar ve pek çok ülkede adına methiyeler düzerlerdi. İlham perileri önünde saygıyla eğilirdi. Yeni doğan Hermes'ten insanoğlunun ilk lirini aldığından beri, ölümsüzlük gücü sayesinde bu enstrümanı çalmakta hiçbir zaman zorluk çekmemişti. Soluduğu hava, içtiği şarap gibiydi, hep oradaydı. Ama bugün o, ölümsüz Apollon değildi. Sadece sıradan bir adamdı. Notaları biliyordu. Arpa dokunduğunda yabancılık çekmemişti. Yine de midesi bulanıyordu. Ya bu yeteneği de güçleriyle birlikte uçup gittiyse? Ya yanlış notaları çalarsa? Daha da kötüsü, ya doğru notaları kötü çaldığı için kulağa yanlış notalarmış gibi gelirse?

Başını kaldırıp baktı. Artemis ayağa kalkmış, masanın biraz gerisinde durarak dans etmek için kendine yer ayırmıştı. Eddie'nin gözleri sürekli Artemis'in üzerindeydi. Kız kardeşi yazarın aklını başından almıştı. Apollon elini gergin yayların üzerine koydu. Şişman adamın neler hissettiğini anlayabiliyordu. İstemeye istemeye bakışlarını Pamela'ya çevirdi. Dikkatle onu izliyor, şüphesiz Işık Tanrısı'nın çalacağı muhteşem müziği bekliyordu. O an tüm kalbiyle ölümsüzlük güçlerine tekrar kavuşabilmeyi istedi ya da gerçekten de ölümlü adam Phoibos olabilmeyi. Aniden, ikisinden birisi olabilmeyi çok istedi. İki dünyanın arasında sıkışıp kalmak, zihninde silahlarla ilgili hatıralarla savaş alanının ortasında kalmak gibiydi.

"Terpsikhore'nin[20] en sevdiği şarkıyı çal," dedi kız kardeşi emreder gibi.

Apollon şarkıyı biliyordu. Dans Perisi bu şarkıyı yaratırken o da yanındaydı ve sonra Zeus'un büyük ziyafetlerinden birinde o dans ederken çalmıştı. Gözlerini kapatıp konsantre oldu. İlk notaları belli belirsiz, yumuşak, neredeyse hiç duyulmayacak gibiydi ama parmakları çalabileceklerine Tanrı'nın kendisinden çok daha fazla inanıyordu. Gümüş telleri tanıyorlardı ve birbirini selamlayan iki eski dost gibi enstrümanın üzerinde gidip gelmeye başladılar.

Gözlerini açtı. Artemis Terpsikhore'nin şaheseriyle coşmuş, terasta bir o yana bir bu yana süzülüyordu. Kardeşine bakıp sevgiyle gülümsedi. Bu gece onun da ölümsüzlük güçleri yoktu ama zaten onlara ihtiyacı da yoktu. Eddie'nin onun için aldırttığı kolsuz, ipekli mini elbise vücudunu zarifçe sarmıştı. Ağır, baştan çıkartıcı, mükemmel hareketlerle dans ediyordu. Apollon'un parmakları arpın üzerinde kayarak, müziğin ritmini artırdı. Artemis de ona uyarak temposunu artırdı ve dönerek, kıvırtarak müziğin ritmine mükemmel bir uyum sağladı. Tempo doruk noktasına ulaştıktan sonra da zarif ve akıllıca bir hareketle Eddie'nin ayaklarının yanına düşüverdi.

Eddie, "Hayır!" diye bağırarak, soluk soluğa kalan Artemis'i ayağa kaldırdı. "Esas benim ayaklarına kapanmam gerek Tanrıçam."

Artemis nefes nefese bir kahkaha attı. "O halde ödülünü sevdin mi?"

"Dansını ölene dek sevgiyle hatırlayacağım."

20 Yunan mitolojisindeki ilham perilerinden biridir. Dansı ve hafif şiiri simgeler. (ç.n.)

Tanrıça'nın yüzü bir anda ciddileşti. "Öldüğünü düşünmek istemiyorum."

Gülme sırası Eddie'deydi. İçten bir kahkaha attı. "O halde bunu düşünme çünkü o güne daha çok var Tanrıçam!"

Artemis tekrar gülümsedi. "Eddie, birlikte biraz yürüyelim mi? Biliyorum geç oldu ve etraf karanlık ama..."

"İsteklerin benim için emirdir," diye haykırdı Eddie. "Hadi gel, etrafta aydınlatmalar var ve sana eşlik etmekten onur duyarım."

Eddie ona dansının kökenini sorarken çoktan kafa kafaya vermişlerdi ve Pamela ile Apollon'un yüzlerine bile bakmadan terastan ayrıldılar. Hâlâ Tanrıça'nın inanılmaz performansının sersemliğinde olan Pamela arkalarından onları seyretti. İnanamıyordu. Artemis sanki gerçekten Eddie için, ona önem verdiği ve teşekkür etmek istediği için dans etmişti. Bir günde ne çok şey değişmişti. Sabahki Artemis kibirli ve çekilmezdi. Gerçi Tanrıça hâlâ inanılmaz kibirli, tamamıyla şımarık, çılgınca bencil ve kendini beğenmişti. Ama Eddie'ye baktığında gözlerine bir uysallık yerleştiğine de şüphe yoktu. Artemis'in gerçekten de bir kalbi olabilir miydi?

Birbirini takip eden iki yumuşak sihirli nota dikkatini tekrar kendi ölümsüzüne çevirmesini sağladı. Kendi ölümsüzü. Bu düşünceyle tüm vücudu titredi. Bu geceden önce arp çalan bir erkek görse en kötü şartta kadınsı, en iyi şarttaysa eşcinsel olduğunu düşünürdü. Apollon ikisi de değildi. Olağanüstü erkeksiydi. Arpı sadece çalmamış, ona bir sevgili gibi dokunmuş, okşayışlarıyla onu ikna ederek, muhteşem bir müzik çalmasını sağlamıştı. Kaslı, altın rengi vücudu ve güneş rengi saçlarıyla, dinlenmek ve kahramanlık destanları anlatmak için savaşa ara vermiş antik bir tanrıya benziyordu. Parmaklarıyla tellerden

duygu dolu ritmik bir melodi çıkartarak şarkı söylemeye başladığında gözleri buluştu.

"Senin karşında oturup
Tatlı konuşmalarını,
Aşk dolu kahkahalarını
dinleyen adamım.
Göğsünün içindeki kalbi
Tir tir titreyen adamım."

Sesi tarif edilemeyecek kadar güzeldi ve Pamela ölümsüzlük güçlerini kullanabildiği zaman sesinin nasıl çıkacağını hayal etmeye çalıştı. Nesiller boyu insanların onun adına tapınaklar yapmasına, heykeller dikmesine şaşmamak lazımdı. İşte şimdi buradaydı ve sadece onun için söylüyordu. O an ona karşı duyduğu arzunun şiddetiyle neredeyse boğulacaktı. Mantığı bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

"Sana bakınca,
Konuşamam.
Dilim sessizleşir, sertleşir.
Tenimde hafif hafif alevler belirir,
Artık gözlerimle göremem,
Kulaklarımla duyamam.
Bedenimden soğuk terler boşanır,
Titremeler beni esir alır,
Çayırlardan daha yeşil olurum,
Ölümüme dokunurum."

Pamela tam önünde durdu. Apollon'un şu an sahip olduğu tek güç âşık bir adamın gücüydü ama yine de onu büyülüyordu. Nakaratı tekrar söylediğinde ürperdi ve üzerini duygularının sıcaklığıyla örttü.

tarayan:ırmak
düzenleyen:vero
twilighttur.com

"Senin karşında oturup
Tatlı konuşmalarını,
Aşk dolu kahkahalarını
dinleyen adamım.
Göğsünün içindeki kalbi
Tir tir titreyen adamım."

Gecenin meltemi son notayı alıp götürürken, Pamela çekinerek uzandı ve parmağını arpın üzerindeki elinde gezdirdi.

"Bu şarkıyı sen mi yazdın?"

Apollon gülümseyerek elini tuttu. "Hayır. Sappho tarafından yazılmış. Yunanlı bir kadın şair ve aynı zamanda ateşli bir lezbiyendi. Onun kelimelerini ödünç aldım. Keskin bir zekâsı, iğneleyici bir espri anlayışı vardı. Bence bizim durumumuzun oldukça eğlenceli olduğunu düşünür ve sözlerinde küçük değişiklikler yapmamı umursamazdı."

"Çok güzeldi. Sesin..." Duyduklarını tanımlayabilecek kelimeleri bulabilmek için duraksadı. "Sesin bir kısmı unutulmuş bir rüyaya benziyor. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir şeye."

"Ama gerçek. Ben de gerçeğim." Onu kendine doğru çekti. Tereddüt ettiğini fark edince ellerini beline dolayıp yüzüne baktı. "Benim için hissettiklerin gerçek." Apollon dudaklarını yavaşça dudaklarına bastırdı. Tadını tekrar almak, ona tekrar

dokunabilmek için can atıyordu ama Pamela kendini o kadar çok kasmıştı ki sadece bir öpücükle yetinmek zorunda kaldı. Önce dudaklarından, sonra yanağından. Pamela en sonunda biraz rahatlayarak başını omzuna koydu ve Apollon saçlarının kokusunu içine çekti. Onu tekrar öpmek için eğildiğindeyse Pamela elini kaldırıp dudaklarına bastırdı.

"Bana zaman tanımanı isteyeceğim," dedi.

"Zaman mı?"

"Aramızda olup bitenleri düşünmek için zamana ihtiyacım var ve bana dokunduğunda, beni öptüğünde hiçbir şey düşünemiyorum. O yüzden bana düşünmek için biraz zaman ver. Benim için bunu yapar mısın?"

Apollon, hayır demek isterdi. Arpı bir kenara fırlatıp onu kollarının arasına almak ve başka hiçbir şey düşünemeyene dek yavaşça, arzuyla onunla sevişmek isterdi. Onu ikna edebileceğini biliyordu, bunu bedeninin ona doğru yönelmesinden ve nemli bakışlarından anlayabiliyordu. Pamela'nın içinde yanan ihtirası ve onu nasıl canlandırıp kullanabileceğini biliyordu. Ama ya sonra? Sabaha tekrar ondan kaçacaktı. Ona kendi iradesiyle gelmesini istiyordu, ertesi sabah pişmanlıklarıyla değil.

Beline doladığı kollarını gevşetti. Onu tekrar öpmek yerine, her zamanki gibi alnına düşen koyu renkli bir saç tutamını arkaya attı.

"Düşünmen için sana zaman tanıyacağım."

Üzgün bir gülümsemeyle elini öptü ve ağır ağır yürüyerek terastan ayrıldı. Tek başına.

chatlak!/vero

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Pamela, kahvaltının 08.15'te terasta hazır olacağını bildiren telefondaki neşeli kadının sesiyle uyandı. Saat 07.30'du ve bir an için henüz çok erken olduğunu düşündü. Kahretsin, ona neler oluyordu böyle? Bünye saati genellikle onu hep şafak doğarken uyandırırdı. Normal şartlarda 07.30 onun için geç saate kadar uyumak demekti. Ama bu sabah gözlerini ovuşturuyor, bir türlü uyanamıyor ve yatağın içinde kıvrılıp birkaç saat daha uyuyabilmek istiyordu.

Hep Apollon'un yüzündendi. Işık Tanrısı'nın koridorun biraz aşağısındaki odada tek başına uyuduğunu bilmek, bütün gece bir o yana bir bu yana dönmesine neden olmuştu. O lanet olası, akıcı sesi de suçluydu. Zihninde sürekli yankılanıp duruyordu. Ve dokunuşu. Gözlerini her kapatışında dudaklarını, dudaklarının ateşini hissediyordu. Belli ki ölümsüzlük güçlerinin olmaması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Dokunuşları onun için hâlâ ateşti ve ışıktı ve terdi ve...

Kahrolasıca! Hormonlarını gerçekten de kontrol altına almalıydı. Gözlerini tekrar ovuşturdu ve Eddie'nin, mükemmel bir kahve eşliğinde onları beklediğini düşündü.

Bu da ona, Eddie ve Artemis'i gecenin ikisinde kıkırdaya kıkırdaya ikisinden birisinin odasına girerken duyduğunu hatırlattı. Her ne kadar düşünmesi iğrenç olsa da seks bile yapmış olabilirlerdi. Artemis böyle bir şey yapar mıydı? Onun bakire tanrıçalardan birisi olması gerekmiyor muydu? *Zumanity*'deki erotik kovalamacayı ve seksi yürüyüşü ile seksi konuşmasını hatırladı. Madonna (şarkıcı olan, diğeri değil)[21] ne kadar bakireyse Artemis de o kadar bakireydi. Dokunmayan, dokunulmamış, soğuk bir tanrıçanın tam tersiydi.

Yataktan kalkarken tekrar sızlandı. Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve kendine o günün salı olduğunu hatırlattı. Bugünü saymazsak portalın açılmasına ve Artemis ile Apollon'un kendini toparlayabilmesi için onu yalnız bırakarak kendi dünyalarına dönmesine sadece üç gün kalmıştı. Midesi kasıldı. Hayır, Apollon'un onunla gerçek bir ilişkiye girmek için bekleyeceğini umacak kadar saf olmayacaktı. Apollon kendi dünyasına dönecekti. Ve kendisi de normal, sıkıcı, flörtsüz yaşantısına geri dönecekti...

Hayır. Bu konudaki kararını daha önce vermişti zaten. Aşksız, erkeksiz, sekssiz kabuğuna geri dönmeyecekti. Apollon'u, flört dünyasına başlatacağı akınların ilki olarak görmeliydi. Başarılı bir keşif olmuştu. Eve döndüğünde misyonunu değiştirecekti. Artık hayatında sadece iş değil biraz da oynaşma olacaktı. O. Flört. Edecekti.

"Kahrolasıca," dedi banyo aynasındaki bitkin görüntüsüne. "Flört milislerinin üşütük bir üyesi gibi düşünüyorum. V benden

21 Diğer Madonna olarak kastedilen Meryem Ana'dır. (ç.n.)

çok utanacak." Bir an duraksayıp sonra alnına vurmaya başladı. "V! Onu aramayı unuttum." Çantasının altını üstüne getirerek cep telefonunu buldu ve telaşla V'nin numarasını tuşladı.

"Benden sıkıldın mı? Artık beni hiç aramıyorsun. Öyle olmadığını söyle," dedi V merhaba demek yerine.

"Öyle değil," dedi Pamela. "Tanrım, V, seni aramadığım için çok üzgünüm ama işler burada biraz çığırından çıktı."

"Yazar tamamen deli mi çıktı?"

"Hayır. Aslında Eddie oldukça iyi bir adam ve bu iş de neredeyse zevkli bile sayılabilir. Yani Elizabeth Taylor ve Richard Burton'ın sevebileceği gibi bir şeyler ortaya çıktı."

"Kes şunu! Bana onu Kleopatra'nın muhteşem sarayını yaptırmaya ikna ettim deme!"

"Eh, bir bakıma."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Evet, *Kleopatra*'nın film seti gibi bir şeyler yaratıyorum. Ama ikna etme kısmı benim işim değildi."

"Onun da Elizabeth Taylor takıntısı olan lezbiyen bir asistanı mı var yoksa? Tanrım dünya ne kadar küçük ve inanılmaz bir yer." V mutlulukla içini çekti. "Beni onunla tanıştıracak mısın?"

"Tekrar hayır. Asistanı bir erkek ve heteroseksüel olduğundan da eminim. Onu bakış açısını değiştirmeye ikna edenler benim asistanlarımdı ve mekânın da bir MGM film seti gibi gözükmesi sadece güzel bir tesadüftü."

"Bir dakika, bir dakika, *bir dakika*! Senin sadece bir asistanın var. O da benim. Ve ben de şu an kesinlikle orada değilim çünkü burada çılgın yaşlı kedi kadın Graham'le uğraşıyorum. Bu arada sonunda onu mürdüm rengi kadife kanepeden vazgeçirebildim. Bugün gidip kretonlara bakacağız. Ona kedi tüyünü daha az

gösterdiğini söyledim. Neyse bu kedi kadın hikâyesi hâlâ tek bir asistanın olduğu gerçeğini değiştirmiyor, o da *moi*[22] ve ben de şu an buradayım. Açıkla bakalım."

Pamela ona ne söyleyebilirdi ki? Apollon ve kız kardeşinin Vegas'ta hapsolmuş birer ölümsüz olduklarına inandığını söylese V, en yakın psikiyatri dinlenme tesislerinde hoş, küçük bir "tatil" için rezervasyon yaptırıp elinde Valium dolu bir çantayla ilk uçağa atlayıp yanına gelirdi. En yakın arkadaşı için gereksiz yere üzülmesi de işin cabasıydı. Ona gerçeği kesinlikle söyleyemezdi. Derin bir nefes aldı. Bunu yalan söylemek olarak değil, hikâyeleştirmek olarak görecekti. Eddie bu işten para kazanıyor ve kimse de ona, deli bu adam demiyordu. Tamam, en azından yüzüne karşı demiyorlardı.

"Phoibos ve kız kardeşini cumaya kadar asistanlığımı yapmaları için işe aldım. Phoibos Antik Roma mimarisinde uzman ve kız kardeşi de öylesine göz alıcı ki, Eddie çeşmenin ortasına o iğrenç Bacchus'un heykeli yerine Phoibos'un kız kardeşinin modellik yapacağı bir tanrıçanın heykelini yaptırmaya karar verdi." Sözlerini tamamladı, nefesini tuttu ve kopacak fırtınayı beklemeye başladı.

"Erkek arkadaşını işe mi aldın?"

"O benim erkek arkadaşım değil."

V sanki Pamela hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ve kız kardeşini?"

"Evet, şey, kız kardeşi anlaşmanın bir parçası olarak geldi. Phoibos Antik Roma konusunda gerçek bir uzman. Caesars Palace'daki havuzun gösterişli bir taklidini yapmak yerine, otantik bir Roma hamamı yapmak için Eddie'yi ikna etmeme yardımcı

22 (Fr.) Ben. (ç.n.)

oldu. Antik Romalıların halk hamamlarını golf kulüpleri gibi kullandıklarını biliyor muydun?"

"Tamam, konuyu dağıtma. Henüz erkek arkadaşınla ilgili sorularımı bitirmedim."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Her neyse. Sanki onun bir doktor ve müzisyen olduğunu söylemiştin. Ve pazartesi sabahı apar topar Vegas'ı terk etmeyecek miydi?"

"O bir doktor ve müzisyen. Aynı zamanda Antik Roma konusunda da bir uzman. Ve gerçekten de gitmesi gerekiyordu ama o, şey, uçağı kaçırdı ve kalmaya karar verdi," dedi Pamela ses tonunun endişesiz ve dürüst çıkmasına dikkat ederek.

"Söylediklerin merak uyandıracak derecede mantıklı görünüyor. Ben de onun genç bir Jedi Şövalyesi olduğunu düşünmüştüm. Kaş yaşında bu?"

"Tahmin ettiğimden daha yaşlı," dedi Pamela. Arkadaşının sorularından birini yalan söylemeden cevaplayabildiği için minnettardı.

"Hâlâ onunla yatıyor musun?"

"Hayır! En azından dün gece yatmadım."

"Yatmamak senin mi yoksa onun mu fikriydi?"

"Benim," dedi Pamela üzgün bir şekilde.

"Ah, vay canına. Ona fena halde abayı yakmışsın. Lütfen bana onu gözünün önünde tutmak ve gitgide artan saplantınla kendine işkence yapmak için işe aldığını söyleme. Bu tıpkı hastalıklı bir pembe dizi senaryosu gibi olur Pammy."

"Öyle bir şey değil. Onu işe aldım ve cadaloz kardeşini de, çünkü yardımlarından faydalanabilirim."

"Yani o güzel kadın aslında bir canavar mı?"

Pamela gülümsedi. Dedikodu numarasının işe yarayacağını biliyordu.

"Berbat birisi. Çok güzel, kibirli, tam bir tanrıça kompleksine sahip. Görsen ona bayılırdın."

"Çok komiksin." V içini çekti.

"Aynı zamanda da bir tasarım dâhisiyim. Phoibos ve Diana'yı işe almakla inanılmaz kötü bir şeyden zevkli bir iş çıkartma yükünden kurtuldum. Eddie Diana'ya tamamen kapıldı. Ondan gelen bir gülücük veya surat asma, kararını yüz seksen derece değiştiriyor."

"Ve tabii Eddie'nin neyi beğenmesini istediğini Diana'ya daha önce anlatmıştın değil mi?"

"Tabii ki." Pamela yalan söyledi. Bir kez daha. Artemis'e bir şeyi yapmasını söylemek neredeyse imkânsızdı. Neyse ki Tanrıça'nın, biraz fazla abartılı da olsa mükemmel bir zevki vardı.

"Peki, şu senin yakışıklı üç bacak, erkeksi bir şekilde ortalarda dolanmak dışında neler yapıyor?"

"O benim değil. Ve mimarlarla birlikte hamam üzerine çalışıyor. Çok ilginç ki..." Kapı çalınınca sustu. "Bekle bir dakika, kapıda birisi var."

"Pamela?" Apollon'un boğuk sesi kapının arkasından rahatlıkla duyulabiliyordu. "Yardımına ihtiyacım var."

"Şey, V, gitmem lazım."

"Tamam, sonra ara beni. Ve her şeyi ince eleyip sık dokuma, ama dikkatli ol."

Pamela homurdanarak, "Hoşça kal," dedi ve telefonu kapatıp kapıya koştu. Karşısında Apollon'u görür görmez de hem kapıyı hem de gözlerini ardına kadar açtı. Apollon'un belinden yukarısı çıplaktı. Kıvırcık saçları karmakarışık olmuştu ve çenesi ile yanakları kan içindeydi.

"Ah, aman Tanrım! Ne yaptın böyle?"

"Tıraş oldum ve kanıyorum!"

"Gir içeri," diyerek onu kolundan tutup odaya çekti ve kapıyı kapattı. Yüzüne yayılmış kan lekelerinin altından benzinin attığı görülebiliyordu. Pamela başını sallayarak sandalyeye oturmasını işaret etti. "Düşüp bayılmadan önce otursan iyi olur. Pek iyi gözükmüyorsun."

Apollon kendini sandalyeye bırakıverdi. Kan damlacıklarından birine dokundu, parmağındaki kırmızılığa baktı ve sertçe yutkundu.

"Bu benim kanım," dedi.

Pamela kaşlarını çatarak ona baktı. "Tabii ki senin kanın. Tıraş olacağım diye kendini doğramışsın resmen." Islak bir havlu getirmek için banyoya giderken, omzunun üzerinden ona baktı. "Daha önce hiç tıraş olmadın mı?"

Apollon donuk bir ifadeyle başını salladı. "Hayır."

Pamela elinde ıslak havluyla tekrar odaya girerken beraber uyandıkları sabah yüzünün ne kadar pürüzsüz ve sakalsız olduğunu hatırladı.

"Gerçekten de şimdiye kadar hiç tıraş olmadın mı?"

Apollon başını kaldırıp ona baktı. "Hiç ihtiyaç duymadım ki. Yüzümde hiç sakal olmadı."

Pamela önünde eğildi, yavaşça yanaklarına dokunarak yüzünü inceledi. "O kadar da kötü durumda değil. Sadece birkaç kez kesmişsin. İnsanın yüzü çabuk kanar."

"Bunu bilmiyordum," dedi Apollon. Şimdi daha da solgun gözüküyordu.

Pamela doğruldu. "Daha önce bir yerin de mi kanamamıştı?"

"Evet," dedi Apollon kaşlarını çatarak. "Yani hayır. Daha önce hiçbir yerim kanamamıştı."

Pamela ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi, sonra vazgeçti. O bir tanrıydı. Tanrılar ölmediğine göre kanamamaları da normaldi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Mantıklı bir cevap düşünemeden, kapıya iki kez sertçe vuruldu ve dışarıdan belli belirsiz ismi seslenildi.

Pamela Apollon'a, "Bekle bir dakika," dedikten sonra kapıya seslendi. "Kim o?"

"Benim!" dedi ağlamaklı bir ses.

"Artemis?" dedi Pamela kapıyı açarken.

Yine kısa tuniğinin içinde olan Tanrıça hızla içeri daldı. Antik Yunan trajedilerinden birini canlandırır gibi, bir elini çarpıcı bir şekilde öne doğru uzatmış, diğeriyle de boğazını sıkıyordu.

"Pamela! Çok ters giden bir şeyler var." Yüzü kan lekeleriyle dolu bir halde sandalyede oturan erkek kardeşini fark edince boğazındaki elini ağzına götürdü.

Pamela arkasından kapıyı çarpıp Tanrıça'nın dirseğini tuttu.

"Sakın bağırma," dedi yavaşça.

"Ah! Ah!" Artemis sendeledi ve Pamela'nın onu götürdüğü yatağın üzerine çöküp kocaman, donuk gözlerle erkek kardeşine bakakaldı. "Ölüyor mu?" dedi nefes nefese.

"Ah, güzel Tanrım. Tabii ki hayır. Sadece tıraş olurken kendini kesmiş." Pamela geleceğini haber veren sıkı bir baş ağrısını hissederek sağ şakağını ovalamaya başladı.

"Apollon?" dedi Artemis titreyen sesiyle.

"Şey yapmakta pek becerikli sayılmam..." Tıraş oluyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Jilet," dedi Pamela. "Hayır, jiletle aran hiç iyi değil." Tekrar yanına gidip diz çöktü. "Biraz acıyabilir." Islak havluyu kesiklere değdirdi. Apollon'un tek yaptığı ani bir iç çekiş oldu. Kız kardeşi dehşetle onları izliyordu.

"Kanıyor," diye haykırdı Artemis.

"Evet, kendini jiletle kestiğinde genelde öyle olur. Kanarsın." Pamela Artemis'e bakıp gözlerini devirdi. Sonra da tekrar Apollon'a döndü. "Tamam, şimdi kağıt mendil alıp küçük parçalara ayır ve kesiklerin üzerine koy. Birazdan kan pıhtılaşacak ve kanama duracak. Eskisinden de yeni olacaksın."

"Kâğıt mendil mi?" dedi Apollon.

"Pıhtılaşmak mı?" diye ciyakladı Artemis.

"Boş verin. Ben hallederim." Pamela içini çekip banyoya gitti. Birkaç tane kâğıt mendil alıp tekrar Apollon'un sandalyesinin yanına çömeldi. Kâğıt mendili parçalara ayırıp tek tek kesiklerin üzerine yapıştırırken ikizler de hayretle onu izliyordu. "İşte," dedi ve doğrulup eserine baktı. "Kanama birazdan durur. Gömleğini giyip saçını tarayana kadar, kesikler tekrar açılmadan mendilleri çıkartabilirsin."

"Tekrar açılmadan mı?"

"Apollon, sen Şifa Tanrısı veya o tür bir şey değil miydin? Bu seni nasıl bu kadar şaşırtabilir?" Pamela boğulmak üzereydi. Ona sarılmak mı yoksa onu sarsmak mı istediğini bilemiyordu.

Tanrı birdenbire ayağa kalktı. "Kesinlikle haklısın. Ben... Ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Giyinip birazdan yanınıza geleceğim." Telaşla odadan ayrıldı.

"Bu yaptığın hiç de hoş değildi," dedi Artemis.

Pamela ellerini beline koyup Tanrıça'ya döndü. "Bir anda iyilik üzerine akıl hocalığı yapmaya başlayana bakın hele. Beni yanlış giden küçük bir deneyin kobayı olarak gördüğünü söylemiştin, bilmem hatırlatmama gerek var mı? Ayrıca, erkek kardeşinden hoşlanmam için yaptığın seks büyüsünün özrü de sürekli bana bağlı olmaktan sıkılmandı diye hatırlıyorum."

Artemis ondan uzaklaştı. "Başımı ağrıtıyorsun."

"Güzel!"

"Bu da hiç hoş bir davranış değil. Hem de tam ölmek üzere olduğumu düşündüğüm bir anda."

"Neden öyle düşünesin ki?"

"Şu halime bir baksana! Kesinlikle ters giden bir şeyler var. Gözlerim kıpkırmızı olmuş ve altlarında iğrenç, kabarık morartılar var. Midem çok ama çok kötü. Ve başım da her an patlayabilir!" Kendini dramatik bir şekilde Pamela'nın yastıklarına attı.

Pamela gülmemeye çabalayarak, "Lütfen. Akşamdan kalma olman dışında hiçbir sorunun yok," dedi.

Artemis önce doğruldu, sonra başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Beni öldürür mü?"

"Hayır. Ama ben olsam bugün mimozalardan ve şampanyalardan uzak dururdum."

Tanrıça'nın benzi atıverdi. "O içeceklerden hiç bahsetme."

Pamela kendini tutamayıp gülümsedi. "Eminim susamışsındır da."

"Susuzluktan kavruldum. Nereden bildin? Sen de bu hastalığa kapılmış mıydın?"

Pamela mini bardan bir şişe su çıkartıp Artemis'e uzattı. "İtiraf etmekten hiç hoşlanmayacağım kadar çok kereler. Dün çok fazla alkol aldın. Vücudun, yani geçici ölümlü vücudun bunun

hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyor." Artemis'in suyu kafasına dikip lıkır lıkır içmesini izledi. "Dur, hepsini içme. Tylenol içebilmen için de su lazım," diyerek çantasını karıştırmaya başladı. İçinden, seyahatlerde hep yanında taşıdığı küçük acil ilaç kutusunu çıkartıp Benadryl ve Xanax'ların arasından iki tane Tylenol buldu. "İşte, bunları iç ve kahvaltıyı hafif yap. Belki bir tost veya birkaç kek yiyebilirsin." Artemis'in boş bakışlarını fark edince, "Ah, pekâlâ," dedi. "Sana neler yiyebileceğini göstereceğim. Ama mutlaka biraz kahve ve su iç. Yakında düzelirsin."

"Daha iyi de gözükecek miyim? Aynanın karşısında gördüğüm berbat görüntüye inanamadım."

Pamela erkek kardeşininki gibi onun yüzünü de inceledi. Tabii hâlâ inanılmaz güzeldi ama bu sabah kesinlikle bitkin gözüküyordu. "Banyoya gel ve o koyu halkalar için ne yapabileceğimize bir bakalım." Duraksadı ve ona şöyle bir baktı. "Bir dakika. Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer bugün de Eddie'ye iyi davranırsan, yüzünü düzeltirim."

Yazardan bahsedilince Artemis'in yüz ifadesi değişiverdi. Sanki yüzü yumuşamış, yanakları da biraz pembeleşmişti.

"Ah Tanrım! Onu gerçekten beğeniyorsun."

"Ba-bana birisini hatırlatıyor," diye fısıldadı Artemis.

"Sana birisini hatırlattığı için mi ondan hoşlanıyorsun? Kimi?"

Tanrıça'nın gözleri parladı ve her zamanki kibirli haline büründü. "Eddie'nin kime benzediği seni değil beni ilgilendirir ve ondan hoşlanmamın sebebi sadece bu değil. Beni tanıdı. O tanrılara ve tanrıçalara değer verilmeyen modern dünyadan bir ölümlü ama beni biliyor ve bana değer veriyor. Bu da çok hoşuma gitti."

"Ya," dedi Pamela.

Kapatıcısını bulmak için makyaj çantasını karıştırırken, Artemis'in küvetin üzerine oturmasını işaret etti. Bir süre, Tanrıça'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları kapatmakla ve yüzüne doğal bir renk vermek için biraz pudra sürmekle uğraştı. Fazlasıyla güzel bir kadın olduğu için parlak farla gözlerini vurguladı. Usta bir ressamın tamamladığı bir şahesere rötuş yapmak gibi, diye düşündü.

"Hippolytos," diye mırıldandı Artemis.

"O da nedir?"

"Hippolytos ne değildi, o bir kimdi. Eddie bana onu hatırlatıyor."

Pamela Tanrıça'nın belirgin elmacık kemiklerine biraz daha fazla allık sürerken, "O da bir yazar mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Bir savaşçıydı. Theseus'un oğlu. Uzun boylu, güçlü ve en az bir tanrı kadar yakışıklıydı. Eddie'nin dış görünüşü Hippolytos'a benzemiyor. Bana onu hatırlatan şey sadakati."

"Hippolytos'tan bahsederken geçmiş zamanı kullanıyorsun. Öldü mü?"

"Evet," dedi Artemis kısaca. "Bana olan bağlılığı yüzünden yanlışlıkla öldürüldü. Sevebileceği tek kadın bendim."

"Çok üzüldüm."

Artemis ölümlü kadının gözlerine baktı. Burada gördüğü anlayış ifadesi Pamela'yı şaşırttı. "Sen de sevgilini kaybetmişsin."

"Benimki fiziksel bir ölüm değil. İnandığım adamın aslında hiç var olmadığını öğrendim sadece."

Artemis düşünceli bir şekilde başını salladı. "Aslında buna katlanmak daha da zor. En azından Hippolytos artık Eski Dünya'da gezinmiyor. Onu görmek ve olduğunu düşündüğüm insanın sadece kabuğunu taşıdığını bilmek acı verici bir yük olurdu."

"Beni anlayabiliyorsun," dedi Pamela.

"Evet." Artemis üzgün bir şekilde gülümsedi. Sonra dönüp aynaya bakınca yüzündeki gülümseme büyüdü ve gerçek bir mutluluğa dönüştü. "Bir mucize yaratmışsın!"

Pamela güldü. "Kesinlikle. İsmi de Borghese, MAC ve biraz da Chanel. Modern kadının mucizeleri."

"Teşekkürler Pamela," dedi Artemis içtenlikle.

"Önemli değil Artemis." Kendi darmadağın olmuş yansımasına baktı. "Şimdi aynı mucizeyi kendim için de yapmam lazım. Hem de hızlıca."

Artemis kayarak küvetin üstünden indi. "Eddie'ye seni benim oyaladığımı söyleyeceğim. Siz gelmeden önce benimle biraz baş başa zaman geçirmek hoşuna gidecektir."

Pamela, "Artemis," diye seslendi. Tanrıça bir eli kapının kolunda, arkasına dönüp ona baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Biraz özel bir soru olsa bile?"

Tanrıça düzgün omuzlarını silkti. "Yarattığın mucize karşılığında bir iyiliği hak ediyorsun. Sana teşekkür etmek için kullanabileceğim ölümsüzlük güçlerim olmadığına göre sorunu memnuniyetle yanıtlayabilirim."

"Mitolojiyi çok iyi bilmediğimi kabul ediyorum ama seninle ilgili, Artemis'le ilgili okuduğum her şey hiçbir erkeğin veya tanrının dokunmadığı, bakire bir tanrıça olduğundan bahsediliyordu. Sadece bunun doğru olup olmadığını merak etmiştim."

Artemis önce şaşırmış, sonra da kafası karışmış gibi baktı, en sonunda da kahkahalarla gülmeye başladı.

"Şey, komik olmak istememiştim," diye mırıldandı Pamela. Tanrıça'nın sorusuna verdiği tepki karşısında biraz mahcup olmuştu.

"Ben insanoğlunun uydurduğu hikâyelere gülüyorum, sana değil. Beni bakire tanrıça olarak etiketlediler çünkü tek bir adama bağlı kalmayı hep reddettim. Ben aşkı gideceğim yere götürürüm. Kimle, nerede, ne zaman olacağına ben karar veririm. Gerçek zevki özgürlüğümden alırım. En iyi sevgilim ormandır, en kadim dostlarım hizmetçilerim olan perilerdir. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, kesinlikle bakire değilim." Odadan çıkarken ardında melodik kahkahalarını bıraktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Pamela, Apollon'un sürekli kendisinden kaçtığını görünce çok şaşırdı. Bu kaçıştan ne kadar rahatsızlık duyduğunu fark edince daha da çok şaşırdı. Onu hâlâ kendisine bakarken yakalıyordu ama Pamela da bakınca hemen kafasını çevirip yanında kim varsa onunla ilgileniyordu. Öğle yemeği molalarında bile onunla biraraya gelmemeye çalışıyordu. Pamela, Eddie ve Artemis'le birlikte oturup bir yandan onların garip oynaşmalarını seyrediyor, bir yandan da Eddie'nin yetenekli aşçısının hazırladığı tostlardan yiyordu. Apollon sadece bir sandviç almak için uğruyor, hamamın temelini kazmaya başlayan işçilerin başındaki mimarın yanına gitmeden önce Pamela'ya hızlı ve telaşlı bir şekilde gülümsüyordu.

Gerçi Pamela da yoğun çalışıyordu. Bugün zemin kaplamalarını seçeceklerdi ve bu iş büyük bir olay haline gelmişti. Eddie ilk başta, Forum'da bol bol kullanılan mide bulandırıcı, iğrenç, sahte taş malzemenin berbat bir kopyasını seçmişti. Neyse ki dünkü vazonun yerine bir yay tutarak platformun tepesinde asil bir şekilde poz vermekte olan Artemis başını sallayıp çabucak,

chatlak!/vero

"Ah, hayır, Eddie. Bu rezalet bir şey," demişti. Bu da yetmişti zaten. Lamine, sahte taş malzemeden anında vazgeçilmişti. Sonra Pamela üç doğal taş üreticisinin temsilcilerine en iyi mermerlerinin numunelerini getirmelerini söylemişti. Ardından da mermer yağmuru başlamıştı. Eddie değişik desen ve renklerdeki mermerler karşısında kendinden geçmiş bir halde numunelerin birinden diğerine koşuyor, her birinin önünde ayılıp bayılıyor ve her oda için ayrı bir renk seçmeleri konusunda ısrar ediyordu.

Neticede, Pamela'ya sürekli zonklayan bir baş ağrısı vermeyi başarmıştı.

Ona, villanın açık mekân planı nedeniyle, kırmızı, altın rengi, koyu kahve ve yeşil damarlı Santiago mermerinden birdenbire açık yeşil, sarı ve siyah damarlı Verde Fire'a veya altın rengi damarlı Golden Alexandra'ya geçiş yapmanın berbat bir tasarım hatası olacağını anlatmaya çalışmıştı.

İmdadına yine Artemis yetişti.

"Ben bunu beğendim," diyerek incecik parmağını diğerlerinin arasında unutulup bir köşeye atılmış mermer bir plakanın üzerine koydu.

"Öyle mi Tanrıçam?" dedi Eddie anında uysallaşan bir ses tonuyla.

Pamela, Artemis'in gösterdiği plakanın resmen üstüne atladı. İçinde açık sarıdan, koyu altın rengine kadar sarı tonlu dönüşümler olan krem rengi bir taştı. Gülümsedi.

"Çok hoş ama mermer değil maalesef. Kireç taşı." Artemis'e götürdü. Artemis elini taşın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

"Yumuşak ve mükemmel." Yazara bakıp mırladı. "Eddie, çıplak vücudumun bu taşa değmesini çok isterdim."

Eddie'nin gözleri bir anda karardı. "O halde isteğini yerine getirmeme izin ver Tanrıçam. Mütevazı evimin zeminini bu kireç taşı kaplayacak."

Mütevazı ev? Ah, vay canına! Pamela gözlerini devirebilmeyi isterdi. Onun yerine hafifçe göz kırparak Artemis'e teşekkür etti ve kendi taşı seçildiği için sevinen satıcıyla birlikte siparişin detayları üzerinde çalışmaya başladılar. Yüklü siparişi verirken aklına harika bir fikir geldi. Satıcıya biraz beklemesini söyledi ve sırıtarak Artemis'in platformunun yanındaki bankta oturan Eddie'nin yanına gitti.

"Aklıma ilginç bulabileceğin bir fikir geldi."

"Anlat bakalım Pamela!" dedi Eddie.

"Şey, bu kireç taşını banyo *dışındaki* tüm odalarda kullanmaya ne dersin? Banyolarda istediğimizi yapabiliriz, her biri için ayrı bir mermer belirleriz, sonra da her banyonun kendi özel mermerini vurgulamak için özel rengini ve eşyalarını seçeriz. Her banyo ayrı bir macera olacak. Yatak odası ve beş misafir odasında olduğu gibi, odaların içindeki banyoların mermerlerinden de birer renk seçeriz ve o odada kullanacağımız ana renk bu olur."

"Ne kadar mükemmel bir fikir, Pamela!" dedi Artemis içten bir coşkuyla. "Üstelik her birini seçerken ne kadar çok eğleneceğiz."

Eddie'nin gürleyen kahkahaları birkaç kişinin dönüp bakmasına neden oldu. "Aferin, Pamela!"

Pamela şişman adama gülümsedi. "Evin gerçekten çok özel olacak, Eddie." Ve bu iltifatı ilk defa gerçekten inanarak yapıyordu. Zemin malzemesi temsilcilerine seslenip ellerindeki en egzotik mermer numunelerini getirmelerini istedi.

Buzlu maden suyunu yudumlayıp ona çiçek dürbününü hatırlatan bir mermer parçasını incelerken, birden Apollon'un

bakışlarını üzerinde hissetti. Bir kez daha. Başını kaldırdı. Mola vermiş olmalıydı çünkü avlunun karşısında durmuş, kardeşinin resmini çizen ressamın elindeki taslağa bakıyordu. Başını taslağa doğru eğmişti ama aslında gözleri Pamela'nın üzerindeydi. Pamela'nın midesi anında kasıldı. İçindeki maceracı ses, *Tanrım lütfen bakışlarını çevirmesin,* diyordu. Çekinerek gülümsedi. Apollon da gülümseyerek karşılık verdi ve sonra sanki kendini toparlamak istermiş gibi ifadesini değiştirip tekrar taslağa bakmaya başladı. Pamela içini çekti.

"Neden onu cezalandırıyorsun?"

Arkasında duran Eddie'nin sesi her zamankinden çok daha kısıktı. Pamela yerinden sıçradı ve hiç sezdirmeden nasıl olup da bu kadar yakınına gelebildiğini merak etti. Neden bahsettiğini bilmediğini söylemek üzere şişman adama baktı... ve yüzünde gördüğü içten ilgi, baştan savma sözlerine engel oldu.

"Onu cezalandırmak istemiyorum. Sadece ona nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum," dedi.

"Seni sevdiğini bilmiyor musun?"

Pamela şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırınca, Eddie sessiz ve yumuşak bir kahkaha attı.

"Dünyayı inceleyip gördüklerini, şaşırtmak ve eğlendirmek için kendi bakış açısıyla yorumlayan bir yazar olduğumu unutma. Öte yandan Phoibos da senin için hissettiklerini saklamaya çalışmıyor, ona karşı hissettiklerini saklamaya çalışan *sensin.* Yanılmıyorum değil mi?"

Pamela, "Evet," dedi yavaşça.

"Bunu sormamın biraz küstahlık olacağını biliyorum ama neden? Harika bir adama benziyor."

Pamela, gerçeklerin bazılarını söyleyip söylememekte kararsız, duraksadı.

"Benimle paylaşabilirsin Pamela. Söylediklerin iş ilişkimizi etkilemeyecek. Ayrıca beni arkadaşın olarak görmeni istiyorum. İnsanlar, işi ve keyfi hiçbir zaman karıştırmadıklarını söylediklerinde bunun gösterişli bir saçmalık olduğunu düşünürüm. Böylesine katı kuralların yükü altındaki hayatları kimbilir ne kadar renksizdir. O halde söyle bana, Phoibos'u kabul etmene engel olan şey nedir?"

Pamela Eddie'nin gözlerini inceledi. Art niyetsiz ve içten bir ilgiyle doluydular. "Eğer sana gerçeği söylersem günün birinde bunu kitaplarında görmekten korkmalı mıyım?" dedi yarı şaka yarı ciddi.

Eddie'nin bu defaki kahkahaları tüm avluda yankılandı. "Bir yazarla arkadaşlık ediyorsan bu tehlike her zaman vardır." Eğilip sesini fısıldar gibi alçalttı. "Ama söz, ismini değiştireceğim."

Pamela, tamamen içinden gelenleri söylemeye karar vererek, "İncinmekten korkuyorum, sen bundan korkmuyor musun?" dedi.

Eddie bakışlarını Artemis'e çevirdi. Yüzü bir an için üzüntüyle gölgelendi ama sonra derin bir nefes aldı ve üzüntünün yerine bilgiç bir gülümseme geldi. Bakışlarını Tanrıça'dan ayırmadan, "İlk buluşmamızda çeşmenin ortasındaki heykelin Tanrı Bacchus olmasını istemiştim hatırlıyor musun?"

Pamela, "Evet," dedi. Eddie'ye o iğrenç fikrini hatırlatacak bir şey söylememiş olmayı isterdi.

"Uzun zamandır favorim Bacchus'tu. Tipik bir Olymposlu sayılmaz. Mitolojide Olympos'a giren son tanrı olduğu söylenir, Homeros ondan hiç bahsetmemişti. Karakteri diğer tanrılara göre farklıydı, düzeni ve güzelliği sevenler Bacchus'un farklı karakterini

veya ona tapanları pek takdir etmezler. Bunu anlayabiliyorum. Bir şeyle isimlendirilmenin ama farklı bir kişi olarak düşünülmenin ne demek olduğunu biliyorum." Başını sallayıp sevgiyle Pamela'ya baktı. "Neyse, konudan uzaklaştım sanırım. Aslında duymanı istediğim Bacchus'un değil, annesinin hikâyesi."

Şişman adam işçilerden birisine sandalye getirmesini işaret etti. Pamela yanına oturup iri bedenini yerleştirmesini ve bir bardak soğuk bal likörü istemesini bekledi. Ona eşlik edip etmeyeceğini sorduğunda omuzlarını silkip kabul etti. Neden olmasındı? Eddie için çalışan birisinin alışılanın dışına çıkması gayet normaldi. Bal likörü geldi ve Eddie hikâyesine başlamadan önce büyük bir yudum aldı.

"Semele güzel bir Thebai prensesiydi. Ölümlü anne babadan doğmasına rağmen yüzü ve vücudu bir tanrıça kadar güzeldi. Ne yazık ki Olympos'un Yüce Hükümdarı Zeus'un dikkatini çekti. Zeus hem tanrı ve tanrıçalarla hem de ölümlü bakirelerle oynaşırdı."

Bu noktada Pamela sıkıntıyla üfledi ve tekrar bacak bacak üstüne attı. Eddie gülümsedi.

"Unutma, tatlım. O zamanlar çok daha farklı bir dünya vardı. Kendini bir an için antik Yunanistan'da yaşayan hoş bir genç kız olarak düşün. Çalışkan bir tüccar ailesinin kızısın ve kaderin sana uygun gördüğü rolden memnun değilsin. Gizli özlemlerini bir tarafa bırakıp ailenin isteğine uygun birisiyle nişanlanır mısın? Diyelim ki karşına yakışıklı bir adam çıktı. Belki zengin bir toprak sahibinin büyük oğlu. Ulaşamayacağın bir noktada ama kollarında aşkı buluyorsun. Ansızın bir bebek beklediğini öğreniyorsun. Nişanı bozup utanç içinde evini mi terk edersin, yoksa şehrin duvarlarının ötesindeki çayırlarda çiçek toplarken aniden bir tanrının gelip sana tecavüz ettiğini

ve çocuğunun babası olduğunu mu söylersin? Sonradan büyük kutlamalarla dünyaya getirilen ve hayatı gizem ve sihirle dolu olan bir çocuğun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı Pamela.

"Hikâyeme devam edebilir miyim?"

"Özür dilerim." Pamela sandalyesine iyice yerleşip bal likörünü yudumladı.

"Dediğim gibi, Semele, Zeus'un çok sayıdaki ölümlü sevgililerinden birisi oldu. Ama o farklıydı, olağan dışı güzelliğinin yanı sıra başka şeylerde de farklıydı. Mitoloji, Zeus'un genç metresinden tamamıyla büyülendiğini anlatır. Hatta o kadar ki Semele ona çocuğunu doğuracağını söylediğinde, Styks Nehri'nin kıyısında metresinin her istediğini yapmaya söz verdi." Hikâyesine ara verip düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı.

"Eee? Sonra ne oldu?"

"Semele'nin kalpten dileği Olympos'un Kralı ve Şimşeklerin Efendisi Zeus'u tüm görkemiyle görebilmekti. Zeus bu isteğini geri alması için sevgilisine yalvardı. Onu gören hiçbir ölümlünün bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu ama Semele kalbinin isteğinden vazgeçmedi. Tanrıların Efendisi Styks Nehri'nin kıyısında bir söz vermişti ve bu sözü kendisi bile bozamazdı. Olacakları bilerek gözlerinin yaşları yanaklarından süzülürken, son bir kez sevgilisinin yanına geldi ve aynen istediği gibi kendini ona gösterdi. Ve Semele Zeus'un yanan ateşinin o müthiş güzelliğini görür görmez öldü."

"Ama bu doğru olamaz. Eğer öldüyse Bacchus nasıl doğdu?"

"Ona olan aşkı yüzünden, Zeus Semele ölürken içindeki cenini aldı ve Asma Tanrısı doğana dek onu kalçasında taşıdı."

Düne kadar olsa, Pamela Eddie'nin anlattığı bu miti en azından eğlenceli bir hikâye olarak dinlerdi. Ama şimdi bunun basit bir hikâyeden fazlası olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu gayet iyi biliyordu. Kalbinin isteğini bir kenara atmadığı için ölen Semele'nin acı tatlı hikâyesine üzüldü...

"Bu hikâyeyi hiç duymamıştım."

"Semele'nin isteğinden pişman olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Eddie.

"Neticede ölmesine neden oldu."

"Ama pişman olduğunu düşünebilir misin? Dileğinin o muhteşem, o mükemmel gerçekleşme anını, ölümlü bedeninin taşıyamayacağı kadar harika tatmin anını başka bir şeye değişeceğini düşünebilir misin? Ömür boyu güvende olmak için o göz kamaştırıcı ışıktan mahrum kalır mıydı?"

"Bunu cevaplayabileceğimi sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun, Eddie?"

"Buna kendin karar vermelisin." Bakışları Artemis'i buldu. Artık gülümsemesindeki üzüntüden eser kalmamıştı. "Ben kendi kararımı verdim."

"Korkmuyor musun?" Pamela kelimeleri zorlukla biraraya getirdiğini fark etti.

"Tabii ki korkuyorum. Aşkta garanti yoktur Pamela, sadece sonsuz fırsat vardır; incinmek için de mutlu olmak için de. Ama hiç şüphe etmeden şunu söyleyebilirim ki onun ışığından yoksun kalarak yaşamaktansa sadece bir an için ona dokunup yanmayı tercih ederim."

Sözleri Pamela'nın içindeki bir şeyleri harekete geçirdi. Uzun zamandır içinde uyumakta olan bir şey, kıpırdanıp gerinmekten

fazlasını yapabilmişti sonunda. Tamamen uyanmıştı. Karanlıkta yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu ve ışığa dokunmanın da.

"Ben de onun ışığından yoksun bir hayat istemiyorum," dedi Pamela ağlamaklı bir sesle.

Eddie ona bakıp gülümsedi. "Aferin, Pamela! Aferin." Birden ayağa kalktı ve boğuk sesi tüm villada yankılandı. "Phoibos! Buraya gel!"

Pamela bir şeyler söylemek istedi. "Bekle Eddie! Kahrolasıca ışığa hemen şu an dokunmayı kastetmemiştim!" gibi bir şeyler, ama yazar onun telaşlı fısıltılarını tamamen duymazdan geldi. Apollon hızla koşup yanlarına geldiğindeyse Pamela yüzünün kızarmaya başladığını fark edip dehşete düştü. Liseli bir kız gibi kızarmıştı. Harika.

"İşte buradasın oğlum! Senden bir şey rica edeceğim."

"Senin için ne yapabilirim, Eddie?"

"Sanırım bu aralar Pamela biraz fazla çalıştı. Benim kesin bir kuralım vardır: İşi her zaman zevkle karıştırmalısın. Pamela'mız henüz bu kurala yabancı," dedi Eddie, sanki Pamela parlak kırmızı bir suratla bir adım ötede oturmuyormuş gibi.

Apollon kayıtsız bir ifadeye bürünmeye çalışarak, "Pamela'mızın bu durumunu ben de fark ettim," dedi.

"Güzel! O halde ne yapılması gerektiğini biliyorsun." Apollon'un boş boş yüzüne baktığını görünce ayağa kalkıp omzuna vurdu. "Onu alıp götürsene be adam! Etrafta bir gezintiye çıkın. Su kaynaklarına gidin, kendinizi yenileyin. James'e güzel bir öğle yemeği paketletmesini söyleyeceğim ve hava kararana dek dönmeyin."

chatlak!/vero

Apollon da en az Pamela kadar afallamış gözüküyordu.

Eddie, "James!" diye kükredi ve asistanı her zamanki gibi mucizevi bir şekilde ortaya çıkıverdi. "Robert'a Pamela ve Phoibos'u tekrar merkeze götürmesini söyle. Eski usul bir piknik sepeti de hazırlat. Bu ikisinin biraz dinlenmeye ve..." Duraksayıp Phoibos'a göz kırptı. "Canlanmaya ihtiyacı var."

"Tabii ki, Eddie," dedi James koşarak çıkmadan önce.

"Hadi bakalım, şimdi gidin," dedi Eddie. "Ve sakın endişelenme Pamela, banyo mermerlerinin seçimini Diana'yla ben hallederiz."

"Kireç taşı satıcısıyla, yapılacakların üzerinden bir kez daha geçmek için bana ihtiyacın olmayacağına emin misin?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Eddie, Pamela'nın endişelerini eliyle uzaklaştırmak ister gibiydi. "Adamın elinde taslaklar var zaten. Hadi gidin artık!"

Pamela, başka şansı olmadığını görünce ayağa kalktı ve Apollon'la birlikte avluda yürümeye başladılar. Villanın kapıları açıktı ve güneş dışarıda fren yaparak duran gümüş rengi limuzinin üzerinden yansıyordu. Apollon durdu.

Eddie arkalarından, "Unutma Phoibos, güzel bakireyi kazanmak için önce ejderhayı öldürmen lazım!" diye seslendi.

Işık Tanrısı gülümseyerek arkasına döndü ve ona el salladı ama Pamela sıkıntılı bir şekilde içini çektiğini duydu ve limuzini görür görmez yüzünün bir anda nasıl solduğunu fark etti. Apollon omuzlarını dikleştirip kararlı adımlarla tekrar yürümeye başladı.

Pamela da yanında yürürken, "Eski Dünya'da ejderhalar var mıydı?" diye fısıldadı.

"Evet, ama arabalar yoktu. Emin ol, ejderhalarla yüzleşmeyi arabalara tercih ederim."

"Ön koltukta yanına oturacağım."

"Onu öldüremez miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmam." Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

tarayan : ırmak-chatlak!
düzenleyen : vero :))
twilightturk.com

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Pikes Peak'in etrafında yürüyüş yapmak, uzun zamandır Pamela'nın hem en sevdiği hobiydi hem de formunu korumasına yardımcı oluyordu. Etrafta Colorado'nun Rocky Dağları varken neden insan yapımı jimnastik salonlarının boğucu ortamında spor yapacaktı ki? Gerçi modern hayatın rahatlıklarını dışlayan, sırt çantalı, kamp sever ve çetin ceviz doğa yürüyüşçülerinden birisi de değildi. Dik bir kayaya tırmanmak hiçbir zaman ilgisini çekmemişti. Toprakta yatmak ve çalılıkların arasına işemek de öyle. Ama özellikle her şeyin sakin, tertemiz ve berrak olduğu sabahın ilk saatlerinde dağın etrafında bir yürüyüş yapmak, Duane'i terk ettiğinden beri haftada en az dört gün ajandasına eklemeye çalıştığı bir aktivite olmuştu. Doğa yürüyüşü onun için özgürlükle eş anlamlıydı. Ve yürüyüşünün başında kendini ne kadar bitkin ve stresli hissederse hissetsin, bir saat sonra döndüğünde tamamen rahatlamış ve canlanmış olurdu. V buna, "Davranış düzeltme zamanı," diyordu.

Bu yüzden de yatağının üzerindeki yepyeni şortu, tişörtü ve yürüyüş ayakkabılarını görünce dudaklarını bir gülümseme kapladı. Çabucak giyinip odadan dışarı fırladığında, üzerindeki

kıyafetlerin erkek versiyonunu giymiş, koridorun karşısından ona doğru yürüyen Apollon'u gördü.

"Eddie'nin ölümsüzlük güçleri olmadan bu kadar mucizeyi nasıl gerçekleştirebildiğini bir türlü anlayamıyorum," dedi Apollon alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Eddie'nin sahip olduğu gücün adı para. Çok para. Buna hayal gücünü de ekleyince, sihrin modern dünya versiyonunu elde ediyorsun. James aradı ve çalışma odasında buluşacağımızı söyledi."

"Önden buyur." Apollon nazikçe önüne geçmesini işaret etti.

Pamela tıpkı kısa araba yolculuğunda olduğu gibi, yine ona dokunmamaya özen gösterdiğini fark etti. Kendi kendine, Apollon'un sadece tıpkı istediği gibi ona zaman tanıdığını hatırlattı ama bu mide boşluğundaki berbat düğümün çözülmesine hiç de yardımcı olmuyordu.

James, küçük bir piknik sepeti ve haritayla onları bekliyordu.

"Keşfetmekten hoşlanacağınızı düşündüğüm yakınlardaki bir yürüyüş yolunu haritaya işaretledim. Çiftlik evinin kuzeyinden başlıyor ve First Creek Kanyonu'nun etrafından dolanıp kaynak suyundan beslenen nefis bir gölete ulaşıyor." Sarıyla işaretlediği yolun sonunu gösterdi. "Eğlenceli bir yemek için mükemmel bir yer. Piknik sepetinin içinde bol bol su ve güneş kremi var. Muhtemelen ihtiyaç duymayacaksınız ama sağlık merkezinin danışma numarasını kaydettiğim bir cep telefonu da koydum. Eğer kaybolursanız, bir şeye ihtiyacınız olursa ya da olağanüstü bir durumla karşılaşırsanız önce yıldız sonra altmış ikiyi tuşlamanız yeterli."

"Mükemmelsin James," dedi Pamela.

"Teşekkürler hanımefendi. Unutmayın, çölde gece erken iner. Sanırım bu gece gün batımı saat 20.05 gibi olacak." Piknik sepetini Apollon'a verdi ve kibarca önlerinde eğilip ikisini baş başa bıraktı.

Garip bir sessizlik oldu. İlk konuşan Apollon'du.

"Sanırım gitmeliyiz."

Pamela boğazını temizledi. Onunla yalnız kalmaktan rahatsızlık duyması çok tuhaftı. Onunla sevişmişti. Bir kereden de fazla. Midesinin bulanması, ellerinin ter içinde kalması saçmaydı. Bunda anormal bir şey yoktu. Kendine gelmeliydi.

"Tamam." Piknik sepetini gösterdi. "Önce güneş kremi."

Apollon ona bakıp kaşlarını kaldırdı.

Pamela içini çekerek, piknik sepetinin kapağını açtı. Normallik buraya kadardı. İçinde bulundukları durum hiç de normal değildi aslında. Önünde duran adam lanet olası güneş kreminin ne demek olduğunu bile bilmiyordu çünkü o Işık Tanrısı Apollon'du. Bu durumla ilgili tek normal şey Pamela'nın sinirlerinin bozulmasıydı. Sepetin içine baktı. Her zaman hazırlıklı ve düzenli olan James, 40+ faktörlü güneş kremini en üste koymuştu. Apollon açık bir merak ifadesiyle Pamela'nın kremi kollarına ve yüzüne yaymasını izledi.

"Hindistan cevizi kokuyor. Ne ki bu?" diye sordu.

"Güneş kremi. Tenimizi güneşin zararlı ışınlarına karşı koruyor."

Tamamıyla şaşırmış gibi gözüküyordu.

"Fazla ışık ölümlüleri yakar. Semele'yi hatırladın mı?"

Apollon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Eddie bana biraz mitoloji dersi verdi de."

chatlak!/vero

Apollon altın rengi kaşlarını kaldırdı. "Bu tür hikâyelere inanırken dikkatli ol. Sağlam kaynaklara dayanarak konuşuyorum, pek çoğu gerçek dışı."

"Evet, bunu çoktan öğrendim. Artemis'in de bakire olduğunu söylüyorlar."

Apollon bir kahkaha attı. "Bu da haklılığımı kanıtlıyor. Şimdi bana doğruyu söyle, bu Hindistan cevizi kokan krem bir ölümsüzün ışığını engelleme gücüne sahip mi gerçekten?"

"Ondan emin değilim ama güneş yanıklarını engellediği kesin."

"Güneş yanığı mı?"

"Tıraş olmak gibi düşün. Anlaması kolay gibi gözükebilir ama onunla birlikte kullanman gereken şeyleri iyi bilmezsen başını derde sokar. Güneş ışığı da ölümlüler için böyle bir şeydir."

Apollon, asık bir suratla elindeki tüpü aldı, birazını eline sıktı, kokladı sonra da kollarına ve omuzlarına yaymaya başladı. Pamela onu izlerken bir anda kendini garip bir şekilde üzgün hissetti. Apollon'un, Işık Tanrısı'nın, güneşten korunmaması gerekirdi. Son sevişmeleri aklına geldi. Ölümsüzlük ihtirasıyla yanan bir alevdi. Güneşin kendisiydi.

Apollon buraya ait değildi. Pamela kalbinin arzusuna teslim olup onu sevse bile, hikâyelerinin sonunun Semele'nin Zeus'a karşı duyduğu mitolojik aşktan çok daha farklı biteceğini düşünerek kendini aldatamazdı.

"Yüzüne sürmeyi unutma," diye fısıldadı.

"Teşekkürler." Apollon yüzünü beyaz kreme bulayıp gülümsedi. "Neredeyse yüzümü unutacaktım. Bu benim için çok yeni bir şey."

Pamela'nın tekrar midesi kasıldı ama yine de gülümsedi. "Sanırım bu kadarı yeter." Kremin kapağını kapatıp piknik sepetine attı. Apollon sepeti aldı ve birlikte çiftlik evinin kapısına doğru yürüdüler.

Apollon duraksayıp, "Kuzeyin ne tarafta olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Pamela'nın ona hayret dolu bir ifadeyle baktığını görünce de küçük bir çocuk gibi sırıttı. "Şaka yapıyorum. Sadece ölümsüzlük güçlerimi kaybettim, beynimi değil."

"Eh, iyi," diye mırıldanan Pamela da sırıttı. Çakıl taşlarıyla kaplı araba yolundan inip sola dönerek küçük ve şık kaplıcanın, restoranın ve hediyelik eşya dükkânının arasına yayılmış kerpiç evlerin yanından geçtiler. Merkezin hemen dışına çıkınca vahanın yerini çölün vahşi güzelliğinin alıyor olması inanılmazdı. İzledikleri yol Pamela'ya lavantayı hatırlatan narin mor bitkilerle, yuvarlak, kauçuk yapraklı tanıdık yuka kümelerinin arasındaki, uzun dallı, portakal renkli vahşi çiçeklerle doluydu. Kanyonun içi, sanki çöl tüm yumuşaklığını ve tatlılığını burası için ayırmış gibi, daha serin ve daha yeşildi.

Merkeze doğru yürürlerken pek konuşmadılar. Apollon ne elini tuttu ne de koluna girmesini istedi. Konuşurken nazik, hatta esprili bir ses tonu kullanıyordu ama Kayıp Mahzen'in küçük masasında karşılaşmalarından beri yaptığı her harekette, söylediği her sözde neredeyse dokunulabilir bir şey gibi var olan gizli ihtirası artık yoktu veya en azından ustaca bastırılmıştı ve Pamela bunun yokluğunu şiddetle hissediyordu.

Eddie'nin ona söylediklerini ve yazarın Artemis'e her baktığında yüzünde oluşan ifadeyi düşündü. Şişman adam incinme riskine girdiğini biliyordu ama kazanacağı şeyin, kaybedebileceği şeyden çok daha değerli olduğuna inanıyordu. *Aşkta garanti yoktur Pamela, sadece sonsuz fırsat vardır; incinmek için*

chatlak!/vero

de mutlu olmak için de. Bu Pamela için yeni ve korkutucu bir düşünceydi ama hiçbir zaman korkak olmamıştı ve kolay yolu nadiren seçerdi.

Apollon üzerinde First Creek Kanyonu yazan ok şeklindeki tahta levhayı gösterdi.

"First Creek Kanyonu'nun bu tarafta olduğunu tahmin ediyorum," dedi sanki kehanette bulunurmuş gibi elini şakaklarına götürerek.

Pamela gülümsedi. "Dikkatli ol. Üzerine yıldırım falan düşmesin."

Apollon, "Zeus," diye homurdandı.

"Onunla başının dertte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Korkarım Artemis'le birlikte ona pek çok açıklama yapmamız gerekecek. O bizim babamız ve bizi seviyor ama yine de Şimşek Tanrısı Las Vegas Krallığı'nda tutsak kalmamamızı hoş karşılamayacaktır."

"Ah, burası tam olarak krallık sayılmaz. Sadece Nevada eyaletindeki Las Vegas. Aynen Roma'nın İtalya'daki bir şehir olması gibi." *En azından ona benzer bir şey,* diye düşündü. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki coğrafi dağılım üzerine bir ders vermeye hiç niyeti yoktu.

"Krallık değil mi?"

"Kesinlikle değil."

Kırmızı topraklı yolda birkaç adım yürüdükten sonra Apollon, "Las Vegas'ın krallık olduğunu düşünmem, arabaya binince fenalaşmam, tıraş olurken kendimi kesmem, güneş kreminin ne olduğunu bilmemem; bütün bunlar herhalde sana çok aptalca geliyordur," dedi yüzüne bakmadan.

"Aniden kendimi Olympos'un ortasında bulsam, benim düşeceğim durum da en az bu kadar aptalca olurdu inan."

Apollon şöyle bir durup yüzüne baktı. "Sen Olympos'a gittin ve kendini aptalca bir duruma düşürmedin."

Pamela, "Hayır," diye homurdandı. "O sırada kardeşinin büyüsüyle kendimden geçmekle ve bir çiçeğe dönüşmekle uğraşıyordum."

Apollon durdu ve yüzüne baktı. Sanki ona dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama bunu yapmak yerine yumruğunu sıkıp tekrar önüne döndü. "Sana bunları yaşattığım için kendimden utanıyorum. Seni onlardan koruyabilmeliydim. Tek savunmam bu duyguya, âşık olma duygusuna acemi olmam ve bu hisler..." Duraksadı, tekrar Pamela'nın yüzüne baktı ama bu defa gözlerini kaçırmadı. "Aklımı başımdan alıyor."

Pamela derin bir nefes aldı. "Ne demek istediğini çok iyi biliyorum."

Apollon'un yüzündeki ifade hafifçe değişti ama sadece, "Gerçekten biliyor musun?" diyebildi.

Pamela, "Evet," dedikten sonra tekrar yürümeye başladı. Onunla konuşmak istiyordu, onunla konuşmaya ihtiyacı vardı ama hiç kıpırdamadan durarak bunu yapamayacaktı.

"Sana daha önce evlendiğimi ve bunun kötü bir evlilik olduğunu söylemiştim."

"Evet."

"Neden kötü gittiğini öğrenmeni istiyorum; o zaman bunun benim için neden zor olduğunu, neden seni sevmek için direndiğimi anlayacaksın."

"Seni dinliyorum."

"Duane'le üniversitedeyken tanıştım. Benden on yaş büyüktü ve çoktan başarılı bir iş sahibi olmuştu. Enerjik ve zeki birisi olduğunu düşünüyordum, üstelik çok da nazikti. Benimle ilgilenmek istiyordu. Şimdi düşününce anlıyorum ki gerçekte olduğu kişiye âşık olmamıştım; birlikte paylaşacağımız hayatın hayaline âşık olmuştum. Ama işte aşk aşktır." Sanki rahatsız edici itirafın yükünden kurtulmak ister gibi omzunu kaldırdı. "Ve ben üniversiteden mezun olur olmaz evlendik. Düğün günümüzden itibaren her şey değişmeye başladı. Beraber bir ev satın aldık." Acı bir şekilde güldü. "Hayır, bunu boş ver. Evi Duane aldı. Evin sadece kendi üzerine olmasının daha iyi olacağı konusunda ısrar etti. İşlemlerin daha hızlı ve daha kolay olacağını söyledi. Tıpkı sürpriz yaparak 'benim için' aldığı araba gibi. Yine sadece onun üzerine olacaktı. Düğünümüzden bir hafta sonra falandı. Şehir dışındaydı ve telefon etti. Telefon etmeyi severdi. Hem de çok." Durdu. Duane'in onu devamlı kontrol etmesini, nerede olduğunu ve neler yaptığını bilmek için ona "arkadaşlık edecek" aileden birilerini veya güvendiği arkadaşlarını sürekli yanına göndermesini hatırlamak bile içini huzursuz edip onu sinirlendiriyordu. Eski anıların getirdiği hayal kırıklığından kurtulmak istercesine ayakkabılarıyla yolu döverek yürüdü. Geçmişte kaldı, diye hatırlattı kendine, kurtulmuştu ve bir daha bunları hiç yaşamayacaktı.

Apollon Pamela'nın geçmişte yaşadığı duygularla mücadele edişini izledi. Ona yardım etmek, acısını silmek istedi ama geçmişin her bireyin kendi mücadelesini verdiği bir savaş alanı olduğunu biliyordu. Eğer Pamela geçmişteki kötülükleri yenemezse, geleceğinde de sonsuza dek karşısına çıkarlardı. İkisinin geleceğinde.

"Her neyse," diye devam etti, "her zamanki gibi o gün de ne yaptığımı sordu. Yeni bir tablo astığımı söyledim. Ses tonunun nasıl değiştiğini hiç unutamayacağım. 'Bunu yaparken yanında olmak isteyebileceğimi hiç düşünmedin mi?' dedi pat diye. Onsuz bir tablo asmanın bu kadar sorun olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Evleneli daha bir ay bile olmamıştı ve kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeye ilk o gün başladım." İçinin ürpermesine engel olamadı.

Her şey daha da kötüye gitmişti; çok daha kötüye. Neredeyse teslim olup Duane'in onu tüketmesine izin verecekti ama içinin derinliklerinde bir yerlerde savaşma gücünü bulabilmişti. Yavaş yavaş ve sessizce kendi alanında hazırlanmaya ve ondan kurtulmanın yolunu satın alabilmek için gizlice para biriktirmeye başlamıştı. İnsanlar bir istismarcıdan kurtulmak için, ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmenin yeterli olduğunu düşünürlerdi. Pamela bunun ne kadar yanlış bir düşünce olduğunu biliyordu. Bir istismarcıdan kurtulmak için önce bir plana sonra da bu planı uygulamak için gereken şeylere sahip olmalıydın. Onun planında iyi bir avukat ve kendi işine sahip olmak vardı. Sırtını dikleştirip hikâyesini tamamladı.

"Korkunç detaylara girmek istemiyorum. Ondan tamamen kurtulana kadar yedi yıl boyunca hayatı bana zehir ettiğini söylemem yeterli. Beni aramaktan, yanıma uğramaktan ve sık gittiğim yerlerde karşıma çıkmaktan vazgeçmesi için de iki yıl daha geçti. Hep oradaydı... Hep orada, sanki yakında hatasını anlayıp eve dönecek bir çocukmuşum gibi beni bekliyordu." Yüzüne baktı. "Sadece son altı aydır beni rahat bırakıyor."

"Seni yaralamış," dedi Apollon kısık bir sesle. Ölümsüz güçlerine tekrar kavuştuğunda Duane'e yapacaklarını düşünüp keyiflendi.

"Evet, yaraladı ama beni hâlâ etkileyen şey bu değil. Acısı aşkla birlikte öldü. Kalan şeyse kendime duyduğum şüphe oldu. Olabilecekleri göremedim. Onunla tam iki yıl çıktık. Eğer birisi bana evlenmeden önceki herhangi bir zamanda bu mükemmel gözüken adamın aslında beni kırmak, kafese sokmak ve bir enkaz haline getirmek isteyen, öfkeli, kindar ve kontrol delisi olduğunu söyleseydi yüzüne bakıp gülerdim. Buna kesinlikle inanmazdım. Beni tuzağa düşürmeyecek birisi gibi davranmıştı ve ben ötesini göremedim..." Bitirirken sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"O gece çeşmenin dansını izlerken bahsettiğin, göründüğü gibi olmayan şey, evliliğindi."

Pamela başıyla onayladı.

"Ve Phoibos kılığındaki Apollon olduğumu öğrendiğinde, kendini bana teslim ederek yeni bir hata yaptığını düşündün."

"Sadece o kadar değil. Duane'den sonra hayatıma giren tek erkek sensin. Çok çalışıyor, kendimi oyalıyor ve..." Sonraki kelimelerine karar veremeyerek durdu.

"Ve aşktan kaçıyordun," diye tamamladı Apollon.

Pamela yan gözle ona baktı. "Evet."

"Yani hilemi öğrenmen daha da rahatsız edici oldu."

Pamela, "Evet," dedi tekrar.

Kıvrıla kıvrıla ilerleyen yolda sessizce yürümeye devam ederlerken Apollon Pamela'nın anlattıklarını düşündü. Şimdi her şey mantıklı görünüyordu; ondan kaçışı ve kız kardeşinin baş döndürücü büyüsünün etkisi olmadan onu sevdiğini itiraf edememesi. Suskunluğunun nedeninin Apollon'un değil de kendi geçmişi olması ne kadar şaşırtıcıydı ve ne kadar da rahatlatıcı. Pamela için tanrı olmasından çok ona karşı dürüst olmaması sorun olmuştu.

Aniden karşılarına çıkan bir dönemece saptılar ve hiç beklemedikleri şekilde dikleşen yolu tırmanınca kendilerini, ortalarından akan bir şelalenin geniş ve berrak bir gölet oluşturduğu, zaman içinde aşınmış, kum rengi kayaların üzerinde buldular.

"James haklıymış. Burası piknik yapmak için mükemmel bir yer," dedi Pamela. Bir yandan yüzünde biriken terleri siliyor bir yandan da hayretle etrafına bakıyordu. Çöl sıcaklığı kanyonda daha az etkiliydi ama yine de yürüyüş her ikisini de ter içinde bırakmıştı. Pamela suyun serinliğiyle dolu havayı içine çekti ve göletten gelen hafif esintiye yüzünü çevirdi.

"İçimde James'in her zaman haklı olduğuna dair bir his var," dedi Apollon. Sonra yakındaki, düz yüzeyli bir kayaya doğru yürüdü. "Biraz benimle oturur musun?"

Tırmanışları geçmişi tekrar hatırlamanın verdiği gerginliğin çoğunu almıştı ve Pamela da bacaklarını altına alıp güneşin ışığıyla sıcacık olmuş kayaya oturdu. Pırıl pırıl parlayan gölete baktı ve usul usul dökülen suyun sesinin ve kokusunun tadını çıkartarak gevşedi. Apollon o kadar yakınında oturuyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ama ona dokunmadı.

"Neler hissettiğini anladığımı söyleyemem. Çünkü anlamıyorum. Nasıl anlayabilirim ki? Bir erkeğin bir kadını neden kafese sokmak isteyebileceğini bile anlayamıyorum. Benim de hatalarım var ama kadınları esaret ve kontrol altına almak onlardan biri değil," dedi Apollon, sonra da üzerinde kendi resmi olan ve Pamela'nın hâlâ göğüslerinin arasında taşıdığı altın parayı gösterdi. "Şunu unutma, aramızda ne olursa olsun benim korumam altındasın. Duane'in seni bir daha asla rahatsız edemeyeceğinden emin olabilirsin."

"Teşekkürler ama kendi pisliklerimi kendim temizlemeyi tercih ederim."

"Şimdi kız kardeşim gibi konuştun işte."

"Bunu korkunç bir iltifat olarak alıyorum."

"Aynen o şekilde söyledim." Sırıttı. Bakışları buluşunca Pamela da sırıttı. Apollon onun yüzünü ne kadar çok sevdiğini düşündü. Çok açıktı ve duyguları da çok dürüsttü. Gülümsemesini sonsuza dek izleyebilirdi. Ve Işık Tanrısı birdenbire Pamela'nın, kendi güneşi haline geldiğini fark edince kuruyan boğazını rahatlatmak için yutkundu. Onu çok seviyordu ve bu da Pamela'ya korkutucu bir güç veriyordu. Eğer kendisinden vazgeçerse...

Başını çevirip düşüncelerini toplamaya, duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Eğer ondan vazgeçerse gitmesine izin verecekti. Duane gibi, hayatını mahvetmeyecekti. Dişlerini sıktı. Henüz ondan vazgeçmiş değildi. Pamela da onu seviyordu, sevdiğini biliyordu. Kayanın üzerinde doğruldu, yüzüne baktı ve yavaş yavaş, tane tane konuşmaya başladı.

"Duane'i anlamıyorum, onun kontrolündeki hayatını, kurtulmak için yaptığın çırpınışları da... Ama tanıştığımız ilk geceden beri gözlerinin içinde çok iyi bildiğim bir şeyi gördüm. Daha fazlasını isteyip onsuz kendini yarım hissetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ya birbirimizin kaderiysek? Ya yaşadığımız her şey tek bir amaç içinse ve bu da bizi birbirimiz için hazırlamaksa? Ben On İki Olymposlu'dan birisiyim, bir tanrıyım. Kaderin örebileceği karmaşık ağları benden daha iyi kim bilebilir?"

Pamela'nın bakışları keskinleştiğinde, Apollon kelimelerini dikkatle seçmeye başladı. "Çok uzun zamandır varım ve bu varoluşun çoğunluğunda ihtirasın ve hoppalığın parlak aleviyle yaşadım. Evet, yaptığım bazı iyi şeyler de oldu. Eski Dünya'ya şifayı, müziği ve ışığı getirdim ama bunlar benim için ikinci derecede önemliydi. Her zaman açtım. Bu açlığı, ölümlü veya ölümsüz olsun her erkeğin doyuracağı şekilde doyurdum. Faz-

lasıyla savaştım, fazlasıyla sevdim. İçimdeki bitmeyen eksikliği gidermeye çalışıyor gibiydim."

Pamela, "Apollon," diyerek sözünü bölmek istedi, ama o itiraz etti.

"Hayır, bunları bilmelisin. Sevgini seni kandırarak kazanmayacağım. Aramıza hiçbir yalanın girmesini istemiyorum. Eğer sevgimi kabul edeceksen beni olduğum gibi görmelisin. Sana söyledim, seni tanımadan önce aşkı bilmiyordum. Bundan fazlası da var. Aşkın var olduğuna bile inanmıyordum. Ne de olsa yüzyıllar boyu aşksız yaşamış ama yine de tenin her çeşit zevkini tatmıştım. Belli ki aşk ölümlülerin inandığı bir uydurmacadan başka bir şey değildi. Işık Tanrısı'nın böyle bir uydurmacaya ihtiyacı yoktu. Aşkı hissedemiyordum. Aşka ihtiyaç duymuyordum. Aşka inanmıyordum."

Durdu ve sonunda, Pamela'nın her zamanki gibi alnına düşen koyu renkli, parlak bir saç tutamını hafifçe çekerek ona dokundu.

"Sonra hayata ve dünyaya bakış açımı değiştiren bir şey oldu. Ve bu seninle tanışmadan önceydi. Tanrı Hades'le ilgili ne biliyorsun?"

Pamela ani sorusu karşısında afallayıp, "Ölüler Diyarı Tanrısı veya o tür bir şey değil miydi?"

Apollon gülümsedi. Arkadaşının Pamela'nın verdiği cevabı duymuş olmasını dilerdi. "Ölüler Diyarı Efendisi'dir. Hades'in âlemi, sizin cehennem için yaptığınız modern yorumda olduğu gibi sefalet ve işkenceyle dolu değildir. İnanılmaz güzelliklerle dolu bir yerdir. Bunu biliyorum çünkü sık sık oraya giderim."

"Cehenneme mi gidiyorsun?"

Apollon güldü. "Hades'in Elysia Bahçeleri'nin kenarında kurulmuş muhteşem sarayına gidiyorum. Hades'i tanısan severdin.

chatlak!/vero

İkinizin ortak pek çok özelliği var. Sarayını kendisi tasarlayıp inşa etti."

"Caesars Palace gibi mi?" diye sordu Pamela kuşkuyla.

"Kesinlikle öyle bir şey değil. Sözüme güvenebilirsin."

"Bunu duymak güzel."

"Ama Hades'ten bahsetmemin sebebi tasarım konusundaki uzmanlığı değil. Ondan bahsediyorum çünkü ikimizin nasıl arkadaş olduğu önemli. Ölüler Diyarı Kraliçesi sayesinde arkadaş olduk."

"Bir dakika! Bunu hatırlıyorum. Hades, Persephone'yle evliydi." Sonra alnını kırıştırdı. "Ama ona tecavüz edip zorla evlenmeye ikna etmemiş miydi?"

"Bence kimse Lina'ya tecavüz edemez.'"

"Lina mı? Yani Persephone'yle evli değil mi?"

"Hades ruh ikiziyle evli. Ruh ikizi de modern dünyanızda Tulsa denilen bir yerden gelen ölümlü bir kadın. Adı Carolina Francesca Santoro."

"Tulsa mı? Oklahoma'daki Tulsa mı? Bu nasıl olabilir ki? Peki ya Persephone'ye ne oldu?"

"Bu oldukça uzun ve karışık bir hikâye. Persephone ve Lina hem bedenlerini hem de kimliklerini paylaşıyorlar. Bir dış gücün –kastettiğim güç Persephone'nin annesi Demeter'di– oyunu olarak başlayan bu iş, Hades'in ruh ikizi Lina'yı bulmasıyla sona erdi. Ama önemli olan birbirlerini nasıl buldukları değil. Önemli olan Hades'in âşık olmaya nasıl karar verdiğini bizzat izlemiş olmam."

"Hades ölümlü bir kadına âşık olmayı istemedi mi?"

Apollon'un yukarı doğru kıvrılan dudakları yeni bir gülümsemenin habercisiydi. "Hades ne ölümlü ne de ölümsüz birisine

âşık olmak istiyordu. Kendini aşka kapatmıştı, âşık olma ihtimalini hayatından çıkartmıştı. Onun yerine sorumluluklarını, yani senin deyiminle işini seçmişti."

"Onunla pek çok ortak özelliğimiz var sanırım," dedi Pamela yavaşça.

"Evet, sadece onun seçimini yapması çok daha uzun sürdü. Aşksız bir hayatın ona nelere mal olduğunu görmeliydin Pamela. Bir tanrının gölgesi haline gelmişti; hissiz, duygusuz bir varlık olarak yaşıyordu."

"Ama güvendeydi," diye fısıldadı Pamela. "İncinmemişti."

"Haklısın. İncinmemişti. Hiçbir şey hissetmemişti. Onunla karısı sayesinde arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Karısı Lina'ya olan aşkı onu değiştirdi, içindeki bir şeyi uyandırdı. Suratsız, aksi bir gölgeden, hayat dolu bir tanrıya dönüştü. Ve aşkları beni de değiştirdi. Aşklarının ortaya çıkışını izledikçe uzun zamandır aradığım şeyin ne olduğunu anlamaya başladım." Sustu ve Pamela'nın elini tuttu. "Hades Lina'nın ruh ikizi olduğunu ve onu bularak dünyadaki gerçek yerini keşfettiğini söylüyor. Belki ironik ama bana nasıl yaşamak istediğimi gösteren kişi Ölülerin Efendisi oldu." Pamela'nın elini dudaklarına götürdü. "Gözlerinde gördüğüm şey, sen hayatıma girmeden önce ruhumda hissettiğim arayışın açlığıyla aynı şeydi. Ruhlarımız ayna gibi Pamela çünkü sen benim ruh ikizimsin. Ve bugüne kadar hayatımızda her ne olduysa bizi birbirimize hazırlamak içindi. Ben artık kendi zevkinden başka bir şeyi önemsemeyen o kalpsiz tanrı değilim. Sen de bir erkeği sevmek yerine bir hayali sevmeyi tercih eden o saf, genç kadın değilsin."

"Bunu bir kabul edebilsem," dedi Pamela.

"Bunu değil, Pamela, beni. Sadece beni kabul etmen yeter."

chatlak!/vero

Pamela onun masmavi gözlerinin içine baktı ve sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı. "Seni çoktan kabul ettim zaten. Sadece bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum."

Sonra ona Apollon'un o çok sevdiği dürüst gülümsemeyle gülümsedi. Apollon içine dolan neşenin parlak ateşini hissetti. Pamela onun ruh ikiziydi! Ölümlü veya ölümsüz, her zaman onun aşkı, onun eşi, onun Işık Tanrıçası olacaktı. Gülüşünün parlaklığı, ölümsüzlük gücünün yaratabileceği her şeyle yarışabilirdi. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Şimdi beni öpebilirsin." Eğilip dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Sonra da James'in bizim için hazırladığı nefis yemeği yeriz." Bu sefer alt dudağını hafifçe ısırarak onu tekrar öptü. "Sonra da sanırım göletin içinde seninle sevişeceğim." Bu seferki öpüşü Pamela'nın hafifçe iç geçirmesine ve ona yaslanmasına neden olacak kadar uzun sürdü. "Bu akşam çiftlik evine döndüğümüzde geceyi birbirimizin kollarında geçireceğiz." Tekrar dudaklarının tadına baktı ve tatlı bir şarap tadında olduğunu düşündü, sadece daha çok keyif veriyordu. "Ve yarın..."

"Şişşt." Pamela kollarının arasına yerleşirken onu susturdu. Bu akşamdan sonra onları bekleyen sonsuzluk hakkında düşünmek istemiyordu. Sadece onu düşünecekti. "Sence yemek kısmını atlayıp direkt suyun içinde sevişme kısmına geçebilir miyiz?"

Apollon mutlulukla güldü ve ayağa kalkarak onu kucağına aldı. İndirmeden önce bir daha öptü. Önünde hafifçe eğilip her zamanki muhteşem gülümsemesiyle, "Eğer çok istiyorsan," dedi.

Bu defa Pamela onun elini tutup dudaklarına götürdü. Sonra onu gölete inen patikaya doğru çekti.

"Bekle," dedi birkaç adım attıktan sonra. "Piknik sepetini alayım. İçimden bir ses birazdan kocamüyük bir iştahımız olacağını söylüyor. Ve zaten..." Geldikleri yolu tekrar tırmanıp

Apollon'un bıraktığı sepeti almak üzere eğilmişken sırıtarak omzunun üzerinden ona baktı. "James'in hazırlamak için o kadar uğraştığı sepet..."

Sözleri duyduğu çıngırak sesiyle bölündü ve bedeni buz gibi kaskatı kesildi. Zihninde bir yerlerde, bunun bir çocuk oyuncağının çıkarttığı sesten çok, kızgın tavaya atılmış bir et parçasından çıkan sese benzediğini düşünüyordu. Berbat bir halsizlik hissi tüm bedenini kapladı. Gözleri sesi takip etti ve piknik sepetine doğru uzattığı elinin sadece birkaç santim ötesindeki yılanı gördüğünde aniden ortaya çıkan baş dönmesiyle mücadele etmeye başladı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Apollon yılanı görmeden önce bir şeylerin berbat bir şekilde ters gittiğini anlamıştı. Pamela bir anda donup kalmıştı ve aralarındaki sessiz boşlukta Apollon çıngıraklı yılanının ölümcül uyarısını duymuştu. İçgüdüsel bir hareket yaptı. Eli yukarıda öne doğru atılıp tüm ölümsüzlük güçlerini sevgilisini tehdit eden şeyi yok etmeye odakladı.

Ama hiçbir şey olmadı. Güçsüz ve aciz bir tanrı olduğu için kendi kendine küfretti. Hayır! Güçsüz olduğundan değil, sadece artık normal bir erkek olduğundan... Bir erkek olarak Pamela'yı koruması gerekiyordu. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak yavaş yavaş arkasına geçti. Yılan koca bir öfke halkası şeklinde duruyordu. Üçgen şeklindeki kafasını dikleştirmiş, kesik gözleriyle rahatlıkla sokabileceği bir mesafede duran Pamela'nın eline bakıyordu.

Apollon alçak ve sakin bir sesle, "Ben öne doğru hareket ettiğimde yan tarafa sıçra," dedi.

Yılanın çıkardığı çıngırak sesi daha da arttı ve Pamela itiraz etmek, Apollon'u uyarmak, ona kaçmasını söylemek, çığlık atmak ya da herhangi bir şey yapmak için ağzını açtı... Ama geç kalmıştı, Apollon çoktan harekete geçmişti. Pamela'yı kenara itti ve insan ötesi bir güçle yılanın üzerine atladı. Yılan dişlerini Apollon'un elinin etli kısmına geçirirken Pamela bir çığlık attı. Ve sonra Işık Tanrısı okkalı, antik bir küfür savurarak diğer eliyle yılanı kalın gövdesinden kavradı. Hayvanı şiddetle sallayarak elinden uzaklaştırdı. Tekrar saldırmasına fırsat tanımadan yılanın bedenini tutup kıvırdı ve tıpkı bir kamçının ölümcül ucu gibi başını kayalara vurarak parçaladı. Hayvanın başı bir kan yağmuruyla birlikte patlamıştı ama altın Tanrı yine de tatmin olmadı. Yılanı defalarca kayaya vurup cansız bedenini kayalıklardan aşağıya, gölete attı.

Duyduğu acıyla yutkundu ve gözleri telaşla Pamela'yı aradı. Az öteye çömelen Pamela gözlerini dehşetle açmış ona bakıyordu. Apollon, "Sana zarar verdi mi?" diye sorunca, titreyerek başını salladı. "Hayır."

Duyduğu rahatlama Apollon'un tüm bedenine yayıldı. Ama sonra içindeki acıyla dizlerinin üzerine yığılıverdi. Eli! Yılanın onu soktuğunu bile fark etmemişti, o anda öfke ve Pamela'yı koruma içgüdüsüyle gözleri kararmıştı. Alev alev yanan elini çevirip baktı. Acı başparmağının hemen altından, bileğine yakın bir yerdeki iki kanlı kesikten koluna doğru yayılıyordu.

"Dur bir bakayım." Pamela önünde diz çökmüş, telaşla piknik sepetine doğru uzanmaya çalışıyordu. Yüzü bir hayalet gibi bembeyazdı ve elleri tir tir titriyordu ama sesi kararlıydı. Apollon elini uzatınca nefesini tuttu. "Ah, Tanrım. Seni soktuğunu biliyordum." Apollon'un kanlı elini vücuduna bastırıp piknik

sepetinin içini kurcaladı. Sonra da başını kaldırıp yüzüne baktı. "Ne hissediyorsun?"

"Alev," dedi Apollon çabucak, hâlâ nefes almak için çabalıyor olmasına şaşırmıştı. Gülmek istedi ama sesi inler gibi çıktı. "Sanki elim alev almış gibi hissediyorum."

"İyi olacaksın. İyi olacaksın. Şuraya oturup sırtını kayalara yasla." Omuzlarını pürüzsüz kayaya yaslaması için yardımcı olurken, Apollon arkasına doğru düşecek gibi oldu. Pamela sürekli kendi kendine sakin olması gerektiğini söylüyordu... Şu an panik olmamalıydı. "Düşmemeye çalış." Yaralı elini alıp avucu dışarı bakacak şekilde dikkatle yanına koyarken, bir yandan da çaresizce zehirli yılan sokmalarında yapılacakları hatırlamaya çalışıyordu. V yakın bir zamanda ona doğa yürüyüşçülerinin güvenliği üzerine bir yazı okutmuştu. Düşün! "Ellerin mutlaka kalp seviyesinin altında olmalı." Apollon belli belirsiz başını salladı. Pamela tüm dikkatini piknik sepetine yöneltip takırdamak için can atan dişlerinin arasından, "Lanet cep telefonu nerede!" diye bağırdı. "Ah!" Zafer kazanmış gibi telaşla yıldız ve altmış ikiyi tuşladı. Bir yandan da, "Hadi... Hadi..." diye mırıldanıp duruyordu. Tekrar piknik sepetinin içine bakıp iki şişe su çıkardı. Telefonla konuşurken şişelerden birinin kapağını açıp Apollon'a uzattı. Apollon bir dikişte şişenin yarısını bitiriverdi.

"Evet, ben Pamela Gray. E. D. Faust'un misafiriyim. Asistanım ve ben First Creek Kanyonu'ndaki göletin üzerindeyiz ve az önce asistanımı bir çıngıraklı yılan soktu." Sanki paniğe kapılmak üzere değilmişçesine hızlı ve tane tane konuşuyordu.

"Öncelikle bir çıngıraklı yılan olduğundan emin misiniz hanımefendi?" diye sordu telefondaki sakin ve profesyonel ses.

"Evet eminim. Üçgen baş, donuk kahverengi beden. Çıngıraklı yılan."

"Bulunduğunuz yere derhal bir Acil Yardım Ekibi gönderiyorum Pamela."

Pamela görevlinin telsizinden gelen çıtırtı ve parazitleri duyabiliyordu. Sonra onu soru yağmuruna tuttu.

"Neresinden ısırıldı?"

"Sağ elinden. Başparmağının altında, tam bileğine yakın bir yerden."

"Eli kalp seviyesinden aşağıda durmalı ve dik oturduğundan emin olmalısınız."

"Zaten öyle yaptım."

"Bilinci açık mı?"

Apollon'a baktı. "Evet."

"Acısı çok mu?"

"Evet, alev almış gibi hissettiğini söyledi." Sesi kısıldı.

"Pamela, onu sakin tutmanız çok önemli. Mümkün olduğunca sessiz durması lazım."

"Anlıyorum." *Kontrolünü kaybetme!* diye emretti kendine. Eğer dağılırsa, Apollon yapayalnız kalacaktı.

"Tamam, yanınızda su var mı?"

"Evet."

"Yarayı yıkayın ama elini veya kolunu fazla oynatmamaya çalış."

"Tamam, yapacağım, ayrılma lütfen." Pamela telefonu yere koyup diğer su şişesini aldı. "Yardım geliyor ama yarayı temizlememiz lazım. Umarım acımaz ama acıyabilir de. Mümkün olduğunca sessiz durman gerekiyor o yüzden acısa bile kıpırdanmamaya çalış."

"Ne gerekirse yap. Kıpırdanmayacağım."

Pamela elini nazikçe ellerinin arasına alınca gözlerini kapattı ve suyu ısırık izlerinin üzerine döktüğünde yaptığı tek hareketse göğsünün hızla inip kalkması oldu.

Pamela elindeki kanlı suyu şortuna silip tekrar telefonu aldı.

"Hallettim. Başka?"

"O elinde bulunan yüzük, bileklik, saat, her ne varsa hepsini çıkartın."

"Hiçbir şey yok."

"Güzel. Şu an tek yapmanız gereken onu sakinleştirmek ve şok tedavisi uygulamak."

"Sargı veya o tür bir şey yapmayayım mı?"

"Hayır, ısırık bilek eklemine çok yakın. Onu sakin tutmak ve vücut ısısını kaybetmediğinden emin olmak çok daha faydalı olur. Uyumasına izin vermeyin. Nabzı hızlanabilir veya nefes darlığı çekebilir. Titreme nöbetine girebilir, hatta bilinci de kapanabilir. Çıngıraklı yılanın zehri inanılmaz acı vericidir. Acıya karşı vereceği tepkiye hazırlıklı olun."

"Sağlık görevlileri ne zaman buraya ulaşır?" Göğsünde atan acıyla birlikte konuşması çok zor oluyordu.

"Yirmi dakikadan kısa bir sürede orada olacaklar. Sakin olun. Çıngıraklı yılan sokması önemli bir durum olsa da her zaman öldürücü değildir."

Öldürücü sözü Pamela'nın kalbine bir bıçak gibi saplandı.

"Be... ben kendimi..." Apollon'un başı yana düştü ve gözleri titremeye başladı.

Pamela görevliye, "Kapatmayalım," diyerek telefonu bir kenara attı ve Apollon'a doğru koştu. "Hayır!" diye bağırdı ve onu tekrar dikleştirip kayaya yasladı. "Sakın bayılma." Yüzüne dokundu. Teni ateş gibi yanıyordu. "Beni bırakma!"

chatlak!/vero

Apollon'un gözleri tekrar titredi ve sonra açılıverdi. Yüzüne odaklanmakta zorluk çekiyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı.

"Pamela," dedi baygın bir halde.

"Apollon, benimle kal." Pamela sepete uzandı, içindeki kumaş peçetelerden birini aldı ve şişede kalan suyla ıslatıp yavaşça yüzünden akan terleri sildi.

Apollon, "Bu iyi geldi," diye mırıldandı, "serin... Güzel." Koluna yayılan yeni bir ateş dalgasıyla yüzünü buruşturdu. "Sanırım yanmak böyle bir şey. Benim başıma gelmesi ne kadar da ironik, değil mi?" dedi nefes nefese.

Pamela bir yandan onun alnını silerken, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Birazdan sağlık görevlileri burada olacak. Panzehiri de getirecekler. İyileşeceksin. İyileşmek zorundasın."

Apollon tekrar gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. "Ağlıyorsun." Sağlam olan eliyle Pamela'nın yüzündeki yaşları silmeye çalıştı ama kolu bitkin bir halde yana düştü. "Ağlama tatlı Pamela. Sana söylediğim gibi, Yunan Ölüler Diyarı az bulunur güzellikte bir yerdir. Tıpkı senin, yani ruh ikizimin az bulunur güzellikte bir kadın olması gibi."

"Ölüler Diyarı'ndan bahsetme!" Yaşlar Pamela'nın yanaklarından sessizce süzülüyordu. "Sen ölemezsin. Sen Işık Tanrısı Apollon'sun!"

"Şu an Işık Tanrısı sadece sıradan bir adam." Duraksadı. Hızlı kalp atışları konuşmasını güçleştiriyordu. Kolundaki ateş hızla yayılıyordu. Omzunu tırmaladığını ve sıcak katran gibi göğsüne aktığını hissedebiliyordu. "Pamela, beni dinle. Hades bana ruh ikizlerinin her zaman birbirini bulduklarını söylemişti. Öldükten sonra bile biraraya geldiklerini. Bunu unutma..." Göğsündeki yanma sanki bir anda patlamış gibi yüzünü buruşturdu.

Öne doğru düşerken gözlerini acıyla kapattı ve karanlık hiçlikte kayboldu.

Pamela, "Hayır!" diye bağırdı. Kontrol edemeyeceği kadar çok titreyen ellerle Apollon'un yüzüne dokundu. Saniyeler önce ateş gibi yanan yüzü şimdi serin ve ıslaktı. Nabzını dinledi ama atmıyordu. Hayır! Bu şekilde bitemezdi. Bu şekilde bitmesine izin verilmemeliydi. Ayağa kalkıp başını geriye attı ve öfkesini göklere haykırdı.

"Zeus! Oğlun ölüyor! Neredesin? Kurtar onu, o lanet portalı aç ve onu evine götür. Sen ne biçim babasın?"

Üzerlerindeki gökyüzü bir anda parladı ve tıpkı görünmez bir perdenin açılması gibi ayrıldı. Sonra da içinden havada asılı duran genç bir adam çıktı. İlk buluşmalarında Apollon'un giydiği tarzda kısa bir tunik ve topuklarında, tıpkı miğfer tarzı başlığında ve elinde tuttuğu kristal asadakine benzeyen altın yaldızlı kanatlar olan altın rengi sandaletler giymişti. Kısa ve kıvırcık saçları, sarı-beyaz renkli ve yakışıklı yüzüyle sanki eğleniyormuş gibi bir havası vardı.

"Ne oldu? Çığlıkların Olympos'a ulaştı diye birdenbire dilin mi tutuldu?"

Pamela, sayısız defa Artemis'in sesinde de duyduğu kibirli tonu fark ederek, kısık gözlerle ona baktı. "Önce onu kurtar," dedi ısrarla. "Ondan sonra istediğin kadar dalga geçebilirsin."

Tanrı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Kiminle konuştuğunu farkında mısın, ölümlü?"

"Evet." Kelimeler ağzından öfkeyle dökülmüştü. "Uçan ayakların senin Hermes olduğunu gösteriyor. Sonra konuşursun. Şimdi onu kurtar."

Hermes öfkeyle burnundan soludu. "Terbiyesiz!" Apollon'un hareketsiz bedenine baktı ve tiksinerek başını salladı. "Bence o seni çok şımartıyor."

Pamela parmaklarını boğazına geçirmek istiyordu.

"Ah, böylesine tutkulu bir ilgi gösterisi yapmana gerek yok. Zeus Apollon'un ölmesine izin vermez zaten," dedi Hermes.

Konuşurken kristal asasını sallayınca, Apollon'un üzerine tıpkı 4 Temmuz kutlamalarındaki havai fişekler gibi bir ışık yağmuru yağdı. İlk kıvılcımlar bedenine dokunur dokunmaz Apollon derin bir nefes aldı ve göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Ardından da gözleri açılıverdi. Etrafına bakarken şaşkın olduğu her halinden belliydi ama bakışları Hermes'i bulduğunda kaşları çatıldı.

"Ah, biliyorum, biliyorum," dedi havada asılı duran Tanrı. "Hades'i ya da Kharon'u ya da en az onlar kadar budala birisini bekliyordun."

"Hades'in arkadaşım olduğunu sana daha önce de söylemiştim. Onun hakkında konuşurken dikkatli ol." Apollon'un sesi sanki boğazı yaralanmış gibi sert çıkmıştı. "Burada ne işin var, Hermes?"

"Değerim hiç bilinmiyor." Hermes parmaklarını zarifçe Pamela'ya doğru salladı. "Senin şu ölümlü kadın, Zeus'u çağırdı. Belli ki ölmek üzereydin." İçini çekti, sıkılmış gibi bir hali vardı.

"Zeus da seni gönderdi," dedi Apollon.

"Tabii ki Zeus beni gönderdi. Baban sana ve sevimli Artemis'e çok kızgın ama ölmenize de izin verecek değil yani."

Pamela bir anda dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve pat diye Apollon'un yanına düşerken Tanrı onu havada yakaladı.

Apollon'un kollarının tekrar güçlenmesi içini öylesine rahatlatmıştı ki ağlamak istedi.

Hermes Apollon'un ölümlü kadına karşı sergilediği ilgiyi görünce, Işık Tanrısı'nın babasının öfkesinden başka şeyler için de endişe duyması gerektiğini düşündü. Bir ölümsüz, ölümlü birisini sevdiğinde her zaman ödenmesi gereken bir bedel olurdu.

"Şunu bilmelisin Apollon: Her ne kadar Zeus ölmene izin vermese de, itaatsizliğiniz karşılığında almanız gereken bir ders olduğunu da düşünüyor. Yaran'seni öldürmeyecek, bedenine de zarar vermeyecek ama baban zehrin acısını çekmeni istiyor. Zehrin tüm acısını," dedi sinsi bir neşeyle.

"Hermes, sen de şunu bilmelisin: Ölümsüzlük güçlerim sadece geçici bir süre için alındı." Apollon'un sert sesi bir anda ifadesiz ve tehlikeli bir hal almıştı.

"Hımm, belli ki espri anlayışın da geçici olarak alınmış." Gücenmişti. "Ama yine de Fırtına Tanrısı'ndan aktaracaklarım bitmedi. Zeus portalı ölümlülerin cuma gününde, gün batarken açacak. Hemen sonrasında seni ve kız kardeşini görmek istiyor. Yüce hükümdarımızın durumdan hiç de hoşnut olmadığından bahsetmiş miydim?"

"Burada tutsak kalmamızın sebebi Bacchus'un entrikaları. Bu mesajı babama ilet; Artemis ile ben, çevirdiği dolaplarla ilgili olarak Büyük Salon'da Asma Tanrısı'yla yüzleşmekten memnuniyet duyacağız."

Hermes donuk renkli gözlerini yuvarladı. "Zeus, Bacchus'un karıştırdığı haltları ve ölümlü krallığı kendine ayırmak için modern dünyada büyük bir kargaşa yarattığını biliyor. Bu yüzden de Las Vegas Krallığı'na açılan portalı kapatmaya karar verdi. O şişko Bacchus da ceza olarak artık modern dünyaya giremeyecek."

Apollon aniden duyduğu acıyla dişlerini sıktı. "Zeus portalı kapatıyor mu? Hayır, bunu yapamaz. Bu..."

"Bu şu demek oluyor," diye sakince araya girdi Hermes. "Olympos'a küçük ölümlüyü de getirip getirmeyeceğine karar vermek için cumaya kadar zamanın var. *Ya da...*" Güya derin düşüncelere dalmış gibi kelimeyi uzatarak şakaklarını ovuşturdu. "Belki de sen burada ölümlü bir adam olarak kalırsın." Küçümseyen bir ses çıkardı. "Gerçi ölümlü olmak sana pek uygun değil gibi." Havada asılı duran Tanrı muzipçe gülümseyip can sıkıcı bir görevden kurtulmuş gibi ellerini ovuşturdu. "Eh, ben mesajımı ilettim. Bugünkü iyiliğimi yapmış oldum. Afrodit'in kumar partisi düzenlediği söyleniyor, gidip onun için hazırlanayım bari."

Narin bileklerinin ani bir hareketiyle, uçan Tanrı gökyüzündeki yarığın içinde kayboldu.

Apollon acıyla kıvranan elini vücuduna bastırıp bakışlarını Pamela'ya çevirdi. Pamela'nın yüzü hâlâ akan yaşlarla ıslaktı.

"Keşke ağlamasaydın tatlı Pamela'm. Her şey yolunda."

Pamela yüzündeki ıslaklığı silerek, "Doğru mu söylüyor? Gerçekten iyileşecek misin?" dedi.

"Hermes Zeus'un ulağıdır. İfadesi alaycı olsa da sözleri doğrudur."

Pamela rahatlayarak ona sarıldı. Sonra bir anda doğrulup yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu çılgınca öpmeye başladı. Apollon da duyduğu alev gibi acıyı umursamadan ona karşılık verdi. Göğüslerinin kıvrımını ve yumuşacık kalçalarını bedeninin üzerinde hissedebilmek için onu kollarıyla sıkı sıkı sardı.

"Bir daha beni böyle korkutma," dedi Pamela dudaklarına. Yine onu öpmeye başladı ama yaklaşan telaşlı bot seslerini du-

yunca hemen kendini geri çekti. Tişörtünü düzeltip elini kısa saçlarının arasında gezdirdi. "Seni sakin tutmam gerekiyordu."

Apollon hafifçe gülümsemeyi başardı. "Hermes'i duydun. Zehir bana zarar veremez. O yüzden ne zaman istersen beni öpebilir, hatta başka şeyler de yapabilirsin."

"Bu önerinizi kabul ediyorum, Bay Işık Tanrısı. Ama sonra. Şimdi halletmemiz gereken daha öncelikli şeyler var." Ayağa kalkıp yolun aşağısına doğru bağırdı. "Burada! Buradayız!"

"Tamam hanımefendi! Geliyoruz," diye cevapladı bir ses.

Pamela, tekrar Apollon'a baktı. Yaralı eli kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. "Sanırım onlara zehrin seni öldürmeyeceğini anlatmak biraz zor olacak, sadece çok acıyor olmalı."

Apollon'un yakışıklı yüzü, koluna dek ulaşan şiddetli bir acı dalgasıyla tekrar kasıldı. "Çok acımıyor. Kahrolasıca derecede acıyor."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Pamela paranın pek çok şeyi satın alabileceğine karar vermişti. Sağlık görevlilerinin müşterilerin cüzdanlarına bakmaksızın herkesle aynı şekilde ilgilendiğini varsaymak isterdi ama para ilgiyi de, çılgınca bir özeni de satın alabiliyordu. Görevliler Apollon'u kıpırdatmaya bile çalışmadan hemen bir şişe panzehir serumu açtılar. Pamela rahat çalışabilmeleri için geri çekildi. Artık Apollon'un tehlikede olmadığını bildiği için, Acil Yardım Ekibi'nin yarayı temizlemesini, sarmasını ve sabitlemesini hıçkıra hıçkıra ağlamadan ya da Apollon'un diğer eline yapışmadan rahat rahat seyredebiliyordu.

Yara atardamara çok yakın olmasına rağmen hayati tehlikenin bulunmamasıyla ilgili yapılan hararetli konuşmaları fark etti. Bunu duymak midesinin tekrar kasılmasına neden oldu ve Hermes ortaya çıkmadan önce Apollon'un nabzının bir anda durmasını hatırlamamaya çalıştı.

Apollon'u yokuştan aşağı indirip ambulans haline çevrilmiş açık kasa bir cipe bindirirlerken görevlilerden birisi, "Yılan fazla zehir göndermedi herhalde," dedi. Işık Tanrısı sedyeye yatmayı tabii ki reddetmişti. Görevliler itiraz etmeye çalıştılar ama Apol-

chatlak!/vero

lon ısrarla kendi başına yürüyebileceğini söyleyip ayağa kalktı ve elinde serum şişesi, yokuştan aşağı inmeye başladı.

"Fazla zehir göndermedi derken?" diye sordu Apollon.

"Evet, zehirli yılanlar soktuklarında kurbanlarına ne kadar zehir aktaracaklarını kontrol edebilirler. Herhalde onu sadece ürküttünüz, fazla kızmamış olmalı. Muhtemelen az dozda zehir göndermiş. Büyük ve öfkeli bir yılan, atardamara bu kadar yakın bir yerden soktuğunda rahatlıkla öldürebilir."

Pamela kusacak gibi oldu.

Sağlık görevlisinin verdiği bilgi Apollon'un ilgisini çekmiş olmalıydı çünkü dönüş yolculuğu, Pamela'nın bir ömür boyu duyma ihtiyacı hissetmeyeceği minik yılan ısırığı saçmalıklarıyla geçti. Örneğin Amerika Birleşik Devletleri'nde her yıl 8.000'den fazla zehirli yılan sokma vakası olduğunu ve ortalama 10 kişinin bu sokmalar sonucu öldüğünü bilmiyordu. Ayrıca atların sürekli yılanlar tarafından sokulduğunu ama genellikle insanlar kadar şanslı olmadıklarını çünkü yılanı incelemek üzere kafalarını eğdiklerinde yılanın burunlarından soktuğunu da öğrendi. Yılan sokmalarında burun en tehlikeli bölgeydi çünkü şişme sebebiyle her iki burun deliği de kapanıyor ve boğulmaya neden oluyordu.

Pamela Apollon'un elini tutup sohbetin konusunu değiştirmeye çalışsa da başarılı olamadı. *Yılan ısırığına bağlı on ölüm* kelimeleri zihninde dönüp duruyordu.

Cip evin çakıl taşı döşeli yoluna girerken sağlık görevlilerinden birisi, "Efendim, kız kardeşiniz ve Bay Faust bizi çiftlik evinin önünde bekliyorlar. Oradan hastaneye dek bizi takip edecekler," dedi.

"Hastane mi?" Apollon kaşlarını çatıp itiraz etti. "Emin olun buna hiç gerek yok."

"Ama efendim panzehir serumunun etki edip gözlemlenebilmesi için birkaç saat geçmesi lazım. Bu gece hastanede gözetim altında tutulmanızda fayda var. Bazı durumlarda semptomların ortaya çıkması birkaç saati bulabilir."

Apollon cipin penceresinden dışarıya baktığında limuzinin yanında duran Artemis ve Eddie'yi gördü.

Onları işaret edip, "Beni oraya götürün," dedi.

Sağlık görevlisi kaşlarını çatarak itiraz etse de cip limuzinin yanında durdu. Sağlık görevlileri daha kapıya bile dokunamadan Eddie arka kapıyı açtı ve bembeyaz suratlı Artemis içeri daldı. Kolunda serum şişesi, burnunda oksijen hortumu, bir eli sargılı ve kırık tahtasına bağlı kardeşini görür görmez gözleri kocaman oldu ve operadaki bir primadonna gibi çığlıklar atarak bayılıverdi.

"Harika," diye mırıldandı Pamela; tüm sağlık görevlileri ambulanstan çıkıp baygın Tanrıça'nın etrafına üşüşmüştü.

"Daha önce hiç bayılmamıştı," dedi Apollon. Eddie'nin görevlileri bir kenara iterek Artemis'i kucağına almasını ve çiftlik evine doğru yürümesini meraklı gözlerle izliyordu.

"İlk bayılması bence gayet başarılıydı." Apollon gülmeye başladı ama sonra koluna yayılan acıyla gözlerini kapattı.

Pamela, her kıpırdanışında yüzünün kasılıp solmasından nefret ediyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

Apollon, gözleri hâlâ kapalıyken başını şiddetle sallayıp yardımını reddetti.

Kendini gerçekten çaresiz hisseden Pamela ses tonunu sakin tutmaya çalışarak, "Peki, her neyse. Kız kardeşin tam bir drama kraliçesi," dedi.

Sadece birkaç saniye sonra gözlerini tekrar açan Apollon bitkin bir şekilde gülümsedi. "Öyledir."

"Kahrolasıca derecede acıyor, değil mi?"

"Evet, ama sağlık görevlilerin Artemis'in peşinden gitmesine gerçekten sevindim. Hastaneye gitmek istemiyorum Pamela. Babamın bana ceza olarak uygun gördüğü acıyla baş edebilirim. Ama yabancı birilerinin oramı buramı dürtüp kurcalamasına izin veremem." Başıyla kolundaki serum iğnesini gösterdi.

"O halde E. D. Faust'un o koca cüssesiyle, kendisi gibi garip bir adam olan konuğunun hastanede değil de burada tedavi edilebilmesi için neler yapabileceğine bir bakalım," dedi Pamela Apollon'un burnundaki oksijen hortumunu çekip serum şişesini askısından indirirken. "Neyse ki tam bir *ER* dizisi fanatiğiyim." Endişeyle ona baktı. Daha önce yüzündeki gergin çizgileri hiç fark etmemişti. "Gerçekten berbat bir acı değil mi?"

"Zeus sözünü tam anlamıyla tuttu. Yılan ısırığının verebileceği tüm acıları hissediyorum." Acı kolundan yukarı tırmanıyormuş gibi sağ omzunu çevirip kastı.

"Hadi gel, seni içeriye götürüp odana yerleştireyim. Yılan kurbanlarına ağrı kesici verdiklerini sanmam ama acil durum kutumda mucize yaratabilecek bir şeyler var. Bir bardak şarap ve iki tane Tylenol 3 aldıktan sonra söz veriyorum hem gerginliğin azalacak hem de çok daha az acı hissedeceksin."

"Tylenol 3 mü?"

"Bu konuda bana güven."

Yavaşça cipten indiler. Kaldırımdan geçerek evin içine girdiler. Bu çok kolay olmuştu çünkü kimse o telaş sırasında ön kapıyı kapamayı akıl edememişti. Apollon homurdanarak yaralı elini vücuduna bastırdı.

Artemis çalışma odasındaki koltuklardan birinde boylu boyunca yatıyordu. Eddie yanında diz çökmüştü. Sağlık görev-

lilerinden birisi nabzını kontrol ediyor, diğeri burnunun ucunda küçük bir şişe sallıyordu.

"Ah!" diyerek hafifçe öksürdü. "Şu berbat kokan şeyi burnumun ucundan çekin hemen!"

"Tamam, tamam... Sakin ol Tanrıçam," diye mırıldandı Eddie.

"Hey, her şey yolunda," dedi Pamela başını tiksintiyle sallayarak. "Yılanın soktuğu adam gayet iyi, sorduğunuz için teşekkürler."

Artemis yattığı yerden kalkarak dikildi. Koskocaman açılmış mavi gözleri Apollon'u görünce ışıl ışıl parlayan gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

"Kardeşim!" diye haykırdı. "Ah, benim zavallı kardeşim!"

İleri geri sallanarak dövünmeye başladı. Apollon kız kardeşinin yanına gitti. Eddie koltuğa oturabilmesi için iri cüssesini yana doğru kaydırmak zorunda kaldı. Tanrıça'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve çekinerek kardeşinin bandaj sarılı koluna uzandı.

"Çok zehirli bir yılanın sana saldırdığını söylediler. Öyle çok korktum ki. Hatta senin..." Artemis dudaklarını ısırdı.

Apollon kız kardeşine sarıldı ve omzunda ağlamasına izin verdi.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Aman Tanrım aklım neredeydi?" Eddie olanları daha yeni kavramış gibi gözüküyordu. "Çoktan hastaneye gitmiş olmalıydın. Haydi çabucak toparlanın!"

"Hayır!" dedi Apollon birden. "Eddie, senden bir ricam olacak."

"Yapabileceğim her şeyi isteyebilirsin," dedi yazar ciddiyetle.

"Cumaya kadar burada kalmak istiyorum."

"Ah, hayır! Bu ülkedeki en iyi sağlıkçıların emin ellerinde olmalısın!" dedi Artemis. Her an tekrar bayılacak gibiydi.

Herkes tekrar Tanrıça'yı yatıştırmaya odaklanmışken, Pamela Artemis'in bakışlarını yakalayıp tek bir kelime fısıldadı: *Hermes*. Artemis şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp endişe dolu hıçkırıklarını hemen kesti ve sinir krizine ara verdi. Apollon sakin ve mantıklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Yılanın zehri öldürücü değilmiş, bu adamlar da yaşam belirtilerimin normal ve hatta gayet güçlü olduğunu söylediler. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var, bunu da yabancılarla dolu bir yerdense burada yapmayı tercih ederim."

Artemis aklı karışmış bir çocuk gibi kardeşine baktı. "Sana... bir zararı olmayacak mı?" Kelimeler ağzından sanki çok kötü bir tadı varmış gibi dökülmüştü.

Pamela Apollon'un yaralı elini hâlâ bedenine bastırdığını görüyor ve çok acı çektiğini biliyordu ama o yine de başını sallayıp kız kardeşini rahatlatmak için gülümsedi. "Zararı olmayacak."

Artemis hıçkırıklarını kontrol altında tutmayı başararak Eddie'nin eline yapışıp, "Ah, lütfen. Onu hastaneye gönderme," diye yalvardı.

"Aklımın ucundan bile geçmedi," dedi iri adam elini okşayarak. Sağlık görevlilerine, "İhtiyaç duyulan her şeyi odasına çıkartın," diye emretti. "Phoibos'a göz kulak olması için kendi doktorumu çağıracağım."

Pamela görevlilerin Eddie'nin talimatlarını yerine getirebilmek için telaşla oradan oraya koşuşturmalarını hayretle izledi. Eddie her zaman tetikte bekleyen James'i bir kenara çekip ona kimi arayacağını, neler yapılacağını, nasıl ve nedenleri anlattı.

Hepsi bir tarafa dağılınca, Pamela, Artemis ve Apollon fırtınadan önceki sessizlik gibi baş başa kaldılar.

"Hermes mi?" diye fısıldadı Artemis Pamela'ya.

Pamela da aynı şekilde fısıltıyla yanıtladı. "Apollon'u..." Duraksadı, Apollon'un gözlerine baktı ve onun yavaşça başını salladığını görünce devam etti. "Yılan ısırdığında aniden ortaya çıktı. Zehri vücudundan aldı ama acıyı bıraktı... Sinirli babanız yüzünden.

"Cuma, gün batımından sonra Zeus'un karşısında olmamız gerekiyor. Ondan sonra da portalı kapatmaya karar vermiş. Temelli."

Pamela Tanrıça'nın yüzündeki hayret ifadesini fark etti ve sonra Eddie telaşla içeri girdiğinde başka bir şey daha gördüğünden neredeyse emindi. Gördüğü şey üzüntü olabilirdi.

"Her şey ayarlandı dostum," dedi Eddie Apollon'a.

Tanrı ciddi bir ifadeyle, "Teşekkürler Eddie. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım," dedi.

Eddie elini Apollon'un omzuna koydu. "Eski âdetleri devam ettirmekle gurur duyuyorum. Benim evimde misafir ile ev sahibi arasındaki bağ hâlâ kutsal sayılır."

Apollon anlayışla başını salladı. "Eğer tanrılar hâlâ modern dünyayla ilgileniyorsa seni kutsamalarını diliyorum."

"Zaten yeterince kutsandım," dedi Eddie, Artemis'in elini tutup dudaklarına götürürken.

tarayan :ırmak-chatlak!
düzenleyen : vero

BÖLÜM OTUZ

"Neyse ki, genel kanı yılanın çok az zehir boşalttığı yönünde oldu," dedi Pamela yatakta uzanan Apollon'un yanına oturarak. "Tebrikler. Hepsini kandırmayı başardın."

Apollon huzursuzca kımıldanıp sağ omzunu çevirdi. "Hiç gitmeyecekler sandım."

"Hey, Eddie'nin doktorunu sevdim."

"Dr. Kevin Glenn çok genç ve çok zekiydi. Meraklı gözlerinden bir şeyler sakladığımı fark etti ama ne olduğunu bir türlü anlayamadı."

"Çünkü sen kız kardeşin kadar yetenekli bir oyuncu değilsin."

Apollon yüzünü ekşitti. "Artemis de hiç gitmeyecek sandım."

"Artemis sadece senin için endişeleniyor."

Apollon içini çekerek bandajlı eli için uygun bir pozisyon bulmaya çalıştı. "Yılanları hiçbir zaman sevemedim. Biliyorum, Demeter bunu duysa üzülür ama Phyton'la savaştığımdan beri, yılanların varlığı beni hep rahatsız etmiştir."

"Python zehirli miydi?" Sonunda yalnız kalabildikleri için çantasında acil durum ilaç kutusunu arıyordu.

"Hayır, ama bir adamı yutabilecek kadar büyüktü."

chatlak!/vero

Pamela başını kaldırıp yüzüne baktı. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hiç de değil."

Pamela omuzlarını silkti. "Bu çok kötü." İki büyük beyaz hapı Apollon'a uzattı. "Bekle bir dakika."

"Bu çok işe yarayacak." Mini bardan bir şişe soğuk Pinot Grigio –uçaklarda verilenlere benzeyen o küçük ucuz şişelerden değil, E. D. Faust'un misafirlerine özel olarak ayırdığı bir şişeydi– çıkartıp açtı ve bir kadehe doldurdu. Hapları ağzına atmasını bekledi sonra da kadehi uzattı.

Apollon kadehteki şarabı üç yudumda bitirip, "Belki de şişeyi getirsen daha iyi olur," dedi.

Pamela dediğini yaptı ve kadehini çabucak doldurdu. Apollon odada sadece o olduğu için acısını gizleme ihtiyacı hissetmiyordu ve suratını her buruşturmasında, omzunu her ovuşturmasında Pamela öfkeyle göklere haykırmayı istedi. Bir kez daha.

Artık düşüncelerini daha fazla saklayamayarak, "Sana bu kadar acı çektirmesine gerek yoktu," dedi.

Apollon içkisinden büyük bir yudum alıp yanına oturmasını işaret etti. "Yanıma otur da sana babamı anlatayım. Zeus bizim yüce hükümdarımızdır. Cömert ve şefkatlidir, çocuklarına karşı nazik ve koruyucudur. Yalancılara veya sözünü tutmayanlara hiçbir zaman yardımcı olmaz. Sesi Eski Dünya'daki meşe ağaçlarının hışırtılarında duyulabilir. İhtişamlı ve iyidir. Ama aynı zamanda korkunç yıldırımı yöneten, Göklerin Efendisi, Yağmur Tanrısı ve Bulutların Toplayıcısı'dır. İhtiraslı, kıskanç bir tanrıdır ve bir kez sinirlendi mi öfkesi korkunç olur."

"Tutarsız birisine benziyor."

"O hepimizin bir karışımı gibi, ne o ne öteki, pek çok şeyin bir karışımı."

"Bu tasvir tanrıların tanrısını değil de sanki bir erkeği tanımlıyor."

"Aynen öyle. Eski Dünya'da evreni yaratanlar tanrılar değildi. Tam tersi evren tanrıları yaratmıştı. Evreni, göğü, toprağı, güneşi ve ayı düşün. Hepsi tek bir şey midir? Tıpkı bugünkü yılan gibi. Beni öfkelendirdi, hatta öyle çok öfkelendirdi ki onu öldürdüm ama zehri siz ölümlülerin cehennemi gibi alev alev yaksa da, tamamen kötü bir yaratık değildi."

"Yani Zeus kötü değil ama kusursuz da değil mi demek istiyorsun?"

Apollon gülümseyip cevabına kadeh kaldırdı. İkinci kadehini bitirirken Pamela onu izledi. Geçici ölümlü bedeninden günün yorgunluğu açıkça okunuyordu. Ölüm tehlikesini atlatmış olsa da gözlerinin altındaki koyu halkalar, solgun teni ve yüzündeki gergin çizgiler rahatsızlık vericiydi.

Eddie'nin doktoru onu muayene ederken pijama giymişti ve son birkaç saattir yatağının çevresinde dönüp duran sağlık ekibinin, yaşam belirtilerini sürekli kontrol edebilmeleri için pijama üstünün düğmelerini açık bırakmıştı. Neyse ki görevliler serumlarını, monitörlerini, sürekli itiraz eden kaş çatmalarını ve insanın üzerine sinen hastane kokularını da yanlarına alıp çoktan gitmişlerdi. Apollon şimdi, uzun ve zor bir gün geçirmiş, yakışıklı ve sıradan bir adam gibiydi.

Ve Pamela da onu böyle görmek istiyordu. Tabii ki tanrılardan, Eski Dünya'dan falan da bahsedebilirlerdi ama ılık teninin ve nazik gülümsemesinin yanında bütün bunlar çok soyut ve gerçeküstüydü.

Ama gerçek şuydu ki, cuma günü Olympos'a geri dönecekti. Kapı kapanacak ve Pamela'nın dünyasından ayrılacaktı. Birden kalbinin, göğsünün içinde ağırlaştığını hissetti.

Apollon, "Ne oldu?" diye sordu.

Gözleri buluştu. Çok yorgun gözüküyordu. Pamela acısına daha fazlasını ekleyemezdi, en azından bu gece olmazdı. Gülümsemeye çalıştı.

"Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmediğimi fark ettim."

Apollon öne doğru eğilip boynundaki altın paraya dokundu.

"Seni korumaya söz verdim. Verdiğim sözlerden hiçbir zaman geri dönmem." Elini altın paradan çekip uzun, çıplak boynuna doğru götürdü ve yavaşça onu okşamaya başladı.

Pamela titredi.

"Üşüdün mü tatlı Pamela," diye mırıldandı.

"Sen bana dokunduğunda nasıl üşüyebilirim ki?"

Apollon'un gülümsemesi güneşin ışığıyla doluydu. "İşte gördün mü, ölümlü veya ölümsüz hep aynı kişiyim. Sıcaklığımı hâlâ hissedebiliyorsun." Ona daha çok yaklaştı ve dudaklarını dudaklarına hapsetti. Pamela öpüşünü hafifletmeye ve çekim gücünden kurtulmaya çalışırken, "Acıyı unutmama yardım et. Bırak içinde kaybolayım," diye fısıldadı.

Pamela nasıl karşı koyabilirdi ki? Onun için yanıyordu.

Ona âşıktı.

Ama elini göğsüne dayayınca Apollon öpüşmeyi bırakıp şaşkınlıkla yüzüne baktı.

"Bu gece seninle ben sevişeceğim. Bırak da bunu yapayım, Apollon."

Omuzlarından bastırıp onu tekrar yastıkların arasına gömdüğünde Apollon itiraz etmedi. Pamela doğrulup hızla üzerindeki tişörtü çıkardı. Sonra şortunu ve ayakkabılarını fırlatıp attı. Yatağa, yanına gelmek yerine, ona tüm vücudunu sergileyebilmek için birkaç adım geriye gitti.

Onu bakışlarıyla yiyip bitirmesine bayılıyordu. Kendini güzel, çekici ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. *Tanrıçalar da böyle hissediyor olmalı,* diye düşündü. Apollon'un aşkını kabul etmek onu değiştirmişti. Ona kendini açmayı seçerek, Duane'in gölgesinin yarattığı karanlıktan kurtulmuştu, hayatına ışık girmişti. O bir tanrı, kendisi de bir ölümlüydü ama onun aşkıyla kendini Işık Tanrıçası gibi hissediyordu

Yavaşça beyaz dantelli sütyeninin kopçasını açtı. Sütyenini çıkartırken, elleriyle göğüslerini okşadı ve ağır ağır oynamaya başladığı meme uçları kızarıp iyice sertleşti. Elleri bütün vücudunda gezinerek aşağılara doğru indi ve külotunu sıyırıp düzgün kalçalarından aşağı indirdi.

Çırılçıplak yatağa yaklaştı.

Apollon ona dokunmak için doğrulunca, "Hayır," dedi mızıpçe. "Bu gece sıra bende."

"Çok güzelsin tatlı Pamela'm," dedi Apollon. "Be... ben umarım ben..." diye başladı, ardından da titrek bir kahkaha attı.

Pamela'nın aklı neredeydi acaba? Çok acısı vardı ve aslında hemşireye ihtiyacı varken karşısına geçmiş striptiz yapıyordu. Parmaklarını yavaşça bandajının üzerine koydu.

"Burada, yanında durabilirim. Bir şey yapmamıza gerek yok."

"Ondan değil," dedi Apollon çabucak. "Seni istiyorum, benimle sevişmeni istiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Daha önce seni baştan çıkartmak için ölümsüzlük

güçlerimi kullanmadığımı söylemiştim ve kullanmadım da. Ama sana âşık olunca..." Huzursuz bir şekilde omuzlarını oynattı. "Kendimi tutamayıp sana sihrimle dokundum. Bu akşam ne sihrim ne de güçlerim var. Sadece sıradan bir erkeğim."

"Hiçbir zaman *sıradan* bir erkek olamazsın Apollon. Her zaman sevdiğim erkek olacaksın."

"Tatlı Pamela'm..." Pamela pijamasını üstünü çıkartıp meme uçlarını kaslı çıplak göğsüne sürtmeye başlayınca inledi. Alt dudağını ve çenesinin keskin çizgilerini hafif hafif ısırıyordu. Arkasında ateşten bir iz bırakarak, tüm vücudunu ısıra ısıra aşağılara kaydı ve pijama altını tutan ipleri ustaca çözdü. Sertleşmiş erkekliğini tutup yumuşacık göğüslerine sürterken Apollon'un nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. Sonra onu ağzına aldı. Kalın ve sert organında dudaklarını ve dilini dolaştırırken bedeninin zevkle titreyip kasılması, defalarca inleyerek ismini söylemesi hoşuna gitti. Onu tamamen ağzına aldı ve çaresizce yalvarana dek yaladı, emdi.

"Daha fazla dayanamayacağım!"

Hızlı bir hareketle üzerine oturdu. Dizlerinin üzerinde durarak erkekliğinin ucunu kendi sıcak ıslaklığına dokundurdu. Bakışlarını alevli mavi gözlerine kilitledi. *Bir an için bile olsa acısını dindireyim.* Onu duyabilecek herhangi bir tanrıya ya da tanrıçaya sessizce yalvardı. Ardından, erkekliğini yavaşça, tadına vara vara sonuna kadar içine aldı. Sonra muzipçe tekrar dizlerinin üzerinde durdu; erkekliğinin ucu yarığının girişinde âdeta nabız gibi atıyordu. Ve onu tekrar içine aldı. Yavaşça. Hissettiği mükemmel heyecan dayanılmaz bir hal alana dek onu içinde tuttu. Ancak o zaman Apollon'un ellerini kalçalarına koyup ritmini hızlandırdı. Birlikte hızla hareket ettiler. Ölümlülerin ihtirasının beyaz ışığı, vücutlarını giderek artan muhteşem bir

heyecanla dolduruyordu ve en sonunda verdiği zevk dayanılmaz bir hal aldı. Bedeninin altında kasıldığını hissetti an, öne doğru kaydı ve Apollon spermlerini içine boşaltırken o da zevkin doruklarına ulaştı.

Yanına yığılıp kalırken, Apollon'un onu kollarına aldığını ve kaygan vücutlarının birleştiğini hissetti. Tanrı yavaşça onu öptü ve nefes nefese, "Seni seviyorum," dedi.

Pamela onun sağ koluna dokunmamaya çalışarak, başını omzuna yasladı. Çarşafı vücuduna dolamak için uzandığında, Apollon'un gülümsemesi mutluluk dolu bir sırıtmaya dönüştü. Gözleri kapalıydı, yüzündeki acı ifadesi sonunda yok olmuştu, rahat ve huzurluydu. Derin bir uykuya daldı.

Pamela, "Teşekkürler," diye fısıldadı sessizliğe.

"Bilemiyorum, Apollon. Seni yalnız bırakmak çok doğru gelmiyor." Pamela yatağın kenarında durmuş, huzursuz bir şekilde evrak çantasının deri askısıyla oynuyordu. Apollon'un ısrarıyla giyinmiş, villadaki işine dönmek için hazırlanmıştı. Ne de olsa, endişelenmesini gerektiren bir durum yoktu. Ve hâlâ tamamlaması gereken bir işi vardı.

"Her şey yolunda gidecek. Yanımda bu var." Apollon uzaktan kumandayı eline aldı. "Ve bu." Televizyon kanallarını gösteren rehbere hafifçe vurdu. "Ve bana kablolu televizyonla ilgili her şeyi anlattın. Bayağı eğleneceğim."

Pamela kaşlarını çattı. "Telefonu unutma. Numaram..."

"Tamam, tamam. Numaran telefonun yanındaki kâğıtta yazıyor. Haydi şimdi git. Eddie bekliyordur."

"Tamam." Öpmek için eğildi. "Ama nedense bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum."

vero / chatlak!

"Bu gece yatağıma döndüğünde sana söz veriyorum, beni yalnız bıraktığın için kendini affettirmene izin vereceğim."

"Seni bırakmak istemiyorum!"

Apollon bir kahkaha attı, ardından da yüzünü ekşitip hâlâ acıyan kolunu ovaladı. "Sadece sana takılıyorum tatlı Pamela. Aslında seni kıskanıyorum. Bugün işi özleyeceğim. Hiç gidebilme ihtimalim olmadığından emin misin?"

"Eddie'yle tüm bunları daha önce görüştünüz. Yemek için terasa inmek dışında cumaya kadar odandan hiç ayrılmamanı istiyor."

Keyfi kaçan Apollon'un cevabı kapının çalınmasıyla bölündü. Pamela kapıyı açınca Eddie'nin iri cüssesiyle karşılaştı.

"Phoibos'un ilgi duyabileceği bir teklifim var." Kenara çekilip küçük bir çizim masası taşıyan iki adamı içeri buyur etti. Arkalarından da, Apollon'un hamamlar için birlikte çalıştığı mimar odaya girdi. "Bakın işte, dağa gelemiyorsanız dağ size gelir!"

"Brad! Senin villada olman gerekmiyor muydu?" dedi Apollon.

"Evet, orada olmalıydım ama senin de orada olman gerekiyordu. Sanırım bir yılan planlarımızı değiştirmeye karar vermiş." Mimar dostça Apollon'un omzuna vurdu ama yaptığı ani hareket yüzünden dişlerini acıyla sıktığını görünce hemen özür diledi.

"Affedersin, Phoibos. Geçen sene kayınbiraderimi de çıngıraklı yılan sokmuştu. Deli gibi acıdığını söylemişti ve tam bir hafta yatmak zorunda kaldı." Eddie'ye baktı. "Belki de dün bıraktığımız yerden yarın devam etsek iyi olur."

"Hayır! Aklında ne varsa emin ol ki ben hazırım," dedi Apollon çabucak.

"Ah, ama ayağa kalkmayacağına söz verirsen." Eddie odanın içine girdi. "Bradley birlikte tamamlayabilmeniz için yanında

hamamın taslaklarını da getirdi, tabii eğer yataktan çıkmayıp dinlenmeye devam edersen."

"Söz veriyorum," dedi Apollon. Çoktan dik oturmaya başlamış, merakla Bradley'nin çizim masasına yaymakta olduğu uzun, kaygan kâğıtlara bakıyordu.

"Gel, Pamela," dedi Eddie. "Hamam işini uzmanlara bırakalım. Tanrıça arabada bizi bekliyor."

Odadan çıkarlarken arkalarından Apollon'un boğuk sesi duyuluyordu. "Bugün arabaya binmeyi özlemeyeceğim..."

"Teşekkürler Eddie," dedi Pamela iri yarı adamın kolunu sıkarak.

Eddie gülümsedi. "Hiç önemli değil tatlım. Phoibos hareketsiz kalmaktan pek hoşlanmayan bir adama benziyor."

"Bu konuda kesinlikle haklısın. Aslında bundan fazlasında da haklısın."

Eddie'nin gülümsemesi düşünceli bir hal aldı. "Bu sabah çok mutlu gözüküyorsun Pamela."

"Evet, öyleyim. Semele'nin kararından hiç pişmanlık duymadığını anladım," dedi Pamela sakince.

tarayan : ırmak-chatlak!

düzenleyen : vero

twilightturk.com

BÖLÜM OTUZ BİR

Pamela saatine bakıp haykırdı. "Eddie! Saat dört olmuş! Yemek rezervasyonunu saat altıya yaptırdığını söylememiş miydin?"

"Kesinlikle haklısın Pamela!" diye bağırdı Eddie karmakarışık avlunun öbür yanından.

Oturduğu banktan hızla kalkıp çeşme taslağına son rötuşları yapan Matthew'un yanına gitti. Artemis de zarif bir şekilde platformdan inerek ona katıldı. Pamela ikisinin de tamamladığı başarılı işten dolayı Matthew'u tebrik ettiğini duyabiliyordu. *Başarılı bir iş tamamlamak...*

Cuma öğleden sonraydı ve bu işin henüz tamamlanmamış olduğu kesindi. İki buçuk gün nasıl bu kadar hızlı geçmişti? Elini saçlarında gezdirdi. İnanılmaz yorulmuş ve gerilmişti. Günleri Eddie'nin rüya villasının tasarımıyla ilgili sorunlarla uğraşarak geçmişti. Boyacıları ve taş döşeyenleri organize etmek, tesisat sorunlarını çözmek, kumaşları kontrol etmek... Geceleriyse Apollon ve güneşin aşkıyla doluydu. Çok az uyuyor ve çok çalışıyordu. Ve buna rağmen planlananın gerisindeydiler.

Yine de yaşadıklarının bir anını bile değiştirmek istemezdi.

vero/chatlak!

"Pamela, ev sineması odasının duvarlarında bu dizayn nasıl durur sence?" Döşemeci gösterişli bir hareket yaparak elindeki tüy kalemle, içinde çok hafif oniks ve altın dokunuşları olan koyu bordo renkli bir boyayla kaplı maket tahtasını gösterdi. Pamela rahatlayarak, "Bu sefer kesinlikle mükemmel, Steve!" dedi. "Bu oda için düşündüğüm tam olarak bu işte."

"Harika! Çok harika olacak canımın içi." Elindeki tüyü zafer kazanmış gibi salladı. "Pazartesi sabahı ilk işim buna başlamak olacak," dedi coşkuyla.

"Burada olacağım," dedi Pamela.

Steve başını sallayıp eşyalarını toparladı ve hafta sonu tatiline çıkmak üzere hızla eve girdi. Pamela suratını asarak, günlük notlarını evrak çantasına yerleştirmeye başladı. Pazartesi kendisi de burada olacaktı. Las Vegas'ta. Modern ölümlü dünyada. Ve Apollon ile Artemis Olympos'ta olacaklardı.

Artık hoşsohbet Eddie'nin terasta onlar için hazırlattığı akşam yemekleri olmayacaktı. Apollon'la ana banyo için gelen ve tamamıyla yanlış renkte olan mermer üzerine yaptıkları gece tartışmaları da olmayacaktı. Yakında Eddie'nin yeni banyosunda taş mozaikler haline dönüşecek olan birlikte yarattıkları taslaklar da. Ama yine de geçen birkaç günü düşününce, dudakları hâlâ gizli bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Apollon, mimarla önce bire bir, sonrasında telefonla ve Eddie'nin getirttiği küçük, şirin dizüstü bilgisayarla çalışmaya kolaylıkla uyum sağlamış ve aynı zamanda hızla bir film tutkunu haline gelmişti.

Eski bir tanrı da olsa, onda modern bir erkekte olan pek çok şey vardı. Elektroniğe ilgi duyması, kumandayı kapıp kanaldan kanala geçmesi gibi. Dün gece villadan geri döndüğünde onu, *Yüzüklerin Efendisi*'nin ikinci filmine kendini kaptırmış bir halde bulmuştu.

"Aragorn bana Hektor'u hatırlatıyor. Ve küçük hobbit... Küçük hobbitte Akhilleus'un sadık Patroklos'u gibi bir kalp var."

"Frodo, Patroklos isimli birisine mi benziyor?"

"Hayır. Frodo'dan bahsetmiyorum. Samwise'ı söylüyorum. Ama umarım sonları Hektor ve Patroklos'unkinden daha iyi olur," demişti ciddi bir şekilde.

Pamela'nın mitolojik bilgisi, neden bahsettiğini anlayabilecek kadar yeterli değildi ama Aragorn ve Sam'in sonlarının iyi bittiğini söyleyerek Apollon'un içini rahatlatmıştı.

Apollon sağlam elini kaldırarak homurdanmıştı. "Bana sonunu söyleme. Heyecanı kaçmasın."

Yine de Pamela neredeyse dayanamayıp sonunu söyleyecekti. Uzun bir filmdi ve Apollon'un zamanı azdı. *Kralın Dönüşü*'nü hiçbir zaman göremeyebilirdi.

O gece geç saatlerde kararlarını verdiler. Hayır, diye düzeltti. Kararı veren kendisiydi. Onunla birlikte Olympos'a gitmeyeceğini, gidemeyeceğini öğrendiğinde Apollon'un bedeninden yayılan gerginliği hissetmişti.

"Orada hiçbir işe yaramam, Apollon," dedi.

"Hiçbir işe yaramaz mısın? Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?" Apollon hâlâ bandajlı olan elini öfkeyle kaldırınca duyduğu keskin acıyla nefesini tuttu. "Tanrılar aşkına, bu acıdan kurtulunca çok mutlu olacağım!" diye haykırdı.

Pamela yanına uzanmak yerine doğrulup yüzünü ona doğru çevirdi. Sakince sağ kolunu ovuşturarak onu rahatlatmaya çalıştı.

"İyi geldi mi?"

Apollon başıyla onayladı ve avucunun içini öptü. "Dokunuşun beni rahatlatıyor. Bitmeyen acımı dindirebilen tek şey bu. Yanımda olmana ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu anlıyor musun?"

vero/chatlak!

Pamela üzgün bir şekilde gülümsedi. "Apollon, Olympos'ta seni yılan sokmayacak."

"Hayır, ama yokluğun canımı acıtacak."

"Biliyorum." Alt dudağını ısırdı. "Sensizlik benim de canımı acıtacak."

"O halde benimle gel. Sen benim ruh ikizimsin, aynı zamanda karım olmanı da istiyorum."

Pamela onsuz bir geleceğin keskin tadını hissederek yutkundu. Keşke her şey o kadar kolay olabilseydi. "Olympos Dağı'nda, tanrıların arasında ne yapacağım?" Başını salladı ve Apollon'un itiraz etmesine fırsat vermemek için nefes bile almadan devam etti. "Öyle olmasını istesen de ben bir ressam değilim. Nesnelerin ve kişilerin resimlerini yaratmaya hevesli, hoş bir stüdyoya sahip yetenekli bir ressammışım gibi davranmak istemiyorum." Tekrar başını sallayıp içini çekti. "Apollon orada yaşayan bir ölümlü var mı? Bir tane bile?"

"Perilerin ve hizmetçilerin çoğu yarı tanrıdır," dedi Apollon çabucak. "Ve rahip ya da rahibelerin zaman zaman ölümsüz efendilerini ziyaret etmelerine izin verilir."

Pamela üzülerek, "Yarı tanrılar ölümlü değil. Rahip ve rahibeler ziyarete geliyorlar ama sonra ölümlü yaşantılarına tekrar dönüyorlar," dedi.

"Sen benim eşim olacaksın. Zeus'tan seni ölümsüz yapmasını isteyeceğim."

Pamela Apollon'un avuçlarındaki elini geri çekti. "O zaman diyelim ki seninle evlendim ve ölümsüz oldum. Peki, tüm sonsuzluk boyunca ne yapacağım? Kız kardeşin gibi bir krallığım yok. Bir mesleğim yok. Senin bana sağlayacakların dışında hiçbir şeyim olmayacak Apollon."

Pamela, Apollon'un gözlerinin bir an için anlayışla parladığını gördü.

"Senin için başka bir kafes olacak," dedi Apollon yavaşça. "Ben Duane değilim ama bunun bir önemi yok. Senin için daha büyük, daha güçlü ve daha parlak bir kafese girmek olacak ama..."

"Yine de bir kafes olacak," diye tamamladı Pamela.

Apollon tekrar elini tuttu. "O halde ben seninle burada kalırım."

Pamela'nın gözleri büyüdü ve başını çılgınca sallayarak reddetti. "Hayır! Yapamazsın! Sen Işık Tanrısı Apollon'sun. Dünyanı temelli terk edemezsin, bunu yapamayacağını sen de biliyorsun. Oradaki insanlara ne olacak? Onları karanlığa mahkûm etmiş olmaz mısın?"

"Güneş Eski Dünya'da bensiz de yolunu bulur. Kısraklarım altın arabamın izlemesi gereken yolu biliyor, ben onlara yön vermeden de sık sık o yolu izliyorlar."

"Apollon, bu doğru olmaz. Olympos'u terk edemezsin. Ölümlü bir erkek olamazsın."

"Bu haftayı ölümlü bir erkek olarak geçirdim. Bir ömür boyu da ölümlü olabilirim."

"Ve bu ne kadar sürecek? Olanlara bir bak, ilk ölümlü gününde öldün. Resmen öldün!" Kelimeler dudaklarından hızla döküldü. "Kendine, Eddie'ye, kız kardeşine ne söylersen söyle ben oradaydım. Olanları gördüm. Hayatımı kurtardın ama kendi hayatını yitirdin. Eğer Hermes ortaya çıkmasaydı şimdiye kadar çoktan ölmüştün." Derin bir nefes aldı. Apollon'un elini sıkarken titrediğini fark etti. "Buna dayanamam Apollon. Tekrar ölmeni izleyemem."

Apollon onu kollarının arasına alıp, "Şişşt," diye mırıldandı. "Bir yolu olmalı. Bir çıkış yolu bulacağız."

Pamela, "Nasıl?" diye sordu sıcacık göğsünde yatarken.

"Durumumuzu babama anlatacağım. İstediğim zaman dünyanıza girebilmek için izin isteyeceğim."

"Ya hayır derse?"

"Bilmiyorum ama Demeter ve Persephone bir uzlaşma yolu bulmuştu. O halde biz de buluruz." Parmağını Pamela'nın çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdı. "Ruh ikizimden ayrılmayacağım. Bu konuda sana söz veriyorum Pamela."

Dudaklarını dudaklarına bastırıp onu öylesine koruyucu bir şekilde öpmüştü ki şu an avluda çalışırken bile öpüşünü hâlâ hissedebiliyordu. İçi titredi ve dikkatini tekrar, farkında olmadan sıkıp buruşturduğu kâğıtlara vermeye çalıştı. Cumaydı. Birkaç saat sonra güneş batacak, Apollon ve Artemis portaldan geçerek Olympos'a geri döneceklerdi. Onu bir daha hiç göremeyebilirdi. Bu düşüncenin verdiği acı âdeta onun için özel olarak hazırlanmış bir zehirdi.

"Pamela?"

Evrak çantasının açık kapağından yukarı bakınca Artemis'in gözleriyle karşılaştı. Tanrıça dün gece çok az uyumuş gibi gözüküyordu ve modern makyaj teknikleri sayesinde yüzü pırıl pırıl olsa da, gözlerini gölgeleyen halkalar kolaylıkla fark ediliyordu.

"Yorgun gözüküyorsun," dedi Pamela.

"Düşüncelerim dinlenmeme izin vermiyor."

"Düşünceler mi?"

"Senin için endişeleniyorum. Ve Eddie için de." Tanrıçanın gözleri, her zamanki mimikleriyle bir kumaş temsilcisiyle ko-

nuşmakta olan yazarı buldu. "Gün batımı yaklaştıkça dünyanızı terk etmeye eskisi kadar hevesli olmadığımı fark ediyorum."

Pamela ona bakıp gülümsedi. Artemis eskisinden daha az kibirli, şımarık ya da otoriter değildi ama Eddie'yle olan ilişkisi onu kesinlikle yumuşatmıştı. Daha sıcaktı, eskisi gibi mükemmel ama soğuk bir mermer gibi değildi, gerçek bir kadın haline gelmişti.

"Seni özleyeceğim, Artemis."

"O halde bizimle gel," dedi Tanrıça. "Olympos'tan bıkarsan benim âlemimi ziyaret edersin. Ormanlarım kardeşimin karısına her zaman açıktır."

Pamela Tanrıça'nın sözlerinden inanılmaz derecede etkilendi. "Yapamam," diye fısıldadı. "Oraya ait değilim."

"Apollon nerede olursa oraya aitsin," dedi Tanrıça sert bir şekilde.

"Eğer onunla gidersem benliğimi kaybederim. Zamanla beni sevebileceği, bana ait olan hiçbir şey kalmaz ."

Artemis başını eğip Pamela'yı inceledi. "Çok bilge birisin dostum. Senden mükemmel bir tanrıça olurdu."

Eddie'nin, en az Titanlar kadar iri cüssesinin gölgesi üzerlerine düştü. "Bayanlar! Acele etmeliyiz. Hem Phoibos hem de akşam yemeğimiz bizi bekliyor. Şoförünüze, sizi alıp havaalanına götürmesi için saat tam sekizde Caesars Palace'ın önünde olacağımıza söz verdim."

Yazar, Artemis'i takip etmemesi için uydurdukları hikâyeden hiç hoşlanmamış ve kaşlarını çatmıştı. Artemis ona zengin Yunan ailelerinin, onları havaalanına bırakması için saat tam sekizde (Pamela internetten gün batımının tam saatini öğrenmişti) otelin önüne bir şoför göndereceğini ve zaten havaalanlarındaki veda-

laşmalardan da nefret ettiğini söylemişti. Pamela uçakların tıpkı kocaman kanatlı arabalara benzediğini söyleyince Apollon'un beti benzi atmıştı tabii ki.

Eddie bu düzenlemeden hiç hoşlanmasa da her zamanki gibi Artemis'in bir primadonna edasıyla yaptığı ısrarlara karşı koyamadı. Yazar derin bir nefes aldığında, Pamela onun birden ne kadar yaşlı gözüktüğünü düşündü. "İsteklerini kabul ediyorum ama zamanında hazır olmalısınız. Bu akşam harikulade bir veda yemeği planladım."

Artemis tatlı bir ifadeyle dudağını büzerek, "Eddie," dedi ve yavaşça koluna girip onu limuzinler, havaalanına transferler gibi konulardan ustaca uzaklaştırdı. "Umarım güzel manzaralı bir restoran seçmeyi unutmamışsındır. O muhteşem terastaki harikulade yemekleri ne kadar çok özleyeceğimi düşünmek bile istemiyorum."

"Gezilerinden sıkıldığında, manzara her zaman burada seni bekliyor olacak. Ama bu gece Tanrıçam, farklı bir seçim yapmamız daha mantıklı olur." Artemis burnunu, yanağına dokunmak için uzattığı eline sürttü. Eddie'nin gülümsemesi, yüzünde asılı duran üzgün teslimiyet ifadesini bir an için saklar gibi oldu. Pamela, Eddie'nin en az Artemis kadar iyi, hatta ondan daha da iyi bir oyuncu olduğunu düşünerek, avlu boyunca onları takip etti.

Apollon limuzinin ön koltuğundan inerken dişlerini sıkarak, "Tüm kalbimle söyleyebilirim ki bu metal yaratıklardan nefret ediyorum," dedi.

"Efendim?" Bellagio Oteli'ndeki kapı görevlisinin kafası karışmıştı.

"Onu araba tutuyor," dedi Pamela.

Ağır İngiliz aksanlı görevli, Apollon'un yemyeşil olmuş yüzüne ve bandajlı eline şöyle bir bakıp memnuniyetsizliğini göstermek için içini çekti ve otele girebilmeleri için çabucak kenara çekildi.

Pamela sağlam kolundan tutup onu kaldırıma çıkardı. Apollon alnında biriken terleri eliyle silerek, uğursuz bir ağza benzettiği limuzinin kapısından büyük bir törenle çıkan Eddie ile Artemis'i beklerlerken kusmamak için midesine söz geçirmeye çalışıyordu.

"Caesars Palace'a yürüyerek döneceğimize," diye fısıldadı Pamela'nın kulağına, "söz ver."

Kelimeleri Pamela'ya tekrar ne kadar az zamanları kaldığını hatırlattı. Sanki hatırlatmaya gerek varmış gibi. Güneş, ufukta yavaş yavaş kaybolurken onlarla alay ediyor gibiydi. Beceriksizce gülümsemeye çalıştı.

"Söz veriyorum."

Apollon gözlerine baktı. "Sensiz yaşamayacağım. Her şey yoluna girecek. Unutma, sana söz verdim."

Pamela başıyla onayladı. Bir yandan gözyaşlarını tutmaya çalışırken bir yandan da kendi kendine, *O Işık Tanrısı Apollon! O bunu yapabilir! Birlikte olabilmemizin bir yolunu bulabilir!* diyordu. Kendini tutmalı, etrafına konsantre olmaya çalışmalıydı. Her ne olursa olsun, onunla ilgili son hatırasının gözyaşları ve kalp ağrısı olmasını istemiyordu. Ona inandığını bilmesini istiyordu; gücüne ve aşkına.

Bellagio'nun girişindeki daire şeklindeki gösterişli araba yolu, müzik sesiyle birlikte canlanıp ışık saçmayı bekleyen sessiz ve karanlık bir havuzun üstündeki balkona bakıyordu.

Apollon Pamela'nın bakışlarını takip ederek, "Çeşmeler," dedi. Kolunu vücuduna dolayıp onu sıkıca sardı. "Bizim çeşmelerimiz."

vero/chatlak!

Pamela başını kaldırıp yüzüne baktı ve bu sefer gülümsedi. Apollon kendinden emin ve güçlüydü, tamamıyla gerçekti. Şüphe duymamalıydı. Işık Tanrısı ona söz vermişti. Onu yarı yolda bırakmazdı. Bundan da önemlisi, *onları* yarı yolda bırakmazdı.

"Evet, bizim çeşmelerimiz," dedi.

"Haydi bakalım oyalanmayalım! Tanrıçama yapacağım sürpriz için tam zamanında orada olmalıyız."

Eddie ve Artemis hızla yanlarından geçip Bellagio'ya girdiler. Pamela ile Apollon yavaş yavaş arkalarından yürüyorlardı. Pamela tam girişte donup kaldı. Tamamıyla kendinden geçerek tavana baktı.

"Dale Chichuly." Bellagio'nun girişindeki muhteşem sanat eseri avizeden bakışlarını alamıyordu. "Bunu onun tasarladığını unutmuşum."

Apollon merakla tavanı inceledi. "Çok garip bir avize."

"Büyüleyici. Kahverengi camdaki karmaşaya ve renklerin harikalığına bir bak. Tıpkı bir gelincik tarlasına benziyor. Keşke Eddie, Caesars Palace yerine buranın dekorasyonunu örnek alsaydı," dedi hafifçe gülerek.

"Bilemiyorum..." Apollon ona sarılıp başından öptü. "Eddie'nin uçuk zevklerinden hoşlanmaya başladım. Her şeyden önce bizi biraraya getiren de onlar oldu."

"Oyalanmayın! Oyalanıyorsunuz," dedi Artemis. Kardeşinin kolundan tutup onları altın rengi tabelasında Olives yazan bir restoranın önünde sabırsızlıkla bekleyen Eddie'ye doğru sürükledi.

Eddie şef garsona, "E. D. Faust ve davetlileri için özel bir rezervasyon yaptırmıştım," dedi.

"Tabii ki, Bay Faust. Bu taraftan lütfen."

Cuma gecesinin yoğunluğuyla tıklım tıklım dolu olan restoranda şef garsonu takip ettiler ve vitray süslemeli pencerelerle kaplı bir duvarın ortasındaki, yerden tavana dek uzanan cam kapının önünde durdular. Garsonlardan birisi kapıyı açarak onları meşhur Bellagio çeşmelerine bakan, yarım ay biçimindeki, geniş, mermer bir balkona çıkarttı. Şef garson, keten masa örtüsü, porselenler ve kristallerle süslü masaya doğru yöneldi. Kadife kaplı, yumuşacık sandalyelere önce Artemis'i sonra da Pamela'yı oturttu.

"Aynen emrettiğiniz gibi Bay Faust, balkon sadece size ayrıldı."

"Mükemmel. Şimdi Dom Perignon'u doldurabilirsin."

"Ah, Eddie! O harika şampanyadan istediğimi nasıl bildin?" dedi Artemis.

"O güzel gözlerinden okudum Tanrıçam."

Pamela gözlerini devirdi ve Apollon'la gizlice bakıştılar. Garson şişeyi açıp şampanyayı kadehlere doldururken, canlı orkestranın ilk melodisiyle birlikte çeşmeler dirildi.

"Tek! Bambaşka bir duygu..."

Sular müzikle birlikte dans ederken Eddie kristal kadehini Artemis'e kaldırdı. "Senin için Tanrıçam. Bambaşka bir duygu."

Kadehlerini tokuşturdular. Artemis, "Ah, Eddie!" dedi ve aniden gözlerine dolan yaşlardan kurtulmak için hızla gözlerini kırpıştırdı. "Beni büyüledin."

"Benim için bir zevktir." Onun da gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Sonra boğazını temizleyip garsona menüleri getirmesini işaret etti.

Çeşmeden yayılan müziğin sesi ve çölün yavaş yavaş maviden mora dönen gökyüzünün eşliğinde muhteşem bir akşam yemeği yediler. Balkonda yalnızdılar, gece sihir ve gizemle doluydu. Ha-

reketli bir cuma gecesinde Las Vegas'ın göbeğinde olsalar da herkesten uzakta, âdeta bir tören seyrediyor gibiydiler. Pamela, şehrin tanrılarının onlara özel bir loca bahşettiğini düşündü.

Kimbilir, belki de gerçekten öyle olmuştu. Ne de olsa daha önce de garip şeyler yaşamışlardı.

Çeşmeden yükselen şarkıların sonuncusu da bitince, Eddie saatine baktı. Suratını asıp sandalyesinden kalktı ve masadakilere döndü.

"Saat sekiz olmak üzere. Şarabımızı, yemeğimizi, müziğimizi ve arkadaşlığımızı paylaştık." Pamela ve Apollon'a baktıktan sonra gözlerini Artemis'e dikti. "Şimdi üzülerek sizlere veda etmem gerekiyor. Daha önce de söylediğim gibi, sizin için bir sürprizim var." Bakışları hâlâ Artemis'in güzel yüzündeydi. "Özellikle de senin için Tanrıçam." Etrafı işaret etti. "Sürprizin bir kısmı bu ortam ve yemekti. Diğer kısmıysa huzurunuzda yeni epik üçlememin konusunu belirlediğimi açıklıyorum. Bu sabah editörüm üçleme için önerdiğim teklifi kabul etti. Ölmekte olan halkının, görünüşte imkânsız gibi görünen bir dilekte bulunduğu bir savaşçıdan bahsediyor. Savaşçı bir tanrıçanın kalbini kazanacak ve karşılığında tanrıça da insanlarını kurtarıp hep yanında duracak. Her kitabın kapağında, kahramanın yolculuğu süresince taşıyacağı kutsal bir resim olacak, tanrıçanın resimleri. Ve bu resimleri, Matthew'un çizdiği resimlerden seçeceğim; senin resimlerinden." Tanrıçasının önünde gösterişli bir hareketle eğilip sözlerini tamamladı. Artemis hiçbir şey söylemedi. Sadece ayağa kalkıp yavaşça Eddie'ye doğru yürüdü.

"Teşekkür ederim savaşçım."

Zarif bir şekilde reverans yaptı. Ayağa kalkıp Eddie'nin koluna girdiğinde Pamela yanaklarının ıslak olduğunu fark etti. Yazar

göğüs cebinden ipekli bir mendil çıkartıp yüzündeki ıslaklığı sildi, ardından da her zamanki gibi elini okşadı.

"Haydi gel o zaman yolculuğumuzu tamamlayalım."

Hepsi birden sessizce restorandan geçip Bellagio'nun girişine çıktı. Chichuly'nin şaheseri bu defa Pamela'nın ilgisini çekemedi. Kalbi öylesine ağırlaşmıştı ki başını kaldırıp yukarıya bakamadı. O anda tek yapabildiği Apollon'un elini tutup bunun ona son dokunuşu olmadığına inanmaya çalışmak oldu. Limuzin araba yoluna girer girmez Apollon'un eli kasılınca, ona verdiği sözü hatırladı.

"Eddie, eğer sorun olmazsa Phoibos ve ben yürüyerek gidebilir miyiz? Arabalardan hoşlanmadığını biliyorsun," dedi. Sesinin gayet normal çıkmasına tuhaf bir şekilde şaşırmıştı. Sanki kalbi paramparça olmamış gibi. Sanki hayatı batan güneşle birlikte dağılmıyormuş gibi.

"Ne demek! Caesars Palace'ın önünde buluşalım o zaman. Hem herkesin özel vedalaşmalarını yapabilmek için yeterince zamanı kalır." Eddie buruk bir şekilde gülümseyerek limuzine bindi.

Bacchus Olympos Dağı'nda, sarayındaki tahtta oturuyordu. Gözlerini kapatıp isteğine konsantre oldu. Geniş alnı ter damlacıklarıyla doluydu. Yanakları, duyduğu gerginlik yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Açık duran dudaklarından her nefes alıp verişinde bembeyaz bir köpük akıyordu.

Neredeydi?

Konsantrasyonunu artırdı. Panik olmayacaktı. Umutsuzluğa kapılmayacaktı. Onu bulacaktı.

Nerede! Neredeydi?

vero/chatlak!

Varlığını son birkaç gündür hissediyordu. Portalın kapanması etkisini azaltmıştı ama hâlâ orada olduğundan emindi. Tek yapması gereken onu bulmaktı, sonra da tekrar ona sahip olacaktı. Kalın avuçlarını, tahtının önündeki gözle görülemeyen bir şeye dokunmak istermiş gibi uzattı. Teninde bir gıdıklanma hissetti. Ölümsüzlüğün verdiği tüm gücü kullanarak ellerini kapattı ve zihni belli belirsiz bir bağlantıyı yakalayıverdi.

Onu bulmuştu! Kadını bulmuştu...

Oltasına kocaman bir balık vurmuş bir balıkçı gibi, ölümlü ruhun iplerini sıkıca tuttu ve kadını zihninde net olarak görene dek çekti. Çalışıyordu, kendisini taciz eden erkeklere içki taşıyor, sonra da karanlık bir köşeye sinip kendi içkisini yudumluyordu. Ağır ve sıkıcı bir işe mahkûm olmuş bir köle gibiydi.

Bacchus iplere daha da sıkı sarılınca ölümlü kadın sert içkisini bir yudumda bitirdi.

Evet... Beni iç... Beni içine çek... Bırak da acılarını dindireyim... Aralarındaki bağı kullanarak kadına fısıldadı ve sanki bağlantılarını o da fark etmiş gibi sözlerinden etkilendiğini hissetti.

Ona gelişi böyle olmuş ve onunla aralarındaki bağı böyle kurmuştu... İçkiye olan düşkünlüğünden faydalanarak. İçki kadın için bir saplantıydı, onu tüketiyordu... Böylece Bacchus da içki gibi kadını tüketebiliyordu. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı. Sadece kadına kalbinin arzusunu bahşetmişti. Durumdaki ince ironiyi düşününce keyif dolu bir kahkaha attı. Kalbinin arzusuyla kendine bağladığı kadını, altın renkli Artemis'e bağlı olan şeyi yok etmek için kullanacaktı ve böylece krallığının yıkılmasıyla hissettiği acıyı ikizler de tadacaktı.

Krallığından ayrılmanın verdiği ızdırap onu hâlâ öfkeden deli ediyordu. Onu alt ettiklerini düşünmüşlerdi. Hepsi Apollon'un suçuydu. Onun ve altın renkli kız kardeşinin. Ama Zeus onları

cezalandırır mıydı? Tabii ki hayır. İkizler onun sevgilisiydi, en sevdiği çocuklarıydı. Dayanılacak gibi değildi.

İçinde biriken acıyı dindirmeliydi. Bu defa gecikme olmayacaktı. Yanlışlık da.

Bacchus gücünü ölümlü kadına aktardı. Kendini ne kadar çabuk teslim ettiğine gülerek ruhunu emdi. Kadının sayesinde ruhu, Caesars Palace'dan yükselen görünmez ve ölümcül bir sis gibi ölümlü dünyaya tekrar adım attı. Etrafına baktı... Baktı... Ve bir zafer nidasıyla aradığını buldu. Mükemmel. Her şeyden habersizdiler, kendi küçük oyunlarının içinde öylesine kaybolmuşlardı ki varlığını bile hissetmediler.

Rahatlayıp güçlerini tekrar kolayca manipüle edebildiği ölümlü kadına yöneltti. Kadının içindeydi, damarlarında geziniyor, zihnini karanlık istekleriyle dolduruyordu.

Evet, çok iyi gidiyorsun! Kadın elinde sadece kendi anahtarlarıyla işyerinden ayrılırken onu teşvik etti. *Haydi şimdi hızlı, zaman daralıyor. Dur sana tam olarak ne yapacağını anlatayım...*

VERO
CHATLAK!

BÖLÜM OTUZ İKİ

Apollon ve Pamela hiç konuşmadan Bellagio çeşmelerinin etrafındaki kaldırımda el ele yürüyorlardı. Çeşmeler karanlık ve sessizdi ama etrafındaki yürüyüş yolu çene çalan neşeli ölümlülerle doluydu ve yandaki caddeden hızla arabalar geçiyordu. Apollon arsız kornaların ve motor seslerinin, caddenin karşı tarafına sıralanmış gösterişli binalardan bile daha rahatsız edici olduğunu düşündü. Elinden koluna doğru yayılan hiç dinmeyen ağrıyı önemsememeye çalıştı. Önemsizdi, nasıl olsa yakında geçecekti. Kalbine yerleşen ağırlıkla karşılaştırıldığında hiçbir değeri yoktu.

Güneş neredeyse batmak üzereydi. Bu onun dünyası olmasa da gökyüzündeki ışığa sonsuza dek bağlıydı. Her sabah güneş doğarken ve her akşam ufukta kaybolurken zamanının kısalığını hissedebiliyordu.

Kalmalıydı. Kalabilmeliydi. Çok kolay olurdu. Kapı açıldığında ölümsüzlük güçlerine tekrar kavuşacaktı. Pamela'nın zihnini bulandırıp kalmasını onun kendi isteği olduğuna inandırabilirdi. Zihni uğursuz bir cin gibi ona diğer ihtimalleri de hatırlatıyordu... Pamela'yı yanında götürebilirdi. Tanrıların ölümlü âşıklarını kaçırması yüzyıllardır alışılagelmiş bir şeydi. Olympos Dağı ina-

nılmaz mucizeler ve sınırsız güzelliklerle doluydu. Orada mutlu olacağı kesindi. Onu affedebilecek kadar çok sevdiği de kesindi.

Peki ya sonra, eski kocasından bir farkı olacak mıydı? Pamela'dan bir şey öğrendiyse o da aşkta zorlama, ısrar ve sınırlamalar olmadığıydı. Onu zincirleyemezdi, tek yapabileceği onu sevmekti.

Sadece bir hafta önce aşkı keşfettiğini düşünmemiş miydi? Ne kadar da yanılmıştı. Ölümlü ya da ölümsüz olsun, aşk sıralama ve önceliklere ayrıcalık tanımıyordu. Aşk ruhla ilgili manevi bir şeydi ve aşkta insanoğlunun ya da tanrının geçici heveslerine yer yoktu.

Apollon yutkundu ve önlerindeki gürültülü grup aniden durunca Pamela'yı yakınlardaki bir banka doğru yönlendirdi. İnsanlar panik halinde kaçışan koyunlar gibi sabırsızca kıpırdanıyor, yüksek sesle birbirlerine sesleniyorlardı.

"Karşıdan karşıya geçmek için ışığın yanmasını bekliyorlar," dedi Pamela. Apollon'un yanında oturmuş, kapkaranlık suya doğru bakıyordu. Ses tonu normaldi ama yüzünde her zaman var olan canlılık, tıpkı sönmekte olan bir ışık gibi solmuş, onu zayıf ve cansız bırakmıştı. "Çok kalabalıklar, hepsi birden ancak iki ışıkta geçebilir." Üzgün gözlerle Apollon'a baktı. "Çölde koca bir hafta geçirince bu kadar insanı birarada görmek beni klostrofobik yapıyor. Biraz oturup geçmelerini bekleyecek kadar vaktimiz var mı?"

"Evet," dedi Apollon kolunu omzuna atarak. Pamela başını omzuna yaslayarak kollarının arasına girdi. "Kapı açılır açılmaz orada olmamıza gerek yok. Vaktimiz var."

"Ne kadar?"

"Çok fazla değil. Zamanında karşısına çıkmayarak emirlerini yerine getirmediğim için Zeus'u tekrar kızdırmak istemem."

"Ona ne diyeceksin?"

"Gerçeği." Alnını öptü. "Ruh ikizimi modern dünyada bulduğumu ve kalbimin tek arzusunun ondan ayrılmamak olduğunu."

"Umarım kalbinin arzusu, en az benimki kadar kolay bahşedilir." Yüzünü kaldırdı. Apollon onu öperken kokusunu içine çekti. Yakınlığı onu rahatlatıyordu. Ona dokunduğunda, içinden hep tekrarladığı şeyin gerçek olduğuna inanıyordu... Her şeyin yoluna gireceğinin. Apollon istemeden de olsa öpüşmelerini sonlandırdığında, midesinin rahatsız edici bir şekilde kasıldığını hissetti.

"Kalabalık gitmiş sanırım," dedi.

Pamela birdenbire boşalan kaldırıma baktı. "Sanırım herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyor. Biraz garip bir durum." Aniden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İçgüdüsü ona Apollon'la birlikte bankta oturmalarını, oradan ayrılmamalarını söylüyordu. Ama daha ağzını açamadan Apollon ayağa kalktı. Pamela içini kaplayan yoğun bir teslimiyet duygusuyla onun gitmesini hiç istemediğini anladı, işte aslında içgüdüsünün ona söylemek istediği buydu.

Aklı başka yerde olan Tanrı, yolun aniden boşalmasındaki tuhaflığı umursamadı. "Bizim de gitmemiz lazım," diyerek Pamela'yı ayağa kaldırdı. Sarmaş dolaş bir şekilde ağır ağır yürüyüp yapayalnız kaldıkları caddede ışığın yeşile dönmesini beklediler. Henüz veda zamanı değil, dedi Apollon kendi kendine. Caesars Palace'a ulaşana dek onu kollarında tutacak ve portalın önüne gelene dek bırakmayacaktı. Sonra da sadece kısa bir süre için ayrı kalacaklardı. Aklından geçenleri mırıldanmaya başladı. "Babam

anlayış gösterecek. Kendisi pek çok kere aşkın kurbanı olduğu için isteğimi yerine getirecektir."

"Aşkın mı yoksa ihtirasın kurbanı mı?"

Apollon gülümsedi. "Babam için aşk ve ihtiras aynı ziyafet masasındadır ve Zeus ziyafetlere bayılır."

Pamela bir bayana yakışmayacak alaycı bir kahkaha attı. Apollon gülerek ona daha da sıkı sarıldı. Onu kaybedemezdi. Pamela başını kaldırıp yüzüne baktı ve tam öpüşürlerken çeşme canlanıverdi. Birbirlerine bakarak donup kaldılar ve ardından Pamela'nın yüzü mutlulukla kızardı.

"Mükemmel!" dedi kahkahalarının arasından. "Bundan daha mükemmeli olamazdı."

Faith Hill yine sadece onlar için söylüyor gibiydi.

"Bu iyi şeylerin habercisi! Her şey yolunda gidecek," dedi Apollon neşeyle. Dönüp dans eden suları seyretti.

Apollon sanki müzikten büyülenmiş gibi tırabzanların yanına gitti. Havada bir şey vardı, bir tanrının dokunuşu gibi bir şey olduğunu hissediyordu. Zeus'tan gelen bir işaret olmalıydı. Omzunun üzerinden sırıtarak Pamela'ya baktı ve yanına gelmesini işaret etti.

Pamela gülümsedi, başını salladı ama yerinden kıpırdamadı; sadece bir anlığına. Apollon, sihirli müzikle birlikte havaya fışkıran köpük köpük sulara bakıyordu. Öyle muhteşemdi ki. Bu olağanüstü Tanrı, Pamela'nın ruhunun diğer yarısıydı. Ve Pamela birden, tüm benliğiyle, her şeyi yoluna koyacağına inandı. Işık Tanrısı ruh ikiziydi ve ona geri dönmenin bir yolunu bulacaktı.

"Bu... Ah... imkânsız! Bu öpücük! Bu öpücük!
Durdurulamaz! Bu öpücük, bu öpücük!"

Pamela öne doğru bir adım atmak üzere ayağını kaldırdığı an göz ucuyla, yan tarafında bir hareketlilik fark etti. Kaşlarını çatıp ne olduğunu görmek üzere dönüp baktığında arabayı gördü ama araba kaldırıma çıkıp bedenine çarpmadan önce kaçmak için hiç fırsatı olmadı.

Apollon korkunç fren sesini duyduğunda içi yeni umutlarla dolu, dans eden suları izliyordu. Suya ve müziğe öylesine dalmıştı ki sesin çok uzaklardan geldiğini düşündü. Pamela'nın neden hâlâ yanında olmadığını anlamak için şaşkınlıkla arkasına döndü ve metal canavarın onun bedenine çarpışını sessiz bir dehşetle izledi.

"Pamela!" diye bir çığlık attı. Pamela'nın bedeni darbenin etkisiyle kalabalık caddeye fırlayıp akmakta olan trafiğin ortasına düştü. Acı dolu fren sesleri duyuldu ve sürücüler ona çarpmamak için direksiyonlarını kırıp diğer arabalarla çarpıştılar. Apollon hızla öne doğru atıldı. Arabaların ve insanların arasından sıyrılıp kan izlerini takip ederek, Pamela'nın bir et yığını gibi düştüğü orta refüje ulaştı.

Acı dolu bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü ve paramparça olmuş vücudunu kollarının arasına aldı. Gözyaşlarıyla parlayan gözlerini hâlâ gökyüzünde duran ışık topuna dikti.

"Gökyüzünü terk et!" diye emretti batmakta olan güneşe. "Güçlerimi bana geri ver!"

Pamela garip bir yanlışlık duygusu dışında hiçbir şey hissetmedi. Sanki karanlık bir odada, hiç tanımadığı bir yatakta uyanmış gibi ne etrafını görebiliyor ne de yönünü tayin edebiliyordu. Sonra ruhunu parçalayan bir feryat duydu. Apollon olduğunu biliyordu. Ağzını açıp ona seslenmek istedi ama artık bedenini kontrol edemiyordu. Buna karşı mücadele etti ama güneş batmadan hemen önce gözleri kapanıverdi.

Apollon öldüğü anı hissetti. Elindeki acı dinip ölümsüzlük güçleri bedenine tekrar dönmeden hemen önceydi. Panik halinde, cansız vücudunu caddenin üstüne bırakıp ellerini kanlı göğsüne koydu.

"*Yaşayacaksın*!" diye emretti Işık Tanrısı, artık çok geç olduğunu bilse de. Ölümsüzlük güçleriyle bile zamanı geri döndüremezdi. Olmuş olanı düzeltemezdi. "*Hayır*!" Gözyaşları Pamela'nın kanıyla karıştı.

"Birisi 911'i arasın!"

"Ah, Tanrım! Ambulans çağırın!"

"Aranızda doktor var mı?"

Apollon etrafındaki ölümlülerin seslerini duyuyordu. Gelip onu kollarının arasından alacaklardı.

"*Hayır*!" diye haykırdı öfkeyle. Ayağa kalkıp kollarını uzattı. "*Sessiz olun*!" Sözleri, gittikçe artan kalabalığa bir ok gibi saplandı ve bir güç duvarı oluşturarak, her birini sağır ve dilsiz birer heykele dönüştürdü.

Sonra Işık Tanrısı tekrar zavallı sevgilisine baktı.

"Hayır." Bu defa kelimeyi fısıldamıştı. "Bu gerçekleşmeyecek." Hızla kararını verdi. Bunu yapmalıydı. Eğer tereddüt ederse her şey için çok geç olacaktı. Sonuçları düşünülmeden yapılabilecek tek şey buydu. Kollarını Pamela'nın vücudunun üzerine doğru uzattı. "Bana gel. Bu âlemden ayrılmamanı emrediyorum."

Pamela'nın vücudu, Apollon'un kolları altında parlamaya başladığı an, Tanrı'nın avuçlarının üstünde saf ışıktan oluşan bir küre belirdi.

"Apollon!"

Apollon arkasından gelen haykırışı duydu. Işık küresini avuçlarının arasında tutmaya devam ederek arkasına döndü. Artemis,

parçalanmış arabalar ve donup kalmış ölümlülerin arasından bir ruh gibi süzülerek yanına geldi ve kardeşinin üzerine eğildiği şeyi ve avuçlarının arasında tuttuğu ışığı gördü. Bir çığlık atıp elini ağzına götürdü. Eddie de kendinden beklenmeyecek bir hızla yanına koştu. Önündeki manzaraya bir anlam kazandırmaya çalışan yazarın yüzü bir anda bembeyaz oldu.

"Eddie'nin üzerindeki büyüyü kaldırmamalıydın," dedi Apollon hırıltılı bir sesle.

"Bilmiyordum... Düşünemedim... Ah, kardeşim. Ne yaptın?" Pamela'nın cansız bedenine, sonra da kardeşinin sahiplenircesine tuttuğu titrek ışığa baktı.

Apollon, "Çok geç kaldım," dedi soluk soluğa. "Güneş çok geç battı. Onu öldürdüler."

Artemis ormandaki vahşi yaratıklardan biri gibi sessizce yanına yaklaştı. "Ama ne yapmaya çalışıyorsun? Onun ölümsüz ruhunu elinde tutuyorsun."

Apollon avuçlarındaki ışığa iyice sarıldı. "Onu kaybetmeyeceğim!"

"Apollon."

"Hayır! Onu kaybetmeyeceğim!" Öfke dolu çığlıklarıyla birlikte gökyüzünde şimşekler çaktı. "Evrenin Kanunları'nın canı cehenneme. Evrendeki en güçlü kuvvetin aşk olduğu söylenir." Tanrı çıldırmış gibi bakan gözlerini, olduğu yerde kalakalan yazara çevirdi. "Bu dünyada yaşayan bir ozansın. Sen de bunu savunmuyor musun?"

Söyleyecek bir şey bulmakta güçlük çeken E. D. Faust sadece başını sallayabildi.

"O halde ona olan aşkım Evrenin Kanunları'nın üstünde diyorum ben!"

vero/chatlak!

"Apollon, onu sürekli bu şekilde tutamazsın. Ölümsüz ruhu bu âlemde huzur bulamaz. Bunu sen de biliyorsun," dedi Artemis.

"Onu bu âlemde tutmayacağım zaten."

Ne demek istediğini anlayan Artemis'in gözleri yuvalarından fırladı. "Hades!"

"O ne yapılması gerektiğini bilir. Bunu bilmek *zorunda*," dedi Apollon.

"Tamam." Tanrıça'nın sesi titriyordu. "Arkadaşına git kardeşim. Sana verecek bir cevabı olması için dua edeceğim. Her ikiniz için de."

Apollon etrafındaki parçalanmış arabalara ve donup kalmış insanlara baktı. Yüzünde, sahip olduğu gücün boyutlarını yeni fark etmiş gibi şaşkın bir ifade belirdi.

"Ben buraları toparlarım," dedi Artemis. "Hadi git. Pamela'nın sana ihtiyacı var."

"Zeus?"

"Babamızın huzuruna çıkacağım. Bu krallığa benim isteğimle geldin. Her şeyi ben başlattım. Bitirecek olan da benim."

Apollon itiraz etti. "Sen değildin Artemis. Eğer suçlanması gereken bir şey varsa o da kaderdir. Pamela'yla buluşmamız bizim kaderimizde yazılıydı."

"O halde onu Ölüler Diyarı'na götürüp bir çözüm bulabilmek için Hades'in huzuruna çıkarmalısın."

"Teşekkürler kardeşim..." Apollon'un sesi titrekti. Elinde hâlâ Pamela'nın parlayan ruhunu tutarak ölümlü gözlerin fark edemeyeceği bir hızla arabaların arasından geçti ve Caesars Palace'ın kapısına ulaştı.

Artemis ağır adımlarla Pamela'nın cansız bedenine yaklaştı.

"Böylesine güçlü bir şey nasıl olur da bu kadar narin bir kabuğun içinde durur?" Tanrıça gözlerinden süzülen yaşlarla yerde yatan arkadaşına baktı.

"Kalbim başından beri haklıydı," dedi Eddie nazikçe. Artemis'in yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Sen gerçekten Tanrıça Artemis'sin."

Artemis elini yazarın omzuna koyarak, "Evet," dedi, "ama şu an bir tanrıça gibi değil, çok iyi bir dostunu kaybetmiş bir kadın gibi hissediyorum." Derin bir nefes aldı ve hıçkırıklara boğuldu. "Ona bir bak Eddie. Paramparça olmuş."

Eddie bir an için tereddüt etti. Sonra ayağa kalkıp elini okşayarak Tanrıça'yı rahatlatmaya çalıştı. "O artık burada değil Artemis. Apollon'un yanında."

"Haklısın. Biliyorum. Sadece... Sadece onunla vedalaşma veya ondan özür dileme, hatta teşekkür bile etme şansım olmadı."

"Bazen," dedi Eddie sessizce, "bu tür şeyleri söyleme imkânımız olmaz. Ölümlü olmak böyle bir şey. Tek yapabileceğimiz hayatlarımızı yeterince neşeli ve arzulu yaşayıp ayrılma zamanımız geldiğinde arkamızda pişmanlıklardan çok, güzel anılar bırakmaktır."

"Daha önce bunu bilmiyordum ama şimdi anladım. Sanırım bundan böyle içimdeki bir parça, tüm sonsuzluk boyunca bir ölümlü gibi hissedecek." Pamela'nın bedenine bakıp acıyla gülümsedi. "Ve sanırım bu da benim en iyi parçam olacak."

Artemis birdenbire öne doğru eğildi. Hâlâ Pamela'nın boynunda asılı duran ve üzerinde kardeşinin resmi olan altın paralı kolyeyi çekip avucunun içine aldı. "Apollon bunu saklamamı isteyecektir." Elini kapattığında para kayboldu. Ardından arkadaşının cansız bedeninin yanına diz çöktü.

vero/chatlak!

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Eddie.

Artemis yavaşça, "Elimden geleni," dedi.

Ellerini kaldırdı ve avuçları dolunayın hoş, beyaz ışığıyla parladı. "Hoşça kal, dostum." Işık saçan ellerini Pamela'nın üzerinde gezdirip bedenini toparladı, düzeltti, yapabileceği her şeyi yaptı. Elindeki ışık söndüğünde, ölümlü kadının parçalanmış bedeninin yerinde çok güzel bir dişi geyik yatıyordu.

Artemis bitkin bir halde ayağa kalktı. "Benimle gel Eddie. Geri dönüp babamla yüzleşmeliyim."

"Tabii ki, Tanrıçam."

Kol kola, yerdeki geyiğin yanından geçtiler. Tam kaldırıma çıkmadan önce Artemis aniden durdu. Bir orman hayvanı gibi havayı kokladı ve gözlerini kısarak başını çevirdi. Araba parçalanmıştı. Ön tarafı içe doğru göçmüştü ve Pamela'nın bedenine çarptığı yerde kan lekeleri vardı. Artemis arabaya iyice yaklaşıp içine baktı. Apollon'un büyüsüyle donup kalmış kadın, iki eliyle direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı. Emniyet kemeri sayesinde yara almadan kurtulmuştu ama fal taşı gibi açılmış gözleri tarif edilemez bir dehşetle doluydu. Artemis tekrar derin bir nefes aldı.

Ölümlü kadın içki kokuyordu, hem de sıradan bir içki değil. Artemis'in keskin duyuları *ambrosia*'nın şehvet, keder ve bağımlılık duygularıyla karışık tatlı kokusunu hemen tanıdı. Pamela'yla aralarındaki bağ kadar belirgin olmasa da Asma Tanrısı'nın izi oradaydı. Daha gizliydi ama güçlüydü. Artemis içinde biriken öfkeyle gözlerini kapattı. Bunu ona ödeteceğim, diye söz verdi kendi kendine. Bacchus yaptıklarının cezasını çekecekti.

Gözlerini açtığında Eddie'nin dikkatle onu izlediğini gördü.

"Bunlara sebep olan şeyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedi Artemis.

Eddie'nin yüz hatları öfkeyle sertleşti. "Hesabını sor Tanrıçam."

"Soracağım savaşçım, soracağım."

Kararlı bir şekilde dönüp kıskançlık ve kinin yarattığı katliama baktı. Ellerini kaldırdı. Avcı Tanrıça, Bacchus'un hain büyüsünün son izlerini de yatıştırıp düzelterek yok ederken, ölümsüzlüğünün verdiği güçle şiddetlenen sesi tüm Las Vegas'a yayıldı.

"Ruhlarını özgür bırak
Bu gece başka kimse ölmesin
Nasıl veya niçin olduğunu çözemeseler de
Yerde yatan geyiğin mucize olduğu bilinsin.

Ölümsüz ruhları kutsansın
Hafızaları temizlenip acıları azalsın."

Ellerini indirdiği an etrafta bir kargaşa başladı. Gece, uzaklardan gelen siren sesleri ve caddeye koşturan insanların, "İnanabiliyor musun? Bir geyik!" şeklindeki bağırışlarıyla doldu. Tüm bu karmaşanın içinde Artemis sadece Eddie'nin koluna sarıldı. Ölümsüzlüğün verdiği güçlü bir dinginlik duygusuyla kimselere görünmeden oradan uzaklaştılar.

Caesars Palace'ın girişine doğru yürürlerken Eddie elini okşayıp, "Çok iyi bir şey yaptın Tanrıçam," dedi.

Artemis gülümsedi. "Teşekkür ederim." Ardından da düşünceli bir şekilde başını dikleştirdi.

"Tanrıçam?"

vero/chatlak!

"Eddie, buraya tekrar dönemeyebilirim. Olympos tüm bu olanları hiç hoş karşılamayacaktır."

"Bunu biliyorum." Duraksadı ama sonra garip yazar maskesinden sıyrılıp yaşadığı kalp kırıklığının gözlerinden okunmasına izin verdi. "En başından beri benimle kalamayacağını biliyordum. Ona rağmen seni sevmeyi seçtim. Seçimimden bir an için bile pişmanlık duymadım. Ve nefes aldığım sürece hatıranı hep kalbimde taşıyacağım."

Artemis sakince, "Belki de hatıramı kalbinde yaşatmak dışında başka bir yol daha vardır," dedi.

Yazarın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Eddie, Oklahoma'daki Tulsa Krallığı'nı daha önce hiç duymuş muydun?"

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

"Hades!" Apollon'un sesi Ölüler Diyarı Efendisi'nin Büyük Salonu'nda yankılandı. Esmer Tanrı yanında karısıyla birlikte telaşla taht odasından dışarı çıktı.

"Apollon?" Hades arkadaşını neredeyse tanıyamayacaktı. Sebebi üzerindeki kan lekeli garip kıyafetler ya da göğsünde tuttuğu parlak ışık küresi değil, bildiği Işık Tanrısı'na çok yabancı, vahşi ve çıldırmış bakışlarıydı. "Ne oldu?"

"Onu öldürdüler. Metal canavarlar. Onları durduramadım. Zamanında yetişemedim." Zorlukla nefes alıyor, kelimeler ağzından kesik kesik çıkıyordu.

Hades'in karısı öne doğru çıktı. Persephone'nin ölümsüz bedeninin içindeki Carolina'nın ruhu, olanları anladığı an ürpererek titredi.

Parlak ışık topuna bakıp, "Bu Pamela," dedi.

"Modern bir ölümlünün ruhu mu? Modern ölümlünün ruhunu buraya mı getirdin?" Hades haykırıyordu.

"Tabii ki öyle yaptı." Lina'nın sesi sakindi. "Başka ne yapabilirdi ki?"

"Onu düzeltmen lazım! Onu tekrar Pamela yapman lazım."

Lina keskin gözlerini Işık Tanrısı'na çevirdi. "Bu kadar saçmalık yeter. O hâlâ Pamela ve bence şu an onu korkutuyorsun." Ardından kocasına baktı. "Aşkım, onu buraya kabul etmelisin."

Ölüler Diyarı Efendisi istemeye istemeye hareketlendi. Elini uzatıp ışığa dokunmadan önce Apollon'a baktı. "Evrenin Kanunları'na karışmak akıllıca bir davranış değil dostum."

"O benim ruh ikizim," dedi Apollon.

Esmer Tanrı üzgün bir şekilde başını salladı. "O halde dua edelim ki Kader bunu anlayışla karşılasın." Parlak ışık topuna dokundu. "Âlemime hoş geldin, Pamela."

Işık önce titredi, sonra da uzadı. İç çekişi andıran bir sesle şekillendi ve Pamela Apollon'un kolları arasındaydı. Bedeni hâlâ hafifçe parlıyordu ama aynı zamanda gerçeküstü saydam bir görünüşü vardı, tıpkı yarım kalmış bir suluboya portre gibi. Ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu.

"Pamela!" diye haykırdı Apollon. "Benim. Yanındayım. Birazdan her şey düzelecek."

Pamela'nın neredeyse hayalî bedeni bir an için ürperdi. "Apollon?"

"Evet tatlım!" Apollon yüzünü onun saçlarına gömdü.

Pamela kendini geri çekip şaşkınlıkla etrafına bakındı. Apollon'un yanında genç, güzel bir kadın ve uzun boylu, yakışıklı bir adam vardı ve koskocaman, mermer bir odadaydılar. Sonra bakışlarını bedenine kaydırdı ve yüzü yaşadığı şokla bir anda ifadesizleşti.

"Bana bunların rüya olduğunu söyle Apollon. Birazdan uyanacağımı söyle." Sesi titriyordu.

"Maalesef söyleyemem," dedi Apollon üzgün bir şekilde.

"Pamela." Lina'nın sesi tıpkı sessiz, sıcak bir havuz gibiydi. Yeni ölmüş ruhun koluna hafifçe dokundu. "Ben Carolina, kısaca Lina da diyebilirsin. Ve bu da eşim Hades."

Pamela'nın gözleri, solgun yüzünde yusyuvarlak ve koskocaman gözüküyordu.

"Hades mi?" diye fısıldadı. Yavaşça kaldırdığı saydam eline baktı. "Ben öldüm mü? Ve şimdi de..." Tekrar Hades'e baktı ve sanki bir çığlık atmak istermiş gibi ağzını açtı.

"Cennettesin," dedi Lina nazik bir gülümsemeyle.

Pamela'nın eline uzandı ve Persephone'nin bedenindeki ölümsüzlük güçlerinin onu rahatlatmasını dileyerek sıcacık avucunun içinde tuttu. "Tam olarak söylemem gerekirse Elysia Bahçeleri'nin kenarındaki sarayımızdasın. Ölüler Diyarı çok güzel bir yerdir tatlım. Buradan korkmana hiç gerek yok."

"Ölüler Diyarı mı?" Pamela başını sallayarak Apollon'a baktı. "Neden Yunanların Ölüler Diyarı'ndayım?"

"Başka bir çözüm yolu bulamadım." Apollon'un gözleri onu anlaması için yalvarır gibiydi.

"Hayır," diye fısıldadı Pamela. "Bu gerçek olamaz."

"Gün batmadan hemen önce öldün. Seni kurtarabilmek için hiçbir şey yapamadım. Lütfen beni affet. Gitmene izin veremedim. Be-ben gitmene hiçbir zaman izin veremem."

Pamela gözlerini ondan ayırmadan başını sallamaya devam etti. Ve sonra birden hatırladı. Zihninde arabanın yaklaşması ve öldürücü darbesi canlandı. Titrek, mekanik bir hareketle Apollon'un kollarından sıyrılıp kocaman gözlerle yüzüne baktı.

"Şimdi ne yapacağımızı hiç bilmiyorum," dedi Apollon.

Lina otoriter bir sesle duruma el koyup, "Pekâlâ," dedi. "Sen şimdi Hades'le birlikte gidip temizleniyor ve üstünde leke olarak..."

Duraksayıp farklı bir kelime kullanmaya karar verdi. "Bu kadar kirli olmayan bir kıyafet giy yani. Ve ben de bu arada Pamela'ya etrafı gösteriyorum. Haydi bakalım." Kocasının gözlerine bakıp kaşlarını kaldırdı. "Başımızın çaresine bakabiliriz."

Apollon Pamela'ya, "Birazdan geliyorum," dedi. Hades'le birlikte odadan çıkarlarken Pamela donuk bir ifadeyle arkalarından bakıyordu.

Lina, Pamela'nın soğuk elinden tutmaya devam ederek onu nazikçe odanın diğer tarafındaki gümüş kaplı büyük kapıya doğru götürdü. Yeni ölü ruh hiç itiraz etmeden onu takip etti. Kapıdan çıkıp mücevherlerle süslenmiş avizelerle aydınlatılan geniş bir koridora girdiler. Lina önce sağa sonra da sola döndü. O dokunmadan açılan kocaman cam kapılardan geçip en sonunda mermer heykelcikler, büyük bir çeşme ve beyazın her tonundaki çiçeklerle dolu, inanılmaz güzellikteki bir avluya çıktılar. Zihnindeki tüm mantıklı düşünceleri engelleyen bir panik dalgası içinde olmasına rağmen, Pamela'nın içindeki tasarımcı ruh etraftaki güzelliği fark etti.

"Mükemmel, öyle değil mi?" dedi Lina. "İlk gördüğüm andan beri buraya bayılıyorum."

Pamela Lina'ya bakıp uykudan uyanmaya çalışan bir uyurgezer gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Sen onlardan birisi değilsin öyle değil mi?"

Lina başını sallayınca kıvrımlı beline dökülen kestane rengi saçları dalgalandı. "Hayır," dedi. Gülümseyerek vücudunu gösterdi. "Bu vücut onlardan birisine ait, ama bu..." Elini kalbinin üstüne koydu. "Tam bir ölümlü. Ben de senin gibiyim, modern ölümlü dünya diye adlandırdıkları yerden gelen bir ruhum. Haydi şu banka oturalım." Lina sözlerine devam etmek için Pamela'nın oturmasını bekledi. "Aslında Tulsa'da bir pastane sahibiyim.

Uzun hikâye ama neticede Persephone'yle bir anlaşma yaptık. Tulsa'ya ilkbahar ve yaz geldiğinde onun ruhu benim bedenime giriyor ve ben de Ölüler Diyarı'na, Hades'in yanına geliyorum. Sonbahar ve kışın da ben oraya gidiyorum, o da tekrar tanrıça bedenine girip Olympos'a veya canının istediği bir yere gidiyor." Gülümsedi. "Gayet iyi bir anlaşma oldu. Oklahoma'da kışlar güzel geçer ve Cennet'te de hava..." Etrafı işaret etti. "Her zaman mükemmeldir. Ve tabii ki burada bir de Hades var." Gözlerinin içi güldü.

"Yapamam... Bütün bunları kabul edebileceğimden emin değilim." Pamela eliyle alnını silmek istedi ama solgun, hayalet elini görünce şaşkınlıkla sıçradı. "Kendimmişim gibi hissetmiyorum, kendim gibi gözükmüyorum."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Hazır olmadan ölmek her zaman zordur. Ve bu durum senin için daha da zor çünkü aslında burada olmamalıydın. Ama söz veriyorum, Cennet seni sevgiyle karşılayacaktır. Burada huzur bulacaksın. Korkmana gerek yok. Sadece ruhunu dinle, o senin düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordur."

"Huzur..." diyerek tekrarladı Pamela. Artık nefes alabilmek için çırpınmıyor ve eskisi kadar korkmuyordu. Yaşadığı şok ve panik arasında Lina'nın sesi ona bir şeyi anımsattı. İlkbahar yağmuru ya da öğleden sonra yapılan bir şekerleme gibi tatlı, sıcak ve rahatlatıcı olan bu şey havada asılı duruyor gibiydi. Ruhani bedenini hafifçe okşayarak onu rahatlatan esinti, kaybolan çocuğunu tekrar kucaklayan bir anne gibi ismini fısıldadı.

Lina yüzüne dikkatle bakıp, "Şimdi ne demek istediğimi anladın mı?" diye sordu.

Pamela derin bir nefes alıp tekrar bedenine baktı. Bu defa parlak teni onu korkutmamıştı. Evet, hâlâ kendisiydi; kolları,

vero/chatlak!

bacakları, vücudunun geri kalan her yeri hâlâ aynıydı. Elini tekrar kaldırıp inceledi... Değişen şeklinin altındaki ruhu gördü. Ilık rüzgâr onu kabullenme ve sevgiyle okşadı.

"Sanırım anlamaya başlıyorum." Düşünceli bir şekilde elini saçlarına götürdü ama artık bu, elini serin bir dumanın içine sokmak gibiydi. Dönüp Lina'ya baktı.

"Burada huzuru bulacağıma inanabilirim ama peki ya aşk?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun Pamela. Apollon'u hâlâ seviyor musun?"

"Tabii ki," dedi hiç tereddüt etmeden.

Lina gülümsedi. "Bunun nedeni aşkın, her zaman yanımızda taşıyabileceğimiz çok az şeyden biri olması."

"Ama..." Pamela saydam elini tekrar kaldırdı. "Eskisi gibi değilim."

"Hayır, eskisi gibi değilsin ama ruhunun bir şekli ve duyguları var. Gerisi sana ve Apollon'a kalmış."

"Bu Apollon için bir hayalete âşık olmak gibi olmayacak mı?" Bir anda morali bozulmuştu.

Lina tekrar elini tuttu. "Bunu bir insanın özünü sevmek olarak düşünmeyi tercih ederim."

"Ben ölüyüm." Bu defa bu gerçek kalbini titretmemiş ve bir kâbustan uyanması gerekiyormuş gibi hissettirmemişti. Zihninde karmakarışık düşünceler dolaşıyordu; erkek kardeşi, ailesi ve Vernelle için endişeliydi. Ama endişesi, tekrar tekrar gördüğü tatlı bir rüyayı hatırlamak gibi belli belirsizdi. Bunun sebebi onları unuttuğu veya artık sevmediği için değil, bildiği, tanıdığı dünyadan artık ayrıldığını kabullendiğindendi. Bu durumun, ruhun sonsuza dek sevdiklerinden ayrı kalmaya katlanmak için

geliştirdiği bir çeşit savunma mekanizması olup olmadığını düşündü. Sonsuzluk... Hâlâ idrak edilmesi güç bir kavramdı.

"Ölüyüm ama hâlâ eski benim."

"Evet, tatlım ve daha da iyi hissedeceksin." Lina başını kaldırıp gülümsedi. "Ve işte tanrılarımız da geliyor."

Hades ve Apollon çiçeklerle dolu avluda onlara doğru yürüyorlardı. Esmer Tanrı elini arkadaşının omzuna atmış, hevesle ona bir şeyler anlatıyordu. Apollon da başını sallayarak onaylıyordu ama Pamela'yı görünce başka bir şeyle ilgilenmez oldu ve aceleyle oturdukları banka doğru yürüdü.

"Tıpkı yılan sokmasından sonraki gibi kötü gözüküyorsun," dedi Pamela. "Elin hâlâ acımıyor değil mi?"

Apollon neredeyse gülerek, "Hayır!" dedi. "Bedenimde hiçbir yara kalmadı." Elini yavaşça yanaklarında gezdirdi. "Kendine gelebildin mi tatlı Pamela?"

"Evet, sanırım. Bir şekilde farklı olsam da hâlâ aynıyım. Hatta belki de daha bile fazlası." Sesinden, bu düşünceden duyduğu hayreti anlamak mümkündü.

"Ruhunu çalıp buraya getirdiğim için bana kızgın mısın?"

Pamela onun yakışıklı yüzünü dikkatle inceledi. Lina haklıydı. Aşkını ve birkaç şeyi daha beraberinde getirmişti; inanç, umut ve bağışlama gibi.

"Her şey yolunda Apollon. Seni affediyorum," dedi.

Işık Tanrısı sessizce dizlerinin üzerine çöküp başını sevgilisinin kucağına gömdü. Pamela saçlarını okşarken de ağlamaya başladı.

vero/chatlak!

Zeus Olympos Dağı'nda, Artemis'in hikâyesini bitirmesini bekliyordu. Avcı Tanrıça'nın öfkesi şaşırtıcıydı ama aynı zamanda şaşırtıcı olan bir şey daha vardı. Modern ölümlüleri inanılmaz bir ihtirasla savunuyordu. Zeus kızının, erkek kardeşinin âşık olduğunu söylediği modern dünyalı kadının ölümünü anlatırken, güzel yüzüne düşen yaşları silmesini şaşkınlıkla izledi. Ondaki değişikliğe inanamıyordu. Artemis şimdiye kadar ölümlüleri hiç önemsememişti. Onlara karşı acımasız değildi, sadece ilgisiz, umursamaz ve dokunulmazdı. Ölümlüler Avcı Tanrıça'ya kurbanlar keser, yardımını isterlerdi ve Artemis de aklına estikçe bu dilekleri gerçekleştirirdi. Ama Zeus var olduğundan beri ilk defa bir ölümlü için ağladığını görüyordu. Ve içten bir samimiyetle onları ağırlayan ozandan da bahsetmişti. Sanki o ölümlü adama gerçekten ilgi duyuyormuş gibiydi. Çok ilginçti.

"Pamela'nın ölümüne neden olan o zavallı kadın Bacchus'un etkisi altındaydı. Onun o pis kokusunu duydum. Sanki o kadın bütün gece onun kokusuyla yıkanmış gibiydi. Asma Tanrısı suçludur, üstelik sadece masum bir insanın ölümünden değil. O üzücü geceye sebep olacak olayları önceden planladı. Peki neden?" Onunla birlikte Zeus'un önünde duran Bacchus'a döndü. "Kıskançlık ve kinden başka bir sebebi yok."

"İntikam için!" diye haykırdı Bacchus.

"İntikam mı?" dedi Artemis bir çığlık atarak. "Pamela ne yaptı da onu cezalandırdın? Nazik ve sadık birisiydi. Tek yaptığı kardeşimi sevmek ve ölümsüzlük güçlerimiz olmadan onun dünyasında tutsak kaldığımızda ikimizin de yardımına koşmak oldu."

"Ceza ona verilmedi. Bu ceza sen ve o kibirli kardeşin içindi." Bacchus vahşi ve uğursuz gözlerini Zeus'a çevirdi. "Anlamıyor musun? İzinsiz içeri girip krallığımı ele geçirmek istediler. Onlar masum birer ziyaretçi değiller, krallığımı gasp ettiler!"

"*Sessizlik*!" Zeus'un gürleyen sesiyle birlikte gökyüzünde şimşekler çaktı. "Kararımı açıklamanın zamanı geldi. Yaklaş Bacchus."

Tanrı tereddüt ederek yavaş yavaş Zeus'un tahtına doğru yaklaştı.

"Sen benim oğlumsun Bacchus ve seni severim. Ama aynı zamanda annenin de oğlusun. Annen hep sahip olamayacağı şeyleri arzulardı. Bir türlü yola gelmediği için, ihtirası ölümüne sebep oldu. Şimdi sen de sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun. Tıpkı annen gibi sana da bir şans verdim. Ama sen ne yaptın? Verdiğim şansı hile ve nefretle değerlendirdin. Şimdi söyle bana Asma Tanrısı Bacchus, asmalarından biri meyve vermemeye başlarsa ne yaparsın?"

Aklı iyice karışan Bacchus gözlerini kırpıştırıp kısarak Zeus'a baktı. "Bir sonraki sene canlanıp tekrar meyve vermesi için budarım."

Zeus ciddiyetle başını salladı. "Senin cezan da bu olacak, oğlum. Şu andan itibaren her mevsim sonunda, bedenin kudretli kartallar tarafından parçalanmak, yani budanmak üzere Titanlara gönderilecek. Her yeniden doğuşunda yorgun asmadan bir ders al. Yaptığın yanlışları düşün, dersini al ve yeniden meyve vermeye başla."

Bacchus dehşet dolu bir çığlık attığında, Zeus kudretli elini kaldırdı ve Asma Tanrısı gözden kayboldu.

Sonra Artemis'e döndü.

"Yaklaş kızım."

Artemis korkusuzca yanına gitti.

"Las Vegas Krallığı'nda ne öğrendiğini anlat bana."

Artemis babasının fırtına grisi rengindeki gözlerine baktı. "Ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim."

"Nasıl bir şeymiş Artemis?"

"Ölümlülerin, göz açıp kapayana kadar yaşayıp ölen, güçsüz ve önemsiz varlıklar olmadıklarını öğrendim. Kesinlikle güçsüz değiller, güçsüz olan sadece ölümlü kabukları. Pek çoğunun içinde gurur ve sadakat, arkadaşlık ve aşk kıvılcımları var ve öylesine güçlü parlıyorlar ki onları gerçekte oldukları gibi görebilsek, ışıkları biz ölümsüzleri bile kör edebilir."

"Ve sence bu önemli bir ders mi?"

"Sonsuza kadar yanımda taşıyacağım bir ders."

"O halde sen dersini, benim verebileceğim herhangi bir cezalandırmadan çok daha iyi bir şekilde almışsın. Çünkü bunu kendi kalbinle öğrenmişsin. Bu yüzden sana başka ceza vermeyeceğim. Kalbinde taşıdığın gerçek yeterlidir. İstediğini yapmakta serbestsin."

Artemis babasının önünde eğildi ama tam taht odasından ayrılırken Zeus arkasından seslenerek onu durdurdu.

"Son bir şey daha kızım. Kardeşinin sana ihtiyacı var. Sana, ona yardım edebilmen için ihtiyaç duyacağın gücü bahşedeceğim. Tabii sen de istersen."

Şaşıran Artemis babasının önünde tekrar eğildi. Tabii ki Apollon'a yardım edecekti.

"Teşekkür ederim baba."

"Bana teşekkür etme kızım. Aşk tatlı olduğu kadar acı da verir. Şimdi Apollon'un yanına git." Zeus'un kudretli sesinde üzgün bir tını vardı.

Artemis babasının huzurundan ayrılır ayrılmaz gözlerini kapatıp Ölüler Diyarı'na gitmeyi istedi.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

"Artemis senden beni anlamaya çalışmanı ve bana yardım etmek için bir yol bulmanı rica ediyorum," dedi Apollon.

"Yapamam! Yapmayacağım! Olayları neden akışına bırakmadığını anlayamıyorum. Pamela gayet mutlu gözüküyor. Neden bunu değiştirmeni istesin ki?" Artemis sinirli bir şekilde, Hades'in Sarayının arka tarafında katlar halinde uzanan ve Elysia Bahçeleri'ne dek ulaşan gösterişli bahçelerdeki krem rengi mükemmel güllerden birinin yapraklarını kopartıyordu. Ölüler Diyarı'na gelir gelmez, Apollon onunla konuşması gerektiğini söylemiş ve onu bu bahçelere getirmişti. Bu yüzden de henüz Pamela'yla görüşmeye fırsatı olmamıştı. Kardeşinin söylediklerine inanamıyordu.

Apollon içini çekti. "Ona henüz bu konudan bahsetmedim. Yapılması gerekenler konusunda bana yardımcı olacağını düşündüğüm için önce sana anlattım..." Huzursuzca bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu.

"Yani Işık Tanrısı'nın Olympos'u terk edebilmesi için yapılması gerekenleri mi kastediyorsun? Sonsuza dek mi?"

Apollon kaşlarını çatarak ona baktı. "Sonsuza dek değil. Sadece bir ömür boyu."

"Apollon'suz yaşamaya mahkûm olan Eski Dünya için kesinlikle sonsuza dek gibi gelecektir!"

"Belki de babamla konuşmalıyız. Artık bize kızgın olmadığını söyledin. Belki de onu ikna edebilirim."

"Neye ikna edeceksin? Senin yerine geçmesine mi? İki tekerlekli altın arabanın her gün güneşi gökyüzüne taşımaya devam etmesini sağlamaya mı? Ondan bunu mu bekliyorsun?" Artemis altın rengi saçlarını arkaya doğru attı ve zihninde dönüp duran kelimeleri önemsememeye çalıştı: *Kardeşinin sana ihtiyacı var. Sana, ona yardım edebilmen için ihtiyaç duyacağın gücü bahşedeceğim. Tabii sen de istersen.* Zeus'un ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Anlamış ve bundan nefret etmişti.

Apollon çaresizce başını sallayıp elini alnına götürdü. "Hayır... Be... ben ne yapacağımı bilemiyorum kardeşim. Sadece bir şans istiyorum. Ve bunun tek yolu da..."

Artemis göğsünün sıkıştığını hissetti. "Pamela aklından geçenleri bilmiyor mu?"

Apollon itiraf etti. "Hayır, henüz değil."

"Peki ya Hades ve Lina? Bunu onlara anlattın mı?"

Apollon başını sallayarak onayladı.

"Peki, onlar ne düşünüyor?"

"Hades çıldırmış olabileceğimi düşünüyor ama Lina anlayışla karşıladı."

"Eh, ben de Lina gibi değil Hades gibi düşünüyorum!"

"Ben farklı düşüneceğini zannetmiştim," dedi Apollon bitkin bir halde.

"Ne bekliyordun ki?"

Gözleri buluştu. "Kız kardeşimin bana yardım etmesini bekliyordum."

Artemis kararını verirken içini acı tatlı bir duygu kapladı. Gerçekten de başka şansı yoktu. Kardeşini çok seviyordu.

"Arabanla ben ilgilenirim kardeşim."

"Sen mi? Ama nasıl..."

Tanrıça incecik, kusursuz ellerinden birini kaldırıp gözlerinde akmayı bekleyen yaşlara gururu yüzünden engel oldu. "Güçlerimden şüphe mi duyuyorsun yoksa?"

"Hayır! Ben..."

"O halde anlaştık." Manikürlü tırnaklarını inceledi. "Arabanın yenilenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum zaten. Çok eski moda, çok da..." Ürpermiş gibi yaptı. "Spartalı."

Apollon'un ağzı açık kalmıştı. Tanrıça ters ters ona baktı. "Eh, kız kardeşine teşekkür etmeyecek misin?"

Apollon mutluluk dolu bir çığlık atıp Tanrıça'yı kucaklayarak havada döndürdü.

Tam o sırada Pamela'nın ruhani bedeni yandaki yollardan birinden aşağı atladı. "Hey, hangi cehenneme..." der demez eliyle ağzını kapattı. Ardından gülmeye başladı. "'Cehennem' deyip kendi kendimi korkuttum." Başını sallayınca yüzüne düşen saç tutamı denizdeki bir dalga gibi sallandı.

Apollon sırıtarak elini uzattı. Pamela hâlâ kıkırdıyordu. Buz gibi eliyle Apollon'un sert ve sıcacık elini kavradı.

"Hah, işte yakaladım sizi, burada ne yapıyorsunuz bakalım? Sesiniz diğer taraftan bile duyuluyor," dedi Pamela.

Apollon Artemis'e baktı, Artemis de Apollon'a.

vero/chatlak!

"Eee? Biriniz anlatın hadi." Pamela ısrar etti.

"Senin planın. Sen anlat," dedi Artemis.

"Ne planı?"

Apollon derin bir nefes aldı. "Aklımdan geçen bir fikir var. Hades ve Lina'ya daha önce bahsettim, şimdi de Artemis'e anlatıyordum. Üçü de olabileceğini söyledi."

"Çılgınca ama olabilir," diye homurdandı Artemis.

Apollon kız kardeşine sevgiyle gülümseyip tekrar Pamela'ya döndü. "Epeydir buradasın, Ölüler Diyarı'nda yedi tane nehir olduğunu öğrenmişsindir."

Pamela onayladı. "Evet."

"Planım bu nehirlerden biriyle alakalı. Lethe Nehri."

Pamela solgun omuzlarını silkti. "Eee, plan nedir?"

"Önce Lethe Nehri'ni tam olarak bilmelisin," dedi Lina. Kocasının koluna girmiş, patikadan aşağı iniyordu.

Hades, "Diğer bir adı da Unutkanlık Nehri'dir," dedi.

Apollon başını salladı. "Ölüler Diyarı'nda mahremiyet diye bir şey yok mudur?"

Kimse ona aldırmadı.

"Unutkanlık Nehri. Bu da ne demek?" diye sordu Pamela.

Lina açıkladı. "Bir ruha ait tüm hatıraları yıkayıp yeniden doğmasını ve yepyeni bir hayata başlamasını sağlar."

Pamela'nın gözleri Apollon'un parlak mavi gözlerine kilitlendi. "Anlat bana."

"Eğer Lethe'nin suyundan içersek ikimiz de yeniden doğabiliriz. Bir ömür boyu birlikte oluruz. Evleniriz, çocuklarımız olur, birlikte yaşlanırız."

"Ama sen ölümlü değilsin ki," dedi Pamela sessizce. Apollon'un sözleri başını döndürmüştü. Yeniden yaşamak? Âşık olmak ve çocuk yapmak. Apollon'un çocuklarını.

"Lethe Nehri aynı etkiyi onun ruhunda da yapacak," dedi Lina. "Tek yapması gereken ölümsüz bedenini bırakmaya karar vermek. Tıpkı Persephone'nin altı ayda bir ölümsüz bedeninden ayrılması gibi."

"Peki, ama bunu nasıl yapabilir? Yani Apollon olmayı nasıl bırakabilir?"

"Bu noktada Artemis devreye girecek. Ben yokken Eski Dünya'nın ışıksız kalmamasını sağlamaya razı oldu."

"Öyle mi?" dedi Pamela Tanrıça'ya bakarak.

Artemis kayıtsızca omuzlarını silkti, sonra da süt rengi güllerden birini koklayacakmış gibi eğilip gözlerinden süzülen yaşları sildi.

Apollon Pamela'nın omuzlarını tuttu. "Bir ömür boyu ölümlü bir hayat yaşayacağız. Bizden sonra da çocuklarımız devam edecek. Bir düşünsene, Pamela!"

Pamela'nın öyle çok başı dönüyordu ki Apollon'un onu sıkıca tutuyor olmasına sevindi. "Ama bir dakika." Lina'ya baktı. "Lethe'nin tüm hatıraları sildiğini söyledin sanırım. Eğer birbirimizi hatırlamazsak onu nasıl bulacağım? Ya da o beni nasıl bulacak?"

Lina gülümseyerek Hades'e yaslandı. "Ruh ikizleri birbirini her zaman bulur."

"Bu konuda benim kutsal sözüme güvenebilirsin," dedi Hades.

Pamela'nın bakışları sessizce bir köşede duran Artemis'e kaydı. "Onun bunu yapmasını istemiyorsun, değil mi?"

"Kardeşimi kaybetmek istemiyorum."

vero/chatlak!

Apollon Pamela'nın omzundaki ellerinden biriyle kız kardeşini kolundan tuttu. "Beni kaybedeceğini hiç düşünmedim. Bana göz kulak olacağını düşündüm. Çocuklarıma, hatta çocuklarımın çocuklarına da."

Artemis başını eğip kardeşinin elini tuttu. "Aynen öyle yapacağım kardeşim. Buna yemin ediyorum."

Apollon tekrar Pamela'ya döndü. "O halde geriye kalan tek şey senin de kabul etmen tatlı Pamela."

Pamela ruhunun mutlulukla dolup taştığını hissetti. "Evet! Hadi yapalım!"

Apollon kaşlarından birini kaldırarak Hades'e baktı. "Şimdi mi?"

Hades omuzlarını silkince, Lina ona bir dirsek attı.

"Şimdi tam zamanı," dedi Ölüler Diyarı Kraliçesi.

Apollon, şaşkınlıkla kaşlarını çatmış bir halde hâlâ ona bakmakta olan Pamela'dan bir adım uzaklaştı. Başını asaletle kaldırdığında, Pamela ona hediye ettiği altın paradaki resme tıpatıp benzediğini düşündü. Tam bunu ona söyleyecekken, Apollon'un bedeni bir anda titremeye başladı. Ardından da, içindeki parlak ruh ayrıldı ve bedeni sert bir mermere dönüştü.

Işık Tanrısı'nın parlak ruhu Hades'e döndü. "Bedenime iyi bak. Günün birinde tekrar ihtiyacım olacak."

"Merak etme dostum."

Lina Apollon'un yüzünü ellerinin arasına alarak, yavaşça dudaklarından öptü ve tekrar kocasının yanına geçti. "Her ikinize de mutluluk ve neşe dolu bir yaşam diliyorum. Yolu biliyorsun değil mi Apollon?"

Parlayan Tanrı başını salladı.

"Siz gelmiyor musunuz?" diye sordu Pamela.

Lina gülümsedi. "Bunun için yanınızda tanrıların olmasına gerek yok. Ruhlar bunu biz karışmadan daha iyi yaparlar."

"O halde ben de izninizi istiyorum," dedi Artemis sessizce. Önce Pamela'yı sıkı sıkı kucakladı. Kardeşinin âşık olduğu kadına, "Benim hatırım için ona iyi bak," diye fısıldadı. Sonra Apollon'a dönüp parlayan kollarının arasına girdi. Artık gözlerinden durmaksızın dökülen gözyaşlarına aldırmadan yanağını yüzüne yasladı. "Nerede olursan ol. Kim olursan ol. Bil ki sevgim ve dualarım hep yanında olacak. Çocuklarının ve çocuklarının çocuklarının da."

"Anlayışın için teşekkür ederim kardeşim. Ve benim yerine ışığım olacağın için de teşekkürler." Apollon onun ıslak yanaklarını öptü.

"Seni seviyorum," dedi Avcı Tanrıça ve bedeni yavaş yavaş solgunlaşıp kayboldu.

Apollon ve Pamela uzun çam ağaçlarının arasından yürüyüp Hades'in bahçelerinin sona erdiği noktaya geldiler. El ele tutuşmuşlardı. Yürürken bedenleri birbirine sürtünüyordu. Çok geçmeden ağaçların arasından kristal gibi parlayan nehre ulaştılar. Nehir onları baştan çıkarıcı bir fısıltıyla çağırıyordu. Farkında olmadan adımlarını hızlandırdılar. Ağaçlar sona erdiğinde, kendilerini sıvı bir mücevher gibi parlayan nehrin kıyısındaki kayalıkların yanında buldular.

"Korkuyor musun?" diye sordu Apollon.

"Hayır. Beni bulacaksın. Beni bulacağını biliyorum."

"Her zaman."

Birlikte suyun kenarına çömeldiler. Apollon avuçlarını buz gibi suya daldırıp içmesi için Pamela'ya uzattı. Ardından kendisi

vero/chatlak!

de içti. Ayağa kalkarak onu kollarının arasına alıp öptü. Ruhani bedenleri birdenbire pırıl pırıl parlamaya başladı. Öfke dolu bir fırtınanın ortasına düşmüşler gibi, saçları ve giysileri vahşice bedenlerine dolanıyordu.

Apollon başını geriye atıp neşe dolu bir kahkaha attı ve Pamela'nın çığlıkları da ona eşlik etti. Ruhları inanılmaz bir sevgi ve neşeyle dolmuştu. Apollon ruh ikizini tekrar kollarına aldı. Pamela da parlayan bedeniyle ona sarıldı. Bedenleri sarmaş dolaş olduğunda da değişmeye devam ettiler. Yavaş yavaş şekil değiştirdiler ve en sonunda parlak bir ışık topu haline gelerek tek bir beden oldular. Bu göz kamaştırıcı ışık topu bir anda patlayıp kıvılcımlar halinde suya döküldü. Işık yağmurunun ortasından, birbirinin tıpatıp aynısı, yumruk büyüklüğünde iki ayrı ışık topu çıktı. Yeni duyularına alışabilmek için bir süre nehrin üzerinde süzüldüler. Sonra da tatlı hatıraların izini sürer gibi nehirden aşağıya, yeni başlangıçlara doğru akıp gözden kayboldular.

SON BÖLÜM

Kristin'in canı öyle çok sıkılıyordu ki bir an için öleceğini sandı. Keşke ölseydi. Ölebilirdi de. Sanki yapılabilecek başka bir şey var mıydı? Ailesi hep birlikte aptal bir tatile çıkmaları için baskı yapmıştı. Arkadaşları Janice, Rebecca ve Ruth'la birlikte evde kalsa ne olurdu sanki? Hayır, tabii ki izin vermezlerdi, hem de on üç yaşında olmasına rağmen. İki küçücük hafta evde yalnız kalabilmek için yeterince büyümüştü halbuki. Yaptıkları resmen saçmalıktı.

Şimdi burada, bir kumsalda, tek başına gün doğumunu izliyordu. Neden? Çünkü ailesinin diğer hiçbir ferdi öğlen olmadan yataktan kalkmazdı. Günün en güzel saatlerini uyuyarak geçiren insanlarla yaşamaya mahkûmdu. Anne babasının tatil dedikleri iki haftalık eziyetin daha ikinci günündeydiler. Kendini okyanusa atıp boğulmayı düşündü. Ama hayır, çok iyi yüzme biliyordu. Boğulması yıllar sürerdi.

Ayağını bembeyaz kumlara soktu ve dalgaların parmaklarını okşamasına izin verdi. Kitap okumayı planlamıştı. Yeni bir kitap daha. Ellerini öfkeyle kısacık saçlarında gezdirdi. Tatile çıkmadan önce kestirmiş, bu kadar kısa olmalarına, daha doğrusu özellikle öndeki saçlarının sürekli dikleşmesine hâlâ alışamamıştı. İçini çekti. Keşke kestirmeseydi. Bu saçlarla erkek arkadaşı falan da olmayacaktı. Sonsuza dek. Yaşlı bir bakire olarak ölecekti.

Sabah güneşi altında bir gölge belirince içini çekti. Küçük erkek kardeşi olmalıydı. Harika.

Kumdan bir top yapıp atmak üzere hazırlanırken gölge konuşmaya başladı.

"Selam," dedi yabancı bir ses.

Kristin doğmakta olan güneşten korunmak için elini siper yapıp gözlerini kıstı. Ardından neredeyse düşüp bayılıyordu. Bu bir delikanlıydı. Gerçekten çekici, uzun boylu ve sarışın bir delikanlı. On altı yaşlarında olmalıydı. Ve ona gülümsüyordu.

"Selam," dedi Kristin.

"Yeni mi uyandın yoksa yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu delikanlı.

Sesi öyle berraktı ki en ufak bir pürüz bile yoktu.

"Yeni kalktım," dedi. Bir aptal gibi okyanus kadar mavi gözlerine bakmaktan vazgeçmeliydi.

"Ben de," dedi çocuk ve yanına oturdu. "Sabahı severim."

"Ben de," dedi Kristin.

"Bizimkiler hâlâ uyuyorlar."

"Benimkiler de. Bıraksan sonsuza kadar uyurlar."

"Evet."

Kristin ne kadar sıcak olduğuna inanamadı. Çok yakınında bile değildi ama vücudundan yayılan sıcak dalgaları hissedebiliyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama kekelemekten korktu. Ya da aptal gibi görünmekten.

"Hey, o da ne?" Kristin'in ayak parmaklarıyla kazdığı kumların içine gömülmüş, parlak bir şeye işaret etti.

Öne doğru eğilip ve hatta Kristin'e dokunup parlak cismi kumdan çıkarıp eline aldı.

"Vay canına!" dedi.

vero/chatlak!

vero/chatlak!

"Harika bir şey," dedi Kristin. Altın bir zincirin ucunda ışıl ışıl parlayan paradan gözlerini alamıyordu. Yükselen gün ışığının vurduğu paranın üzerinde bir erkeğin resmi basılıydı. Kıvırcık saçlı hoş bir erkeğin.

"Bu senin," dedi delikanlı ciddi bir ifadeyle.

"Benim mi? Hayır olmaz."

"Evet olur. Senin sabahında, senin kumsalında, senin ayaklarının dibindeydi. Kesinlikle senin." Kolyenin minik kancasını açıp boynuna taktı. Boynunda tıpkı güneşin bir parçasıymış gibi duruyordu. Kristin paraya dokundu. Sıcacıktı.

"Gördün mü," dedi delikanlı. "Sana çok yakıştı."

Çocuk ona bakıp gülümseyince Kristin bayılabileceğini düşündü. Öyle inanılmaz, öylesine tatlıydı ki.

"Adım Kristin," dedi.

"Ben de Jordan"

"Merhaba Jordan."

"Merhaba Kristin."

Birbirlerine bakıp sırıttılar ve o anda güneş okyanustan kurtulup gökyüzüne yerleşiverdi.

"Hey," dedi Jordan. "Saçlarına bayıldım."

Kristin, "Teşekkürler," dedi ve bu yaz tatilinin belki de o kadar kötü geçmeyeceğini düşündü.

İkisi de gölgelerin arasından onları izleyen uzun boylu, sarışın kadını fark etmedi. *Ruh ikizleri her zaman birbirini bulur,* diye düşündü Artemis. *Senden hep emindim kardeşim.* Bilgelikle gülümseyerek gözlerindeki yaşları sildi ve çam ağaçlarının arasında kayboldu.

vero/chatlak!

vero/chatlak!